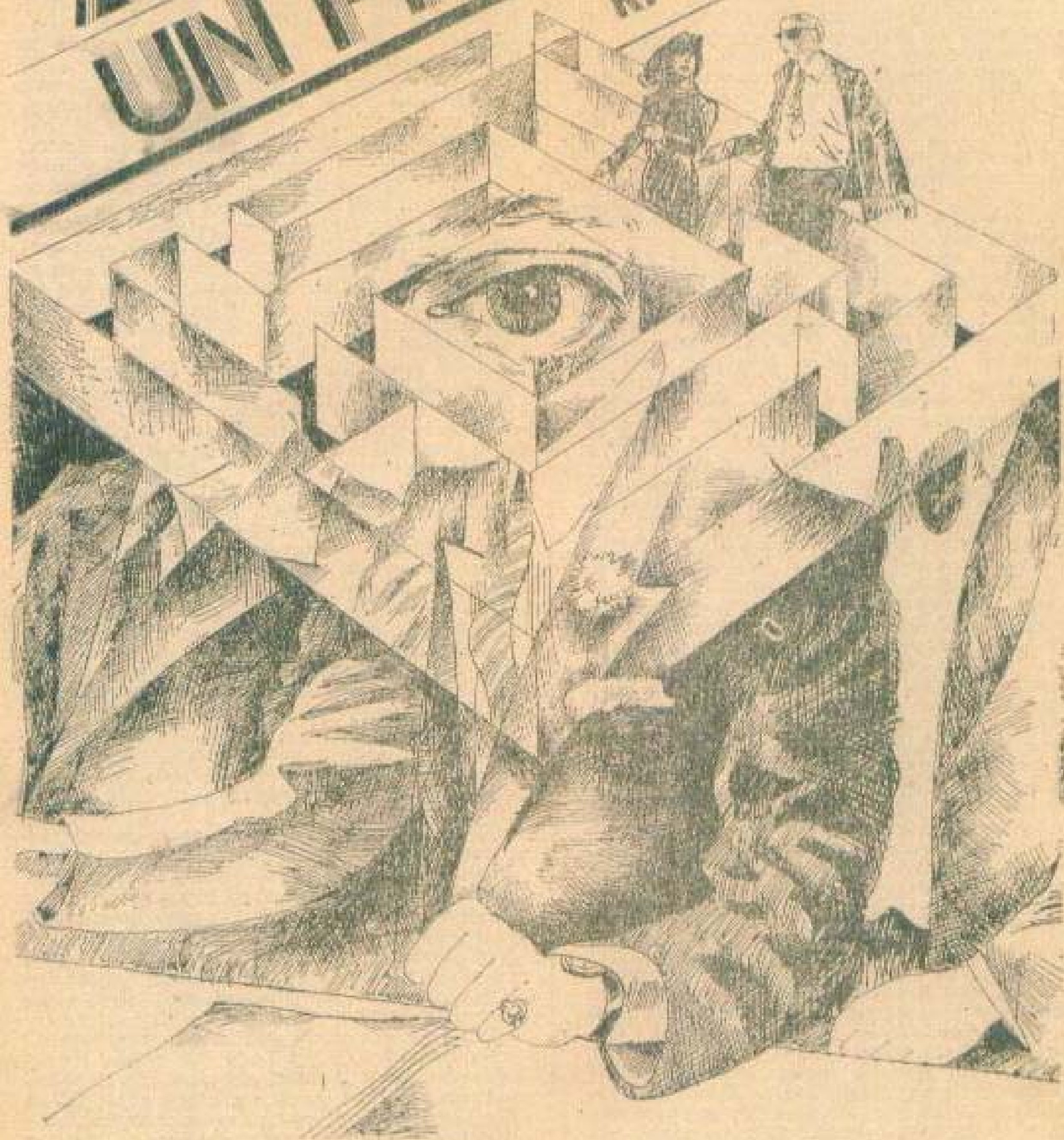
ALIBI pentru UN PRIETEN

RAF VALLET

Spre vest, Parisul escaladează cerul. Cartierul Défense este un fel de Manhattan. Locuitorii săi se consideră, fără nici un complex, niște pionieri eroici, niște cetățeni de avangardă, trăind deja în anul 2000, disprețuind tiritoarcele de pe Champs Élysées. De ce să le contești această plăcere ?

Printr-un imens geam din spatele biroului lui Philippe se vedea una din acele clădiri uriașe care sfidează Parisul și acoperișurile lui țuguiate. Monștri de oțel, beton și sticlă, ele au obrăznicia suficientă a lupilor tineri. New York transpune în Franța un decor naiv și nemilos de zgîrie-nori și de clădiri cu aspect metalic. Obiceiurile, pe măsura decorului, vin și ele. Bineînțeles, cu cele mai rele în frunte.

Lui Xav nu-i plăcea aici. De fiecare dată cînd intra în birou își amintea o scenă din filmul **Revanșa sicilianului**, în care un ucigaș cu profil feroce, cu privire ascuțită și tristă, urcă încet de-a lungul unei interminabile fațade, cocoțat în ascensorul spălătorilor de geamuri.

La ultimul etaj rămîne nemișcat și cu pistolul mitralieră omoară, trăgînd prin geamul gros, un mulatru din mafie, stupefiat și îngrozit că e surprins fără apărare, cu toate gorilele care păzesc intrarea.

Ora 7 dimineața. Philippe îl sculase pe Xav din pat cu cîteva clipe în urmă ; trebuiau să se vadă imediat. Stătea la biroul său în formă de arc de cerc, pe care nu se afla decît un telefon. O rază de soare juca pe mîna sa, ricoșată de geamurile clădirii vecine. „Am făcut o prostie" — spuse el. Nu mai avusese această voce dintr-o noapte din timpuri preistorice, cînd Xav îl tîra cu greutate pe drumuri pietroase, în căutarea unor camarazi care o luaseră pe coajă la fel ca și el. În fiecare moment se așteptau să tăbărască asupra lor partizanii algerieni, care i-ar fi gîtuit cu o mare plăcere. Philippe sîngera cu un glonte în coapsă. Îi era teamă de moarte, dar îl ruga pe Xav să o șteargă de unul singur. Din pricina asta Xav îi ierta multe. „Povestește" — spuse el. Philippe își mușcă degetele gînditor. Mai chibzuia încă dacă să vorbească sau nu. Avea cu puțin mai mult de 40 de ani și începea să-i arate. Fața îi era răvășită. Deobicei, era aceea a unui bărbat bucuros de viață și nelipsit de farmec, cu privirea întunecată, însă îndulcită de gene lungi, cu tenul mat. „L-am omorît pe Serrano" — spuse el. „Bravo" — făcu Xav, ușor ironic. „Am încurcat-o". „Nu e obligatoriu". În același timp, Xav își imagina titlurile ziarelor. Va fi bucurie prin redacții : un antreprenor asasinat, un deputat bănuit, o vreme lumea nu se va plictisi. Devenise un obicei bălăceala cu entuziasm în noroi. Abia se stingea un scandal și un altul ieșea la iveală. Dar pînă acum nu era vorba decît de fraude, evaziuni fiscale, șmecherii imobiliare, escrocherii și însușiri ale unor bunuri încredințate. Philippe trecea direct la omor. Avea toate șansele să rămînă în istorie. Nu însă la rubrica unde ar fi dorit, cu siguranță : rîvnea să ajungă ministru. Dar de fiecare dată era întrecut chiar la potou. „Ai să m-ajuți" — zise Philippe. „Dacă pot..". „Xav...". Diminutiv de la Xavier. De cînd era copil. Mama lui a început să-i spună astfel probabil din neglijență. Niciodată nu termina nimic. Nu începuse nici măcar să-l crească. „Ți-am spus să povestești...".

Luă loc în fața lui Philippe. Avea cu patru ani mai puțin decît el. Era subțire și înalt. Chipul prelung și inexpresiv. Cel puțin așa spera Xav. Altădată nu stătea o clipă locului. Dar la un moment dat a trebuit să învețe virtuțile nemișcării, răbdării și ale liniștii. „Pe scurt, iată ce-a fost — zise Philippe. Aveam întîlnire cu Serrano. Ne-am certat. A vrut să mă lovească. Am apucat un fel de prespapier. L-am lovit cu el". „Ai făcut-o probabil fără atenția cuvenită...". „Nu mi-am dat seama".

Serrano avea aproape doi metri și 120 de kilograme. 65 sau poate 70 de ani, părul alb, ochii albaștri și vioi, încheieturile mîinii rotunde și mari. Învîrtea afaceri de miliarde, dar continua să se ducă pe șantiere și, cîteodată, ca să se distreze, căra scînduri împreună cu muncitorii. Ca să-și mențină în formă mușchii și moralul, spunea el. O secretară îl însoțea în toate deplasările. Brună, la 40 de ani, încă frumoasă, cu umerii largi, șoldurile puternice, ca și el italiancă. I se spunea Marea Alice. Făcea dragoste cu ea. Îi dicta tot ce-i trecea prin minte. „Nimeni nu știa că am întîlnire cu el" — zise Philippe. „Cînd s-a întîmplat ?" „Ieri seară, în biroul lui, către ora zece". „Și ai așteptat atîta timp ca să mă anunți ?" „Da". „Ce crezi, au descoperit cadavrul ?" „Poate. Avea intenția să se culce la birou, în cămăruța unde avea un pat și un lavabou. Îi amintea de tinerețe, cînd dormea în magazia de ipsos a patronului său, în Calabria".

Avea vocea disprețuitoare. Îi era silă de săraci și mizerie. Xav își amintea cu delicii de vizita pe care Philippe a trebuit s-o facă într-un cartier mărginaș al circumscripției sale. Deputatul era furios că i se impune să contemple promiscuitatea aceea. Ea exista, într-adevăr ! Dar nu exista un motiv ca să te gîndești numai la ea. Ar fi ras-o cu mare plăcere, cu aruncătoare de flăcări. „De ce v-ați certat ?" — întrebă Xav. Philippe dădu ușor din umeri. Xav știa că avea să mintă fără să spere că e crezut. Philippe nu înceta să-și înșele sau să-și trădeze prietenii, profitînd de orice neatenție a lor. Cu Xav, care îl știa bine, își lua măsuri de precauție. Dar nu în dimineața asta. De la început ocolea adevărul. „Vroia să intervin pentru afacerea lui din Yvette". „Ai mai făcut-o deja, de trei ori". „Adevărat" — rosti triumfător Philippe. „Vreau să spun — insistă Xav răbdător — că ai fi putut-o face și a patra oară". „În condițiile actuale, închipuie-ți că prefer să nu fiu băgat în seamă...".

Voce batjocoritoare, ca pentru un interlocutor deosebit de mărginit. Xav se înclină ironic. „Adică — zise — în loc să te murdărești pentru el mai curînd l-ai lichidat". Dar Philippe păru mîhnit de această ironie cam nelalocul ei. „N-am chef să fiu un caraghios, Xav. Dacă eu pic, tu ești următorul !" „Nu cu aceeași viteză". „Mă părăsești ?" Se îndreptă, agresiv, în fotoliul său. „N-am zis niciodată asta" — făcu liniștit Xav.

Philippe era deputatul unei circumscripții mărginașe. Își datora locul unei șanse extraordinare. De mai mulți ani se ocupa cu recuperarea fierului vechi, o afacere moștenită din familie. Ca și pentru alții, cabinetele miniștrilor se deschideau în fața lui în măsura în care știa să ungă cu discreție și eleganță. Ușile cele mai importante rămîneau însă închise. Nu avea platforma necesară. Nu inti-

neai un ministru sau pe intimii săi decît pornind de la o anumită cifră de afaceri. Era înnebunit să spargă acest plafon, cînd hazardul îi aduse în cale un parlamentar care avea nevoie de un financiar pentru campania sa. Philippe cheltui o avere. Prima șansă: locțiitorul muri în ajunul primului tur de scrutin. Philippe spuse că nu mai dă nici un ban dacă nu e ales în locul lui. I se satisfăcu doleanța. Trei luni după asta, un infarct îl doborî pe deputat. Fu îngropat și Philippe ținu chiar un discurs la mormîntul lui. Pe urmă, intrat în Adunarea Națională, își aranjă hîrtiile și nu mai apăru niciodată la Cameră. În schimb, se preumbla prin ministere. Pe scurt, o bună carieră de deputat mijlociu.

Cît despre Serrano, acesta era un agent electoral prețios. Construia mult, într-un fel datorită și lui Philippe, care îi servea drept „public relations". Avea influență asupra unei clientele importante, muncitori, cadre, cumpărători. Yvette reprezenta un grup de imobile care devora un spațiu verde la periferia capitalei. Administrația bombănea. Philippe era un prieten al ministrului de resort. „Ai fost văzut la Serrano ?" — întrebă Xav. „Nu cred". „Marea Alice nu era la curent ?" Philippe se strîmbă, nesigur. „Te vinde urgent — zise Xav. Era moartă după Serrano". „Știu. Am un răspuns pregătit". „N-ai să fii singurul, dealtfel, pe care o să-l toarne. E în stare să-și scrie memoriile. Are destule amintiri".

Cînd un bărbat și-a transportat uneltele într-un cărucior pe care-l împingea el însuși și după zece ani își vizitează șantierele în Mercedes, nu sînt două explicații. A fost lăudat mult spiritul de economie al calabrezilor care vin să facă avere în Franța; asta însă-i o istorie bună să înduioșeze inima educatoarelor și nu are decît puține legături cu realitatea. Xav știa unde și-a găsit Serrano primii bani, cum a izbutit să-i fructifice. Totul semăna cu viața lui Al Capone. Dacă Marea Alice începea s-o istorisească...

„Iată de ce am nevoie de tine — zise Philippe. Vom zice că am petrecut seara împreună". „Perfect — zise Xav. Am jucat cărți, am fost la femei sau am discutat politică ?" „Ai fost cu Christina la mine. Am mîncat, am discutat, am jucat pocher...". „Și Christina e de acord ?" Philippe păru agasat. Soția lui, Christina, era teribil de geloasă. De mai multe ori îl amenințase cu divorțul. De acum, își avea soțul la mînă. „Ești de acord ?" — întrebă Philippe, nerăbdător. „Bineînțeles".

Philippe îi era prieten, dar și patron. Îi devenise la un moment dat însoțitor, se băga pentru el în tot soiul de lucruri murdare. Încă nu ucisese, dar, după cum evoluau lucrurile, Xav își dădea seama că în curînd va veni și clipa aceea. „Sper că vom fi crezuți" — spuse el. „De ce nu ?" — se repezi Philippe. Xav nu răspunse. „Tu mă crezi ?" — întrebă Philippe. „Nu" — răspunse Xav, cu o voce calmă. „Nu crezi că l-am omorît pe Serrano ?" „L-ai omorît, dar nu așa cum mi-ai zis...".

Philippe tăcu. Surîse, parcă fără voia lui. „Ești prea complicat, Xav. Asta o să-ți joace feste". „Mi s-a și întîmplat, Philippe". „Fără mine..." — începu el. Dar Xav îl întrerupse: „Sper că nu vrei să-mi înșiri toate binefacerile tale". Philippe se îndreptă în fotoliul său, ca și cum întrevederea era terminată.

„Fă în așa fel încît să te vezi cu Pernaïs" — spuse el. „Aș prefera să aud mai întîi o relatare exactă despre noaptea care a trecut". Philippe suspină. „Bun — zise el — n-a fost un accident". „Ai vrut să-l omori". „Da. Seiful lui era deschis".

Xav fu surprins. Bănuia deja că Serrano murise din pricina unui anumit document. „Știi ce era înăuntru — reluă Philippe. Serrano lăsa dinadins ușa întredeschisă. Ca pentru a-mi zice: te am la mînă și pe tine și pe alții. Nu se temea, nu credea că e în pericol cu mine. Îl știi: solid cum era, nu-și închipuia că va îndrăzni cineva să-l atace. I-am făcut jocul. M-am prefăcut agasat, dezolat, prins la înghesuială, legat de mîini și de picioare. El mă privea distrîndu-se. Era o scursură Serrano ăsta". Așteptă un semn de aprobare. „M-am apropiat de el. Reperasem prespapierul, o piatră de pavaj despre care zicea mereu că era prima pe care o cumpărase cu banii săi. A căzut pe loc". „După aceea ai luat caietul". „Exact". „Ți-ai petrecut noaptea citindu-l". „Nu ți se poate ascunde nimic". „E o lectură pasionantă ?"

Un surîs, primul, lumina fața lui Philippe. „Ai cu ce umple închisoarea...". „Cu tine în frunte". „Închipuie-ți că sînt mai la coadă". „Granguri mari ?" „După opinia mea, dacă Serrano ar fi avut timpul să se servească de el, consiliul de miniștri s-ar fi ținut la Santé...".

Bucuria transfigura chipul lui Philippe. Era compromis, dar alții, a căror reușită o invidia, erau compromiși mult mai mult decît el. Să te îneci de unul singur e neplăcut. Să-i vezi și pe alții în degringoladă e altceva. „Ai aflat lucruri noi ?" întrebă Xav. „Destule".

De mai mulți ani, Serrano ținea „caietul său", cum spunea el. Era exercițiul lui cotidian, adăuga el. Consemna în fiecare zi întîlnirile avute, schimburile de servicii, derogările obținute, permisele de construcție smulse, afacerile cu statul sau serviciile publice, sperțurile date, înlesnirile și prețul lor. „Putea să facă vreun rău ?" — întrebă Xav. „Bătrînul era diabolic — zise Philippe. Nota nu numai sumele vărsate și beneficiarii, dar și modul în care mînuia totul, maniera de a le regăsi în contabilitatea sa. Împingea viciul pînă la a-i propune celuilalt să-și plaseze banii în Elveția sau în altă parte. Apoi înregistra numărul de cont, data cînd plătea, filiera utilizată. Am citit cu deliciu relatarea unei întrevederi între Serrano, șeful de cabinet al unui ministru și un avocat, consumată în vila de la Cannes a acestuia: Serrano dădea bani ca să pună mîna pe niște lucrări. Caietul său înseamnă zece kilograme de documente". „Pot fi probate ?" „Unul cîte unul, pot fi discutabile. Întregul e însă impresionant. Iată cazul meu. Numai pentru afacerea Yvette el face o lungă expunere a demersurilor mele, dă nume de funcționari, povestește un dejun pe care am avut imprudența să-l organizez, notează numărul mașinii în care a sosit șeful de cabinet, îi descrie îmbrăcămintea, felul de a vorbi, cuvintele ce a zis despre ministru și despre procedura folosită în afacere. E scris într-o limbă păsărească dar dacă ar fi dat în vileag ar face mult rău. A notat și la cît se ridică contul meu în Elveția, numele intermediarului care îmi cumpără acțiuni... Tot, tot...".

Xav dădu din cap ironic. „Așadar — zise

el — ai tot ce-ți trebuie pentru a deveni sau prim-ministru, sau pensionar al prietenului tău, ministrul de justiție". Philippe bătu cu putere în masă. „Amîndoi trebuie să scăpăm — zise el. Dacă eu pic, nici ție n-o să-ți fie moale". „Nu încerca să mă sperii" — zise Xav, mereu ironic. „Vei spune că am fost cu tine ?" „Dacă tu mi-o ceri...". „Încearcă să-l vezi pe Pernais. N-o să se mire că te interesezi de moartea lui Serrano. Toată lumea știe că îl cunoșteam. Indiferența mea ar surprinde".

Pernais era unul dintre principalii responsabili ai poliției judiciare, cinstit, însă avînd nevoie, ca toată lumea, de cîte un sprijin din cînd în cînd. De două sau de trei ori, Philippe intervenise în favoarea lui. Pernais îi păstra o recunoștință măsurată și lucidă. „Ar fi mai bine — zise Xav — să aștept mai întîi să se anunțe știrea".

Philippe aprobă. Era acum liniștit. Sprijinul lui Xav îi dădea încredere. „Dacă ești înțelept — spuse el — am să-ți dau să citești cele mai interesante file". „Ador să aflu lucruri noi despre om" — răspunse Xav[1].

La ora zece, un post de radio periferic dădu o scurtă informație: un antreprenor cunoscut, miliardar, Vincent Serrano, a fost găsit mort în biroul său de pe strada Villiers. Mobilul crimei era fără îndoială furtul, pentru că seiful fusese găsit deschis. Ziaristul adăuga o frază perfidă în legătură cu scandalurile recente: se putea întîmpla ca omorul să fie o consecință a lor. Xav ridică receptorul. Formă numărul și îl ceru pe Pernais de la poliția judiciară. Vorbi cu un colaborator al acestuia. Pernais lipsea. Xavier întrebă dacă nu cumva era pe strada Villiers. Răspunsul fu reticent. Xavier nu insistă. Intră în biroul lui Philippe, care se prefăcea că lucrează la un dosar. Gîndul îi era în mod vizibil departe. „Gata, Pernais e acolo. Mă duc și eu". Philippe păru că vrea să spună ceva, dar se răzgîndi și cu un gest își dădu acordul. „Ne întîlnim la Cameră la ora 15 — zise el. Vreau să miros atmosfera...". Parlamentul era întrunit de 15 zile. Philippe nu călcase încă acolo, dar citea conștiincios rezumatele din **Le Monde**.

Xav se duse să-și ia mașina din parkingul subteran, un Triumph cabriolet albastru deschis, vehiculul cel mai comod în Paris. Paznicul era un arab pe care toată lumea îl striga Ali. „Ați căzut din pat în dimineața asta !" — zise el, vesel, cînd Xav trecu prin dreptul gheretei sale. „Mi-a dat brînci o fată" — răspunse Xav. Se gîndi că dacă polițiștii vor veni pe aici să cerceteze, vor afla numaidecît că Philippe și cu el s-au întîlnit de dimineață, împotriva obiceiului. Se apropie de paznic. Acesta îi întinse o mînă slabă și nervoasă. „Ali, dacă te întreabă cineva ce ai văzut în dimineața asta, nu-ți amintești de nimic". Arabul ridică mîna: „Mie-mi spuneți — zise el. Puțin îmi pasă de toți...". „Ține-o așa și o să trăiești fericit...".

Din cartierul Défense pînă în centrul Parisului itinerarul era jalonat de mari lucrări enervante pentru automobiliști. În fața casei din strada Villiers, un grup de polițiști bara calea unei armate de ziariști și fotografi. Xav zări un ofițer care se ținea la distanță. Îi ceru să-i comunice lui Pernais că se află acolo. Ofițerul acceptă, privindu-l bănuitor. Xav așteptă pe stradă, contemplîndu-i pe ziariști. Nu erau deloc mulțumiți: poliția nu le spunea nimic. „E un stricat ucis de un alt stricat !" — strigă unul cu mînie. Definiție exactă, foarte lucidă, amice, gîndi Xav. Își imagină stupoarea ziariștilor dacă s-ar apropia de ei și le-ar anunța că e gata să le dezvăluie întreaga istorie. Poate că nici nu l-ar crede.

Ofițerul reveni. Îi spuse lui Xav că Pernais îl așteaptă. Îi deschise calea printre polițiști, ceea ce provocă un val de proteste printre gazetari. „Va fi o defilare a stricaților !" — țipă aceeași voce. Din nou adevărat, gîndi Xav.

La etajul biroului lui Serrano era îmbulzeală. Marea ușă cu două batante era deschisă. Pe palier, doi inspectori fotografiau interiorul biroului. Polițiștii veniseră din belșug. Erau cel puțin vreo douăzeci, care cercetau cu de-amănuntul cele șase camere ale sediului societății Serrano. Pernais era în biroul celui ucis, așezat pe scaunul lui și din clipa în care îl văzu pe Xav îi făcu semn să se apropie. Era un om la vreo cincizeci de ani, cu părul încărunțit și o față slabă și alungită, îmbrăcat cu un costum bleumarin, cu cămașă albă și purtînd o cravată cu un desen discret. Avea o voce moale și vorbea cu capul plecat pe umărul drept. „E un amic de-al patronului dumneavoastră" — zise el. „Da". „Cînd l-a văzut pentru ultima oară ?" „Cred că acum vreo trei zile".

Xav strînse mîna lui Pernais. Din spatele polițistului îl priveau doi dintre colaboratorii acestuia. „N-am avut timp să discut cu Philippe. Din clipa în care am auzit știrea la radio, v-am telefonat. Mi s-a spus că sînteți aici". „Sînteți iute" — zise Pernais. „Philippe la fel, credeți-mă. În ambianța actuală nu e agreabil". „Nu cunosc o ambianță agreabilă pentru o crimă" — zise polițistul. Xav mai relată ce spusese ziaristul. Pernais păru că se amuză. „De la un timp — spuse el — mă întrebam cum se va produce saltul. Într-o zi sau alta, trebuia să se ajungă la crimă. Iată că s-a ajuns".

Nu părea să se simtă în largul său. Dar trebuia să-l cunoști bine pentru ca să-ți dai seama de asta. Era mai puțin amabil ca deobicei, mai puțin serviabil. „Nu-i vorba de un furt ?" — întrebă Xav. Pernais arătă cu degetul seiful. „Serrano ținea bani în acest seif. Banii au rămas acolo". „Lipsesc documente ?" „**Caietul**". Și Pernais îl privi pe Xav. „Să nu-mi spuneți că nu sînteți la curent. Chiar și noi știam că își scrie jurnalul, ca Stendhal sau Simenon. Dar pentru el nu era un exercițiu de stil". „A dispărut ?" „Vă miră ?" — întrebă Pernais, cu o dulceață de temut în glas. Apoi își plecă și mai mult capul pe un umăr: „Domnule Maupin, spuneți-mi, totuși, unde ați fost ieri seară ?".

Xav surîse. „Cu domnul Philippe Dubay". „Dacă mi-ați fi spus altceva m-aș fi mirat". Cei doi polițiști din spatele lui Pernais se amuzau copios. Xav îi înțelegea foarte bine. „Vreți să insinuați că ne fabricăm un alibi ?" Pernais o făcu pe jignitul: „Da de unde !" Xav luă un scaun îmbrăcat în piele și se așeză. „Domnule Pernais — zise el — să vorbim sincer. Sînt bănuit sau e bănuit Philippe Dubay ? Asta ar fi culmea, recu-

noașteți și dumneavoastră...". „Intr-adevăr, culmea". „Aveți cumva probe sau sînt doar presupuneri ?"

Pernais se întoarse spre unul dintre colaboratorii săi și îi șopti o frază pe care Xav n-o auzi. Polițistul se îndepărtă. „Vreau să joc deschis — zise Pernais. O știți pe Alice Pareche ?". „Da". Femeia intră. Xav nu-și dăduse seama niciodată pînă acum ce aspru chip avea. Însă corpul îi era admirabil, sînii rotunzi și tari, talia bine proporționată, șolduri ample. Serrano nu avusese clipe rele în viață. Ea îl salută scurt pe Xav. Era mai surizătoare cu el decît de obicei. „Vă rog să repetați înaintea domnului Maupin ceea ce mi-ați spus" — zise Pernais. „Pur și simplu, l-am auzit pe domnul Serrano spunînd că are întîlnire cu domnul Dubay". „La ce oră ?" „Cred că pe la ora zece". „Se întîmpla adeseori ca Serrano și domnul Dubay să se vadă la o oră atît de tîrzie ?"

Alice îl consultă pe Xav din privire. Dar acesta se prefăcu că nu observă. „N-am impresia" — zise el. „Nici eu" — adăugă ea. Nu avea o voce hotărîtă. Nu căuta să-și ascundă reticențele chiar dacă Pernais își dădea seama de asta. „Erați la curent, Xav ?" Pentru prima oară de la începutul întrevederii folosea diminutivul familiar. „Nu-mi amintesc. Am lucrat foarte tîrziu ieri seară, cu Philippe. Eram sfîrșiți. Mi-a propus să merg să mănînc ceva la el. Am hoinărit, am ascultat muzică, am privit la televizor, o discuție confuză despre copiii de focă și poluarea unui rîu ; am jucat și puțin pocher". „Doamna Dubay era acolo, bineînțeles". Xav se miră : „De ce să nu fi fost ?" „E ceea ce gîndeam și eu." „Către ora unu am plecat." „Cine a cîștigat ?" „La pocher ? Philippe, din fericire : are oroare să piardă".

Pernais spuse : perfect. Nu puteai să ghicești dacă îl credea pe Xav. Făcu un semn. Polițistul care o adusese pe Alice îi atinse umărul și o conduse în camera alăturată. „La ce oră a sosit ?" — întrebă Xav. „Nu ea a descoperit cadavrul, ci femeia de serviciu. Dar a fost anunțată imediat și a fost aici înaintea noastră. S-ar putea deci ca ea să fi luat dosarul. Mi-a vorbit de el fără s-o trag de limbă. Mi l-a și descris". „Îi știe conținutul ?" „Asta vă neliniștește ?" — îl ironiză Pernais. Xav dădu din cap. „Nu mă neliniștește, dar mă interesează." „Se pare că Serrano depunea în fiecare seară cîte o bombă între foile caietului său și că era un elev foarte harnic. Nu se putea culca fără să-și facă lecțiile".

Polițistul se aplecă peste birou, fără să-l slăbească pe Xav din ochi. „Amintiți-mi care este scopul vizitei dumneavoastră !" Xav luă un aer amuzat. „Știți foarte bine că Serrano era un prieten de-al lui Philippe Dubay. Dacă n-aș fi venit, la ce concluzie ați fi ajuns ?" „Că domnul Dubay își uită cu ușurință prietenii. Văd însă că nu-i așa. Transmiteți-i felicitările mele și, în același timp, să-i spuneți că mi-ar face mare plăcere să stau de vorbă cu el. Aș vrea să aflu, de exemplu, dacă a avut într-adevăr întîlnire cu Serrano și de ce a preferat să joace cărți cu dumneavoastră". Adăugă, după un timp : „Întrebări la care va răspunde perfect, sînt convins". Apoi, fără ca Xav să-l întrebe, rezumă în cîteva fraze rezultatele primelor cercetări. Ele erau negative. Nici urme, nici amprente. Serrano fusese omorît în fotoliul său, cu o pavea care îi servea drept prespapier. Paznicul nu auzise nimic și, cu atît mai mult, nu se auzise nimic la ultimul etaj, unde nu erau decît birouri, goale la acea oră. „E tot ce pot spune la ora asta ziariștilor. Vor fi cu siguranță furioși : directorii lor așteaptă deja să arestez un ministru sau cel puțin un secretar de stat".

Pe biroul său, Xav găsi mai multe mesaje. Fusese insistent căutat. Cîțiva colegi de-ai lui Philippe, care deja aveau remușcări pentru că îi strînseseră mîna lui Serrano, înalți funcționari care ar fi dorit să discute imediat cu Philippe, un agent imobiliar... Nu dădu decît un telefon. Marc Fondari era printre cei care îl sunaseră. Un bărbat care vorbea rar, pentru a spune nimic. „Vino să dejunezi cu mine" — ordonă el. Fondari era proprietarul unei rețele de farmacii din întreaga Franță. Făcea parte dintre acei oameni care dispun de avere și putere fără să poți determina exact originea și rațiunea acestei puteri. Chiar și un fapt divers insolit — o încăierare nocturnă în parcul proprietății sale din apropiere de Rambouillet — nu-i lezase reputația și influența. Doi tineri corsicani își pierduseră acolo viața. S-a vorbit de o răfuială. Fondari a dat asigurări că nu a fost decît o regretabilă eroare. A fost crezut, ancheta nu a ajuns la nici un rezultat și, în orice caz, nu a avut de suferit nimic datorită acelei povești nenorocite. Acum rezervase o masă în restaurantul de lux aflat deasupra uneia din farmaciile sale de pe Champs-Elysées. Era un bărbat la vreo 50 de ani, corpolent, cu chip de împărat roman. Arăta în toate împrejurările o curiozitate studiată. O singură dată îl văzuse Xav mînios. Atunci, trăsăturile feței îi fuseseră răvășite de o furie demonică. Rînduise cu grijă acest spectacol printre amintirile sale.

Xav așteptă singur la masa lui Fondari într-un colț de unde putea supraveghea cu discreție întregul local. Acesta apăru brusc înaintea lui, surîzînd cu un aer protector. Dădea impresia unei forțe psihice extraordinare. „N-ai luat nimic așteptîndu-mă" — îi reproșă el. Chemă un chelner, comandă două whisky-uri și se așeză în fața lui Xav, rotindu-și mereu ochii prin sală. Nici un comesean nu i se păru demn de o vizită. Era vizibil că abia aștepta să vorbească.

„Se știe ceva în legătură cu Serrano ?.." „Nu". „Mobilul nu e furtul". „În orice caz nu banii...". „Caietul ?" „A dispărut".

Era inutil să ascunzi lui Fondari ceea ce ai aflat : chiar și ce nu apărea în presă îi era raportat. „Ce zice Philippe" ? „Pentru moment nimic." „Nu e amestecat în povestea asta" „Bineînțeles că nu!"

Raporturile dintre Philippe și Fondari erau destul de complexe. Ele datau de pe vremea cînd Philippe muncea în domeniul fierului vechi. Era o amiciție interesată de ambele părți. Xav, care făcuse cunoștință cu Fondari ceva mai tîrziu, nu putuse determina care îi făcea celuilalt mai multe servicii. Dar deja Fondari îl domina pe Philippe. Cum Philippe accepta situația, trebuia să te gîndești că era convenabilă. Apoi devenise deputat și Xav bănuia că Fondari l-a împins spre această postură. De atunci Philippe făcea parte din grupul parlamentar care asi-

gura relații între Fondari, administrație și lumea politică. Asta mergea de la o recomandare pentru un verișor vameș pînă la concesiunea unui casino. „E enervant" — zise Fondari. Întinse lista de meniuri lui Xav : „Astăzi am o tocană cu berber adus din Cornen". Xav acceptă propunerea, lăsîndu-l pe Fondari să compună restul meniului. Pentru a doua oară în dimineața aceea, Philippe era văzut ca un posibil culpabil. Măcar Pernais se baza pe mărturia Alicei. În cazul lui Fondari era vorba doar de o intuiție ? „Trebuie regăsit caietul" — zise Fondari. „Va fi găsit odată cu asasinul". „Xav, să-mi dai toate informațiile pe care le vei obține". Vocea lui nu admitea nici o replică. „Vreau să fiu înaintea poliției — adăugă el. Nici nu știi ce important este ca acest caiet să nu ajungă în mîna unor oameni dispuși să tragă concluzii pripite." Surise : „Contez pe tine și pe Philippe" — zise el. Își bău încet whisky-ul. Ordinele erau date. Cine ar fi îndrăznit să nu i se supună ?

Philippe nu era mulțumit de vizita sa la Palatul Bourbon. A trebuit mai întîi să suporte o remarcă severă a șefului său de grup, „fericit să întîlnească, în fine, pe unul dintre cei mai distinși colegi". Apoi, surisurile jenate ale amicilor săi politici îl lăsaseră fără iluzii. Veștile circulă repede într-un mediu atît de închis ca Adunarea Națională. De numele lui Serrano era foarte strîns legat cel al lui Philippe. Chiar dacă nu ar fi avut nimic de-a face cu moartea acestuia, se afla în mijlocul afacerii. „Sînt la fel de hoți ca și mine — zise el către Xav, în concluzie. Dar asta nu se știe încă..."

Își lăsase mașina în curtea interioară a Adunării. Îi propuse lui Xav să meargă la un birou din strada Berri, pentru a discuta despre toată povestea. Trebuia, de pildă, să o ia înainte și să-l caute el pe Pernais? Xav era de părere că era mai bine să aștepte o convocare. Philippe mergea înaintea lui Xav. O fată îmbrăcată într-o rochie în culori ruginii, cu o vagă alură orientală, se ținea după el. Xav o zări primul, zicîndu-și că e o turistă străină. Tocmai își spunea că e foarte drăguță, cînd ea se năpusti spre Philippe țipînd. Atunci o văzu mai bine. Ținea în mînă un pumnal curbat. Îndreptîndu-l spre Philippe fără să-l agite deasupra capului, ci de la înălțimea șoldului. Bună tehnică, gîndi Xav, și în același timp se aruncă înaintea lui Philippe pentru a opri elanul fetei. Avu timp să abată lama. Philippe țipă înăbușit. Cu siguranță că ar fi fost atins. Xav apucase capul fetei și i-l răsucea ca la un placaj de rugby. Căzură amîndoi. „Repede, în mașină" — gîfîi Philippe.

Era puțină lume în curte. Doar trecătorii mai apropiați văzură incidentul. O voce strigă : Poliția ! „Lăsați-mă în pace !" — se enervă Philippe. Apoi o tîrîră pe fată către mașina care era aproape. Ea se lupta, cu gemete înfundate. Xav îi răsucea încheietura. Reușise să pună mîna pe pumnal, dar îl stingherea în mișcări. Avea impresia că fata încerca să se arunce în lamă. „Ține-o ! Eu deschid mașina..." — suflă Philippe. Izbuti să deschidă portiera și cu un brînci Xav o vîrî pe fată în mașină. Philippe era deja la volan și Xav se lăsă să cadă alături de prizonieră. Își dădu seama că într-adevăr era foarte drăguță. Chipul ei îi amintea ceva.

Philippe porni mașina. La postul de pază, un ofițer se apropie. Philippe îi făcu semn că nu era nimic important. Îi surise. Trecură fără nici o dificultate. Din clipa în care au ajuns în stradă, Philippe se întoarse spre fată : „Ești fiica lui Serrano ?" „Da" — zise ea. Xav își aduse aminte : o întîlnise o singură dată, în urmă cu doi sau trei ani. Avea cel mult 18 ani pe atunci. „Ce facem ? O ducem la poliție ?" „Mi-ar face plăcere să discut puțin cu ea". O luă pe cheî, spre Domul invalizilor. Xav se uită la fată. „De ce-ai făcut asta" — întrebă el. Ea nu răspunse. „Nu-ți vreau răul — mai zise el. Și cred că nici domnul Dubuy. Vrem doar să înțelegem". „Chiar nu înțelegeți ?" „Nu". „N-aveți decît să căutați !" — le strigă ea cu dispreț.

Se întoarse spre geamul opus lui Xav. Avea un păr negru, care îi cobora pe umeri, neîngrijit, în dezordine. La gît purta un colier aurit. Mîinile îi erau fine, unghiile date cu un alb cretos, degetele îi erau împodobite cu inele. „Mergem la vilă" — anunță Philippe. Era o proprietate pe care Philippe o avea lîngă Saint-Leger-en-Yvelines, o casă destul de izolată, într-o pădure. „O să mă omorîți!" — țipă fata. Xav izbucni în rîs. „Desigur, dar mai întîi o să te gîdilăm puțin cu electricitate, ca să vorbești. Prin tradiție și pentru că ne place...". „Ești o idioată" — mai zise el.

Era furios. Fără să se poată lămuri de ce. Mergeau pe țărmul Senêi, în direcția autostrăzii de vest. „Lăsați-mă să plec" — zise ea. „Nu înainte de a discuta puțin". Philippe se întoarse pe jumătate : „Nu mai locuiai la tatăl tău ?" „Nu". „Erai hippie ?" „Ce înseamnă asta ?" — întrebă. „V-ați certat" — reluă el. „Deloc. Aveam chef să trăiesc singură. Nu vroiam să trăiesc cu el". Tăcură cu toții. Xav scoase din buzunar pumnalul. Era o armă cu buton. Îl apăsă. Lama țîșni, tăioasă. „Te pricepi să-l mînuiești" — spuse el. Îi imită mișcarea. „Sînt italiancă — răspunse ea, ironică. Trebuie să fie ceva atavic". „Fără îndoială". Revăzu scena : „O fracțiune de secundă și ai fi lovit drept în inimă...". „Asta și vroiam" — zise ea, cu regret.

Ajunseseră pe autostradă. Tăceau. Fata privea peisajul. Philippe conducea furios și accelera ca să depășească celelalte mașini. Trecea în trombă pe lîngă ele și aproape că le atingea caroseria. Șoferii ceilalți îl înjurau. Dar găsea în goana asta o plăcere. Își descărca nervii. După ce ieșiră de pe autostradă fu un adevărat delir. Părea că nu mai vede mașinile celelalte. „Dacă ai scăpat de lama unui pumnal, nu-i motiv să ne omori pe toți" — zise încetișor Xav. Philippe păru că nu-l aude. La Peray, părăsiră drumul mare. Philippe se calmă puțin. Mergea totuși cu 120 la oră.

Vila se afla în fundul unui parc înconjurat de arbori. Era o construcție destul de urîtă, fals normandă. Philippe nu-i restaurase niciodată fațada. Semn exterior de sărăcie : un deputat nu are mijloace să-și construiască un castel. Dar în interior era lux mare, culmea constituind-o un salon prevăzut cu zăvoare, în care Philippe își închidea colecțiile, în special tablourile cumpărate clandestin la Sotheby, un Ingres și un Velazquez printre altele. Philippe opri în fața peronului. Sări din mașină și se repezi spre spatele ei. „N-o să fugă" — zise Xav. Fata ieși încet și Xav crezu o clipă că o să-l scuipe pe Philippe drept în ochi. Dar ea îi trecu

prin față cu un chip pe care se citea dezgustul. Sui cele două trepte. „Mă duceți direct în pivniță ?" — întrebă ea. „Te provin — zise gentil Xav — e agasantă rău...". „Mulțumesc că mi-ai spus-o" — răspunse Philippe, sarcastic. Philippe avea o cheie în trusa lui, pentru cazul în care ar fi sosit pe neașteptate. O viri în broască. Xav și fata așteptau răbdători. „De fapt — zise el — care ți-e prenumele ?" „Vicenza. Dar puteți să-mi spuneți Valérie". „Prefer".

Philippe reuși să descuie. Împinse ușa și se strădui imediat să lase calea liberă pentru Xav și Valérie. Intră și el și închise la loc ușa. Atacă imediat. „Ce te-a apucat ?" — întrebă el. Xav îl împinse încetișor în direcția salonului mai apropiat. „Nu crezi că vom discuta mai bine stind jos ?" „Nu era să ai tu un cuțit în mațe !". Xav continuă s-o împingă spre salon, ținînd-o în același timp pe Valérie de braț. Intrară într-o cameră mare, în stil Louis XV, cu o mochetă groasă, aproape albă. Obloanele erau trase. O lustră venețiană răspîndi o lumină difuză. Xav arătă o canapea Valériei. „Dacă principiile nu te împiedică să te așezi pe mobilă stil Louis XV, stai jos". Ea se așeză. Xav găsi un bar portativ, amenajat într-o veche comodă. Scoase de acolo o sticlă de whisky și reveni cu trei pahare. Umplu unul pe jumătate și îl întinse lui Philippe. „Ai dreptul cu prisosință" — zise el. O servi și pe Valérie. „Și noi avem dreptul, după cavalcada asta". Băură cu toții. „Explică-ne" — zise Philippe. Ea nu răspunse. „De ce ai vrut să-l faci felul domnului Dubay ?" — întrebă Xav. „Pentru că mi-a omorît tatăl !" „Ai dovezi ?" „L-am văzut".

Tăcere. Philippe deveni palid. „Ești sigură ?" — întrebă Xav. Ea se avîntă. „Cînd vezi de la doi metri un om pe care îl cunoști poți să te mai îndoiești ?" „Cîteodată". „Cînd asta ?" „Ieri seară, către orele zece". „Unde erai ?" Ea dădu din cap. Mută pentru totdeauna, cu privirea absentă, cu o mină încăpățînată. „Acum doi ani, dacă nu mă înșel, zise Philippe, ai părăsit casa după ce i-ai spus tatălui tău că îl disprețuiești profund. A suferit mult. Mi-a vorbit de asta". Lăsa o pauză între fraze. Dar Valérie tăcea. „De ce vrei să-l răzbuni ? Ca să respecți tradiția ?" Se smulse din fotoliul său, țîșni spre Valérie, o apucă de umeri, o scutură. „Lovește-o dacă tot ești acolo !" — zise Xav. Philippe dădu drumul fetei. „La naiba, spune-i că nu sînt eu". „Nu e el" — zise Xav, cu o voce perfect neutră.

Valérie contempla indiferentă podeaua. „Nu văd de ce refuzi să ne spui ce te face să crezi că domnul Dubay este ucigașul". „Vă e teamă de ceea ce știu ! Asta mi-ajunge". „Bineînțeles ! — strigă Philippe. Mi-e teamă de nebune ca tine. Povestesc tot soiul de tîmpenii...". „Nu e nu știu ce tîmpenie" — zise Valérie. „Spune-ne-o" — zise încetișor Xav.

Ea se hotărî. „Aseară venisem să-mi văd tatăl. Eram prin împrejurimi. Mi-era dor să-l îmbrățișez". Avu o privire fără tandrețe pentru Philippe. „Mi se întîmplă, orice ați gîndi". Și coborî vocea. „Îl iubeam în ciuda a tot ce făcea. Era un om curajos, care n-a avut șanse mari. A trăit ca un vagabond, ani la rînd. Nu cheltuia un bănuț pentru el. Prînzul lui, chiar și atunci cînd era în Franța, era alcătuit din pîine și ceapă. N-am cunoscut perioada aceea. Mama mi-a povestit despre ea...". Philippe deveni nerăbdător. „Îl iubeam pentru că a fost sărac și pentru că și-a luat revanșa asupra unor oameni ca voi". Xav surîse. „Mai departe" — zise el. „Era în biroul lui. Era fericit că mă revede. Dar a părut jenat. Ne-am sărutat. A vrut să-mi dea bani. L-am refuzat. Mi-a spus că așteaptă pe cineva. Am întrebat pe cine. Un gunoi, mi-a răspuns". Și lăsă lui Philippe răgazul să aprecieze formula. „L-am părăsit și el mi-a spus că aveam în continuare locul meu acasă, și, a adăugat, în inima lui. Am coborît. În stradă am văzut o mașină oprindu-se — DS-ul care v-a adus. Ați coborît. V-am recunoscut. După ce ați intrat, am notat numărul mașinii. De aceea v-am așteptat în colțul acela din curtea Parlamentului".

Xav păstrase sticla de whisky în mînă și o întinse lui Philippe, care o respinse cu un gest brusc. „Și ai tras concluzia — zise el — că ți-am omorît tatăl". „Ar fi o altă explicație ?"— întrebă ea, pe un ton agresiv. „Fără nici o îndoială". „Aud ?" „Nu am de ce să mă justific în fața ta". Ea se răsturnă în fotoliu cu ochii în tavan. Philippe o exaspera. „Pot să plec ?" — întrebă. „Ești liberă" — zise Xav. Ea dădu să se scoale. „Dar am vrea să-ți cunoaștem intențiile". Îl privi batjocoritor. „Mă voi repezi la poliție". „De ce nu ? — întrebă Xav. Dar te pun în gardă: nu cred că e în interesul tău să fie găsit asasinul...". „De ce ?" „Pentru că în același timp se va pune mîna și pe caiet. Sau cel puțin ar fi mari șanse". „Puțin îmi pasă !" O calmă cu un gest cu mîna. „Îți reamintesc că tatăl tău pregătea acest dosar pentru cazul în care ar fi fost atacat dintr-o parte sau alta. Avea intenția să se servească de el ca de o armă. Acum e mort. Nu ți-e teamă că publicarea acestui caiet o să-i păteze memoria ?" Ea îl privi cu curiozitate. „L-ați citit ?" „Din păcate nu ! Însă știu ce conține" „Pentru că amicul dumneavoastră — și îl arătă pe Philippe — a făcut escrocherii cu tata ?" El surîse. „Folosești cuvinte mari. Să zicem mai bine că e vorba de lucruri ca acelea pe care le-ai simțit și care te dezgustă. Crezi că trebuie aduse la lumina zilei ?" „Poliția s-ar jena ?" „Cu siguranță că nu. Tocmai de aceea domnul Dubay și cu mine vrem să punem mîna pe acest caiet înaintea ei. Se întîmplă că o vreme interesele tale coincid cu cele ale unei lumi corupte : a noastră".

Philippe asculta, prudent și liniștit. Valérie nu-l aprecia și asta îl necăjea. Se simțea chiar gelos pe reușita lui Xav, chiar dacă profita din asta. Îi purta pică mai mult decît pentru că încercase să-l omoare. Vru să intervină, însă Xav îi făcu semn fără menajamente să tacă. „Lăsați-ne — confirmă Valérie. Merge bine pentru dumneavoastră. Nu compromiteți nimic". El se simți jignit și tăcu. „Dă-ne un răgaz — reluă Xav — trei sau patru zile. Am să te țin la curent". Ea ceru o țigară. Philippe se repezi să-i aprindă una. Ea se amuză. El se stăpînea să n-o pleznească. Mai grav era că asta se și vedea. „Sîntem de acord ?" — întrebă Xav. „Cred, totuși, că el mi-a omorît tatăl". Degetele cu care ținea țigara îl indicară pe Philippe. „Din ce pricină — întrebă Xav — un om ca domnul Dubay ar risca atît de mult ca să suprime un bărbat cu care făcea afaceri în deplină

înțelegere ?" Ea dădu din umeri. Nu era totul posibil în universul corupt pe care îl părăsise ? La urma urmelor era o apreciere corectă. Xav se ridică. „Unde vrei să dormi ?" — întrebă el. „Sînt consemnată la fața locului?" — spuse ea, cu brutalitate. „E cu siguranță vreo cameră liberă pentru tine, dacă dorești. Cred...". Philippe se și ridică în picioare ca să facă onorurile casei. „Cred — spuse ea — că o să merg la mama". Uitaseră complet că exista o doamnă Serrano. Ea nu se arăta niciodată, soție italiancă după vechea modă, nici stingheritoare, nici revendicatoare. Serrano vorbea despre ea întotdeauna cu emoție, însă niciodată mai mult de o frază. „Adică ?" — întrebă Xav. Dădu o adresă lîngă Saint Cloud. Philippe păru supărat, îi făcu semn lui Xav și cei doi se îndepărtară. „O să zboare direct la polițiști !" — zise Philippe. „Nu cred". „Dacă vorbește, am încurcat-o". „Ce vrei să faci? S-o strîngi de gît și s-o îngropi în parc ?" „Nu".

Dar era evident că un amor pe zi părea să depășească brusc pentru Philippe media prevăzută pentru un distins parlamentar. „Ne are la mînă" — zise el. Xav îl privi pe Philippe. „Ne are. Pentru o vreme. Trebuie să te duci mîine la Pernais și să-ți faci declarația".

Dacă o intimidăm pe Valérie patru zile, o să găsim mijlocul să explicăm denunțul ei. Astăzi ar fi crezută. În patruzeci și opt de ore o să fie socotită o mică mitomană. Însă trebuie să te zbați. Tu știi să te faci ascultat atunci cînd vrei". Lui Philippe îi revenea curajul. Surise. „În definitiv — zise el — tu ești la fel de abject ca și mine !" „Aș vrea asta." Într-un anumit sens, era sincer. „Decide-o să rămînă aici" — zise Philippe. Xav reflectă. „Trebuie să-i spunem că e la libera ei alegere, altfel o șterge, mîndră că a evadat din Alcatraz". Se întoarse lîngă Valérie. „Socotind bine — zise el — e mai bine să dormi aici".

Nu părea convinsă. „De ce ?" „Sînt sincer. Domnul Dubay e într-o situație dificilă. Nu are nimic să-și reproșeze, însă aparențele sînt împotriva lui." Auzi un rîs batjocoritor și, totuși, chipul Valériei rămase impasibil. „În două zile, sau vom face lumină în acest caz, sau vei acționa după cum crezi de cuviință : anunți sau nu poliția. Pînă atunci, îți dau cuvîntul meu că nu ți se va întîmpla nimic". „Și dacă refuz ?" „Cred că ai s-o regreți." „O să mă rețineți cu forța ?" „Da și nu". „Adică ?" „Dacă domnul Dubay are neplăceri n-o să menajeze pe nimeni, nici pe vii, nici pe morți. În schimb, dacă punem mîna pe asasin și documente, toată lumea cîștigă din asta." Ea chibzui o clipă. „Nu știu de ce am încredere în dumneavoastră." „Nici eu". Ea avu un surîs lipsit de bucurie. „Să știți că n-o să aibă cînd să ajungă la închisoare" — zise ea arătîndu-l pe Philippe. „Poate că îi faci un serviciu. E în stare să se sinucidă." Privirea Valériei se înăspri. „Să se sinucidă ? Ce să spun ! O să-și spună întotdeauna că o să iasă basma curată, într-un fel sau altul. Lumea în care trăiește înseamnă ură, spaimă și murdărie. Dar el se bucură și vor ca asta să dureze. Ceilalți îl vor salva. Sînt niște secături. Ca și el".

Cuprinsă de exaltare, se făcuse și mai frumoasă. Xav admira mai mult ceea ce vedea decît ceea ce auzea. Ea își dădu seama, se roși și tăcu. În ceea ce-l privește pe Philippe, acesta asculta, mut. Totuși, nu replicile îi lipseau. „O să-ți arătăm o cameră", — zise Xav. Avu dreptul la cea mai frumoasă cameră de oaspeți, tapisată cu mătase trandafirie. Văzînd-o, ea fluieră batjocoritor. Coborîră amîndoi. Philippe se simți dintr-o dată ușurat. „Ce tîrîtură !" Îl prinse pe Xav de umăr. „Și tu o protejezi !" „Încerc să scăpăm cît mai ușor." „Mai ușor...". „...era s-o omorîm, e adevărat. Dar tu crezi că Pernais nu știe deja că ea a încercat să te ucidă și că noi am răpit-o ?" Îl obligă pe Philippe să se așeze. „Mîine îl cauți pe Pernais. Îi povestești ce vrei. Îi spui că ai fost silit s-o iei pe Valérie, că era într-un hal fără de hal, că acum nu e în stare să reziste unui interogatoriu. Inventezi tot ce ai fi putut spune dacă ar fi fost într-adevăr așa. Blufezi la maximum, așa cum o faci de obicei și încă bine. Îți joci viața. Pernais n-o să te creadă pe de-a-ntregul. Dar tu ai pornit-o prost, trebuie să ți-o spun."

Philippe nu protestă. Își umezea buzele nervos cu limba. Era la jumătatea drumului spre o reușită enormă sau spre eșecul total. Cu caietul lui Serrano putea să spere ceea ce îi fusese refuzat pînă acum. Dar dacă se făcea dovada asasinatului, pentru Philippe asta însemna prăbușirea. „Trebuie să rezistăm trei sau patru zile. Philippe aprobă. Se ridică și merse la telefon. Xav vru să afle pe cine căuta. Philippe nu răspunse. Formă un număr, îl ceru cu un ton sec pe Raymond, așteptă, pe urmă îi ordonă acestuia să vină cît mai repede la vilă, pentru două zile. Era vorba de un fel de haimana de prin Versailles, campion de judo, pe care îl folosea de gorilă în timpul reuniunilor electorale. „Te previn — zise Xav — dacă i se întîmplă ceva fetei, nu mă opresc decît la Pernais." „Du-te și fă amor cu ea și lasă-mă în pace !" Xav îi răspunse că acesta e un program acceptabil.

Una din afacerile de care se ocupa Philippe avea ca obiect să furnizeze către două țări din Africa unele piese detașate pentru utilaje agricole și camioane. Ea cuprindea o rețea de distribuție condusă de un pumn de reprezentanți, tineri și activi, care, prin întîmplare, erau toți foști ofițeri de rezervă. S.E.G.M.A. nu era totuși decît un paravan : beneficiile erau importante și în balanța financiară a lui Philippe ea constituia o piesă esențială. Dar rapoartele pe care colaboratorii le trimiteau nu priveau numai situația economică a țărilor unde lucrau. Ele înglobau și ansamblul vieții politice. Xav era însărcinat să-i supravegheze pe acești oameni și, totodată, să facă selecția informațiilor : cele care nu priveau S.E.G.M.A. erau trimise la secția a II-a a S.D.E.C.E. Birourile se aflau în apropiere de strada Antin. Lui Xav îi plăcea acolo. Le prefera celor din cartierul Défense. Cartierul i se părea mai uman, mai apropiat de amintirile sale din copilăria petrecută într-un mare oraș de provincie.

Dimineața părăsiseră vila. Valérie încă dormea. Raymond sosise, dornic să primească ordine și să le îndeplinească, pornit dinainte împotriva oricui i s-ar opune. Se strîmbă cînd află că trebuie să păzească o fată. Se temea de situațiile care nu solicitau mușchii. Îna-

înte de a se despărţi, Philippe promise încă o dată că o să meargă să-l vadă pe Pernais. Perspectiva nu-i prea surîdea. Poliţistul părea să păstreze un regretabil fond de cinste. Era puţin după ora unsprezece cînd telefonul sună. Era Pernais. „Cum îi mai merge onorabilului parlamentar ?" — întrebă el imediat. „Nu l-aţi văzut ?" „Nu". „Trebuie să treacă pe la dumneavoastră." „Fără îndoială că a uitat ! — se auzi vocea batjocoritoare a poliţistului. Regret. Vroiam să-l felicit pentru că mai e încă în viaţă."

Xav răspunse distrat că, într-adevăr, Philippe se descurcase frumos. Era furios. „Unde e acum ?" — întrebă Pernais aspru. „Nu ştiu." „Şi Valérie ?" Tonul nu admitea nici o discuţie. „Asta o ştiu : în plină prăbuşire." „În plină prăbuşire, dar unde anume ?" „Pernais — zise Xav, după un timp — daţi-mi un răgaz de o oră, am să vă sun eu." Vocea poliţistului deveni gravă. „Xav, situaţia e rea pentru Dubay. Eu îmi fac meseria atît cît e posibil s-o faci în climatul actual. Iar pe de altă parte există azi tendinţa ca mai curînd să fie lăsaţi să cadă cu zgomot oamenii care au pete. Vîntul bate altfel şi mă felicit. Sînt porcării care n-or să se mai facă — în orice caz, pentru moment. Spune-i asta lui Dubay !"

Închise după ce îi spuse că aşteaptă un telefon de la el. Xav se gîndi o clipă, fără să se mişte. Pernais avea dreptate. Furtuna sufla puternic. Opinia publică descoperea mecanismul prin care un grup de oameni, înalţi funcţionari, politicieni, oameni de afaceri, antreprenori, bancheri se îmbuibau din partea cea mai mare a prăjiturii. Vînturile începeau să bată altfel şi, de aceea, poate că Philippe îşi pierduse capul. Era prea tentant să ai caietele lui Serrano. Furtuna putea izbucni : el o va birui. Victoria aparţine celor care au cele mai voluminoase dosare despre concurenţi. Ridică receptorul şi formă numărul casei lui Philippe. Îi răspunse Christina. Nu-l văzuse pe Philippe decît o clipă. Dăduse mai multe telefoane şi dispăruse. „Ai fost cu el noaptea asta şi eşti mai bine informat ca mine" — spuse ea.

Nu credea o iotă. E drept însă că Xav îi servise lui Philippe de atîtea ori drept alibi ! Christina totuşi nu-l dispreţuia, ceea ce era surprinzător. Sună rînd pe rînd în toate locurile unde s-ar fi putut afla Philippe. Nicăieri nu fusese văzut. Xav dădu cu putere un pumn în masă ca să-şi calmeze nervii. Îi venise o idee şi trebuia urgent s-o verifice. Dacă se dovedea exactă, însemnă că Philippe depăşise orice limită. Ar fi însemnat ceartă şi lui Xav îi părea rău. De cinci ani admisese multe lucruri, pentru că ele îi confirmau că lumea este coruptă din creştet pînă-n tălpi şi că nu trebuia să te străduieşti s-o schimbi. Cînd gangsteri se împuşcă între ei, o reacţie sănătoasă este să aplauzi : societatea nu are decît de cîştigat. Dacă el doboară un trecător inocent, atunci trebuie să-i masacrezi. Era gata să plece cînd sună telefonul. Vorbi Raymond, cu o voce plîngăreaţă. „Xav — zise el — a şters-o." „Bravo, teroare !" „Nu pot să fac nimic. Mi-a luat cheia maşinii." „L-ai anunţat pe domnul Dubay ?" „Nu l-am găsit nicăieri." „Vin într-acolo." „Nu sînt decît eu aici." „Tot e ceva !"

Aşeză receptorul în furcă. Temerile lui se precizau. Philippe încerca să dea o nouă turnură evenimentelor. Îşi urmărea nesăbuita lui idee şi lui Xav îi părea rău că nu l-a înţeles. Avusese într-o seară un gînd aiurea, atunci cînd Serrano îl ispitea cu seiful deschis. De atunci nimic nu mai funcţiona cum trebuie în capul său. Nimic de mirare : de mai multe săptămîni, Philippe era un pachet de nervi ; mai exact, din ziua în care unul din amicii săi, care făcea parte din S.A.C., serviciul de ordine al partidului său, fusese arestat. Xav nu putu să afle de ce se temea.

Ascensorul era ocupat. Coborî în grabă scările. Maşina se afla într-un parking învecinat. Pe autostradă se înscrise de la început pe banda a treia şi n-o părăsi ; elibera drumul claxonînd puternic. Atmosfera era plăcută, iar soarele palid avea, totuşi, ceva îmbietor. Ar fi fost atît de simplu s-o invite pe Valérie să dejuneze împreună într-un han la Bougival. La aproape un kilometru de vilă zări maşina lui Philippe. Drumul era mărginit de ambele părţi de pădurea ale cărei frunze începeau să apară, prevestind sfîrşitul deplin al iernii. Maşina era oprită pe marginea coborîtă a drumului şi cînd Xav se apropie zări o formă omenească prăbuşită pe volan.

Philippe nu va mai fi niciodată ministru. Primise două gloanţe în cap, care îi smulseseră o parte din craniu şi făcuseră să zboare speranţe, ambiţii, dorinţe. Xav avu un frison. Moartea nu avea acelaşi miros ca pe un cîmp de bătălie, unde ea face parte din riscurile profesionale.

Raymond aştepta în faţa intrării, acoperind cu trupul lui poarta. Ai fi zis că e un mare cîine lup care nu se trezise în timpul unui jaf şi care se aşteaptă la o chelfăneală zdravănă. Se repezi spre portiera maşinii ca s-o deschidă. Nu avu timp. Xav ieşise deja. „Rămîi aici şi aşteaptă-mă" — zise el. O luă la fugă către vilă. Raymond îl urmări din ochi. Era deci mai grav decît prevăzuse : Xav era un tip de treabă, însă cînd se supăra o făcea amarnic.

Xav sui scara. Ştia acum unde se află ascuns caietul lui Serrano. O deducţie foarte simplă : în noaptea morţii antreprenorului, Philippe studiase documentele. Nu o putuse face decît la vilă şi, de aceea, nu-l anunţase pe Xav decît dimineaţa, cînd revenise la Paris. Oboseala chipului său arăta că nu închisese un ochi toată noaptea. Xav îşi aminti de o confidenţă pe care i-o făcuse deputatul. În vilă se află, zicea el, o ascunzătoare foarte ingenioasă : un seif aparţinînd proprietarului anterior. O simplă contraplacă îl acoperea şi un imens cufăr ţărănesc ascundea totul. În dimineaţa în care Philippe îşi făcea mărturisirile, Xav remarcase că două dintre unghiile lui erau rupte. Fără îndoială că se rupseseră mutînd mobila.

Nu se înşela. Un strat de praf aproape imperceptibil de pe podea făcea un unghi drept cu picioarele cufărului. Se puse să mute mobila. Reuşi s-o deplaseze centimetru cu centimetru. Trebui în mai multe rînduri să se odihnească şi să-şi recapete suflul. Aceste cufere străvechi reprezentau o doctrină de viaţă. Erau puse într-un loc şi acolo rămîneau pentru generaţii la rînd. Un copil poate astăzi cu o mînă să mişte o comodă. Nimic nu mai stă locului, nici măcar mobila.

Contraplaca ieşi la iveală. Fusese cu grijă înşurubată din nou. În trecere, Xav luase un ciocan şi o şurubelniţă mare. O introduse sub

contraplacă pe care o desprinse ușor. În cîteva clipe, o smulse. Apăru o cavitate. Caietul era aici, așezat pe alte dosare. Era de fapt o sacoșă veche, din piele galbenă, murdară. Xav o deschise. O grămadă de foi pluteau pe benzi magnetice. Trei caiete de elev justificau numele dat „amintirilor" lui Serrano. După ce le citise, Philippe le pusese la loc în grabă.

Xav închise din nou cu grijă contraplaca și puse cufărul înapoi. Cîștigase prima manșă. Dar el devenea o țintă în măsura în care era bănuit că deține această pradă de război. Philippe fusese împușcat din pricina ei ? Ieși. Raymond supraveghea mașina, ca și cum dușmani invizibili o rivneau și se pregăteau să pună mina pe ea. „E grav ?" — întrebă el. „Într-un fel da — răspunse Xav. Domnul Dubay e mort." Raymond deschise gura atît de mare încît Xav crezu că-i aude trosnind maxilarele. „Accident de mașină ?" — întrebă el. „Zace cu două gloanțe în creier." Raymond strînse pumnii. „Cine a făcut-o ?" — întrebă el. „Vom vedea mai tîrziu. Răspunde-mi acum la cîteva întrebări. Cum ai putut s-o lași să plece pe fată ?" Raymond coborî capul. „Nu am lăsat-o să plece" — zise el. „Ți-ai rîs atunci de mine ?" „Da. Dar din ordinul domnului Dubay, acum pot să vi-o spun." „E de preferat." Deveni dintr-o dată sever: „Raymond, știi că ai putea fi suspect ?"

Trecu timp de o fracțiune de secundă printr-o mare primejdie. Raymond se întreba care reacție ar fi cea mai demnă pentru un bărbat. Miinile sale ajunseră la nivelul pieptului, în postura judokanului care își pregătește asaltul. Xav își zise că o să-l sugrume. Dar Raymond coborî miinile. „Glumiți" — zise el. „Eu da, dar nu și polițiștii." „N-au de unde să știe că am fost aici !" „Dar fata ?" „Trebuie să mă scăpați din situația asta, domnule Xav !" — se rugă el. „Spune totul !"

Raymond se destinse. Pe la ora nouă primise un telefon de la Philippe. Trebuia să-i spună peste o oră Valériei că Xav a chemat-o și că o așteaptă în biroul din cartierul Défense. Era foarte important : avea știri pasionante. Raymond trebuia să-i împrumute mașina. „E ceea ce am și făcut, domnule Xav, cu toate că nu-mi place să-mi dau tărăboanța. A plecat ca din pușcă." Pe urmă trebuia să-l telefonez lui Xav că respectiva a șters-o. „N-am înțeles nimic." „Nici nu trebuie." Dar pentru el, totul era clar. Philippe încercase să-l dubleze și să scape de Valérie, fără ca Xav să poată să-i reproșeze ceva. Nu mai era responsabil de ceea ce i se petrecea fetei, după ce o ștersese. O aștepta pe drum. Dar devenise el vînat. Al cui și cum ?

Se uită la ceas. Era mai mult de amiază. Avea două lucruri de făcut, în același timp, ceea ce pune întotdeauna probleme : să-i dea de știre lui Pernais că nu va avea niciodată conversația dorită cu Philippe și să cîștige timp, ca s-o găsească pe Valérie înaintea poliției. Mai avea și interesul să pună cît mai repede tașca la loc sigur. Esențialul era să-și chibzuiască bine timpul. „Caută-mi o buturugă" — zise el lui Raymond. Acesta se supuse. Dacă i s-ar fi cerut și un pom de crăciun, la fel de repede ar fi plecat, fără să ceară explicații. Dispăru în spatele vilei. Xav țișni în casă, luă tașca și o puse în portbagajul mașinii lui. Raymond se întoarse cu două buturugi ca să arate că e de bună credință. „Pune una în mașină, pe scaunele din spate, porunci Xav. Ai să vii cu mine : am să-ți arăt locul unde domnul Dubay a fost asasinat. Ai să aduci acolo poliția." „Și dumneavoastră ?" „Am o cursă de făcut."

Raymond fu foarte emoționat de spectacolul oferit de Philippe și capul său ciuruit. Ar fi vrut să găsească una sau două fraze bine simțite. Xav nu-i lăsă răgazul. Îi sili să se urce din nou în mașină și ajunseră înapoi la vilă. Formă la telefon numărul lui Pernais. Polițistul răspunse imediat. „Domnul Dubay a fost asasinat" — îi vesti Xav. Evenimentul nu păru să-i provoace polițistului nici surpriză, nici emoție excesivă. „Sosesc" — zise el. Xav alergă la mașină, explicîndu-i lui Raymond că polițiștii sînt pe cale să vină dintr-o clipă în alta. Își închipui furia lui Pernais, cînd o să-i constate absența, dar asta este tristețea vieții : provocăm mereu necazuri oamenilor pe care îi iubim.

Vila lui Serrano de la Saint Cloud era situată pe culmea unei grădini care domina Parisul. Era foarte albă și cerea mult soare ca să fie ea însăși cu adevărat. Serrano trebuie să se fi gîndit la țara sa natală construind-o. Aici arăta puțin cam palidă. Grilajul era deschis și o alee cu prundiș urca spre vilă. Xav făcu să scîrțîie pietrișul. N-avea de pierdut nici o secundă. O ușă grea de lemn sculptat cu o căutată pretenție însemna intrarea. Sună. Un tremolo ascuțit îi răspunse. Așteptă. Ușa se deschise. Se arătă o fată foarte tînără, cu părul ca pana corbului. El întrebă de doamna Serrano. Fu întrebat : din partea cui vine ? Fata avea un înspăimîntător accent italian. „Sînt un prieten de-al Valériei" — spuse el.

Ea păru speriată. Pe urmă fugi în vilă fără să-l roage să intre. Reveni după cîteva secunde și îi făcu semn să o urmeze. Închise cu grijă ușa. Intră în urma fetei într-un salon mobilat după gustul micburghez, urîtă copie a stilului vechi, cu țesături fără strălucire. O femeie corpolentă, cu o față buhăită, era așezată într-un fotoliu. Îl întrebă din priviri. Ochii îi erau roșii. Doamna Serrano nu încetase să plîngă de la moartea soțului ei. „Nu vă cunosc" — zise ea. „Valérie a încercat să-l omoare pe domnul Dubay, deputatul. N-a reușit. Un altul însă nu a mai dat greș. Trebuie s-o regăsesc". „Ați venit s-o arestați ?" „Dimpotrivă." Ea dădu din cap. „Nu vă cred." „Sînt un prieten al domnului Dubay. Eram împreună, ieri, cînd ea a vrut să-l străpungă cu pumnalul. Eu l-am împiedicat pe domnul Dubay să înainteze o plîngere." Ea nu răspunse. „Ați mai văzut-o pe Valérie de ieri ?" „În dimineața asta. A sosit ca o nebună. Și-a luat cîteva lucruri. M-a îmbrățișat și a plecat." „Unde este acum ?" Tăcere. „Eu pot să vă spun unde a fost noaptea trecută. În vila domnului Dubay. Primită cu toate onorurile. Vroiam s-o punem la adăpost." „De ce ?"

Lacrimile îi năpădeau ochii. „Știți foarte bine, doamnă Serrano. Nu a venit nimeni să vă vadă în ultimele două zile ?" „Prea multă lume — spuse ea. Polițiști. Oameni străini, cu accent corsican. Un bărbat înalt cu fața albă." „Ce vroiau ?" „Se pare că soțul meu avea hîrtii care îi interesau și de care aveau

nevoie." „Știți atunci despre ce este vorba." Ea dădu din cap de mai multe ori. „Gino îmi spunea totul." Remarcă uimirea lui Xav. „Dar nu mai țin minte nimic — continuă ea. Nu pricepeam o iotă din afacerile soțului meu." „Unde e Valérie ?" — întrebă el. Femeia tăcu și trupul i se aplecă înainte, ca sub o grea povară. „Polițiștii vor veni — zise el. Nu trebuie nici măcar să știe că a trecut pe aici." „Iar dumneavoastră trebuie să vă dau adresa. De ce ?" — se miră ea. „Dacă Valérie e arestată, pierd orice speranță de a-l găsi pe cel care l-a ucis. Se va pune în circa fetei dumneavoastră omorul...". Argumentul păru s-o induplece. „Mi-a interzis să vorbesc" — spuse ea. „Nu știa că domnul Dubay era mort !" „Sau poate pentru că o știa cu vîrf și îndesat !" „Nu ea l-a ucis !" „Într-adevăr, nu cred — zise ea după un timp. Avea chef s-o facă. Acum înțeleg multe lucruri." „Atunci înțelegeți că trebuie să aveți încredere în mine !"

Ea își așeză coatele pe brațele fotoliului, unindu-și mîinile scurte și grase. Își răsturnă capul pe spate ca să respire în voie. Părea că ar fi cerut sfatul unei divinități. „Mi-a spus puține lucruri — zise ea, ca și cum ar fi vorbit cu sine însăși. Între altele, că a întîlnit un tip nu prea dezagreabil. Sînteți poate dumneavoastră." „Cred că da." Ea șopti deodată o adresă și pe urmă, temîndu-se că Xav n-a înțeles-o, o repetă. „Du-te repede — spuse ea. Și veniți la mine !" Făgădui. Femeia îi întinse mîna pe care el o strînse. Ea plîngea. Bărbatul se întoarse și părăsi încăperea.

Era o stradă care urca prin Montagne Sainte-Geneviève, între două rînduri de fațade gri sau de un ocru murdar, clădiri inegale, formînd între ele unghiuri bizare, cu ferestre ca niște găuri de unde răzbăteau frînturi de muzică, sau plînsul ascuțit al unui cîntăreț nebun. Cartierul adăpostea un număr de comunități ciudate de tineri. Clădiri întregi le erau lăsate la dispoziție, proprietarii preferind să nu ia chirie decît să le restaureze. Xav se opri la numărul 11. O intrare la fel ca și celelalte, o gaură după care se putea întîlni orice, o mare de apă rîncedă, un covor de gunoaie, corpuri culcate. Înaintă cu prudență. O lumină difuză îi îngădui să zărească o scară de lemn cu treptele rupte. O luă în sus. La primul etaj auzi în spatele unei uși voci care recitau una după alta un poem despre o revoluție. Un flaut puncta distihurile. Cuvintele erau cînd în franceză, cînd în spaniolă. Se vorbea despre un țăran care murea pentru că tăiase prea multă trestie de zahăr. Era celebrat ca un erou. Xav continuă să urce și la al treilea etaj se opri. Pe o ușă, o pancartă invita acolo pe cei care se simțeau „frați cu toții". Apăsă pe clanță și ușa se deschise. Rămase în prag, descoperind o încăpere de patru metri pe patru, cu pereți cenușii. Mai mulți băieți și fete în cerc. Discutau și rîdeau. Un băiat se ridică văzîndu-l pe Xav. Avea o barbă blondă, care îi acoperea jumătate din față, ochi albaștri și buze groase. Era aproape la fel de înalt ca și Xav și purta blugi murdari și o tunică albastră cu nasturi aurii. „Frate, intră și fii binevenit. Chiar dacă aduci violența, noi n-o să-ți răspundem decît cu blîndețe."

Pe zid erau lipite desene din mari pete colorate. Unul reprezenta un Crist crucificat și un înspăimîntător om de afaceri îi străpungea ficatul. „Nu ești de-ai noștri — reluă băiatul. Ți-e teamă de murdărie ?" „Am văzut lucruri și mai urîte." Privi fetele una după alta. Valérie era a cincea. Ea cobori privirea. „Adevărata murdărie nu se află aici — spuse băiatul. Ea se află în hotelurile particulare din arondismentul 16 sau la Domul Invalizilor. Ești de acord cu asta ?" Xav izbucni în rîs : „Pot să-ți dau chiar relații amănunțite despre acest subiect". „Nu-i nevoie. Crist ne informează." În același timp își ridică brațele spre plafon. „Așază-te — spuse el. Oficiem." Xav continua s-o fixeze pe Valérie, fără să reușească să-i surprindă privirea. „Aș vrea să vorbesc totuși cu una din aceste fete, cu Valérie." „Ești de la poliție ?" „Nu". „Din fericire, pentru că altfel te-aș fi rugat să ieși." „Și dacă n-aș fi făcut-o ?" „Am fi plecat noi. Pentru că tu ai fi necinstit acest ungher." Vorbea cu tonul cel mai serios cu putință. Doi băieți îl aprobară cu gravitate. „Valérie are nevoie de ajutorul meu" — zise Xav. „Ea are sprijinul nostru. Asta-i ajunge." „Mi-e teamă că lucrurile nu stau chiar așa."

Xav hotărî că a făcut destule concesii. Se întoarse direct spre Valérie și i se adresă : „Trebuie să-ți vorbesc, Valérie. Imediat." Ea rămase tăcută și cu privirea absentă. „Frate, nu vrea să-ți răspundă. Du-te." Ceilalți doi băieți îl priviră fix pe Xav. „Valérie — repetă el — am să-ți vorbesc doar un sfert de oră. După aceea o să faci tot ce vrei." „Mi-ai întins o capcană !" — strigă ea. „Nu, Valérie — zise el răbdător. Chiar despre asta vreau să stăm de vorbă. Poți să m-ajuți să înțeleg." Ea se ridică și își ocoli tovarășii. Ajungînd lîngă băiatul care îl primise pe Xav, se opri și îi puse mîna pe umăr. „Nu cred că sînt în pericol cu el" — spuse ea. „Faci cum crezi, soră. Dacă ți-e frică, fugi și revino printre noi." Ea trecu pragul ușii și Xav o urmă salutat cu un „pe curînd, frate," rostit în cor.

Ajunși în stradă, Valérie propuse să intre într-un bistro apropiat. Era îmbrăcată într-o rochie lungă în stil hindus. „Sînt băieți blînzi și liniștiți" — spuse ea. Iubesc viața și dragostea. Sînt fericiți." Rîse. „Fii sigur, avem paturi de dormit. Și mîncăm destul de bine. Nu sîntem nici măcar vegetarieni. Poate că e o lipsă de curaj." „Din ce trăiți ?" „Unii dintre noi muncesc." Ea șovăi. „Unii au cîte ceva de la părinții lor" — spuse ea. „Da." Ajunseră în fața cafenelei, o dughează din colțul unei străzi, cu o vitrină murdară prin care se zărea o încăpere destul de întunecată. Intrară și se așezară la masa cea mai retrasă. „Dubay e mort" — zise el. „Știu ; eu l-am omorît." Vorbise cu o voce liniștită. „Voia să mă omoare, nu-i așa ?" „Cred că da." „Și telefonul tău trebuia să mă atragă în capcană." „N-am dat nici un telefon." „Nu te cred." „De ce-aș fi venit ?" „Ca să mă regăsești ! Ai păcălit-o pe mama, nu-i așa ?" „Am convins-o că nu reprezint o amenințare pentru tine. Adevărul e că Philippe mi-a telefonat că ai fugit. Nu-i mai puteam reproșa nimic dacă îi se descoperea cadavrul." „Mă aștepta pe drum. Cînd am trecut, mi-a făcut semn să opresc. Am coborît și am mers către el. Mi-a zis :

urcă repede. Nu știa că am un revolver." „Unde îl țineai ascuns?" „L-am găsit în mașina lui Raymond." El nu zise nimic. Se întîmpla foarte rar ca Raymond să fie înarmat. „Poliția o să te descopere." Ea vru să protesteze. „Îți imaginezi că nu se știe ce se petrece în comunitățile voastre? Pernais o să ordone într-o zi o razie. Chiar dacă scapi pe moment, o să pună mîna pe tine cît se poate de repede..." Ea surise. „Știu. Frații tăi or să facă scandal. O să fii o martiră. Ai chiar șansa să fii una cu toate mizeriile pe care le comportă o asemenea situație. Norocul tău ar fi, totuși, să te găsească mai întîi Pernais. Tot ceea ce riști sînt cîteva palme!" „De ce spui asta?"

O neliniștise. Își atinsese scopul. „La baza întregii povești stă poate caietul tatălui tău. Nu știi unde e, eu nici atît. Dar nici alții. Or, sînt cîțiva care tremură din pricina lui. Și printre ei nu sînt îngeri. Dacă îi amuză să-ți ardă sînii și cîteva locuri bine alese cu un aparat de sudură asta n-o să facă pe nimeni să plîngă. Vrei să accepți un asemenea pericol?" Patronul, un om tînăr, brunet, se apropie. Comandară bere. „Atunci — spuse ea — e mai bine să mă dau pe mîna polițiștilor și să mărturisesc totul." „Cum vrei. Dar ascultă-mă mai întîi. Nu știu adevărul despre moartea lui Philippe. Spui că tu l-ai omorît. Nu cred. Dar dorești asta cu atîta ardoare încît ești gata să te lași condamnată. Philippe s-a servit de mine ca să-ți întindă o cursă și a murit. Dar dacă mergi la poliție, va fi pentru ei o mană cerească. În orele următoare, dovezile or să te copleșească într-un asemenea ritm încît, chiar dacă retractezi, n-o să mai fii crezută. Ești prea comodă, Valérie, în rolul de acuzată. O fată drăguță, ucigașa unui deputat, ca să-și răzbune tatăl: e minunat. Se va uita tot restul, adică putreziciunea pe care o urăști. O să-i servești astfel chiar pe cei care te dezgustă. Nu se va ști niciodată cine l-a ucis pe tatăl tău și, apoi, l-a omorît și pe Philippe. Și în cazul în care nu mărturisești tot vei fi suspectă. Or, eu vreau să aflu adevărul. E o curiozitate personală. Sau un ultim rest al unui sentiment de dreptate care mă obseda cu mult înainte." Ea își sfîrși gînditoare paharul. „Mă întreb de ce te ascult." „Pentru că vorbesc cu bun simț. Sînt sigur că polițiștii sînt deja la mama ta și te caută. Fără a mai vorbi de personaje și mai de temut încă."

Ea îl privi deschis, pentru prima oară de la începutul discuției. Avea ochi mari și întunecați. El făcu socoteala că are cam cu douăzeci de ani mai mult decît fata. „Vii cu mine — zise el. O să te duc într-un loc sigur. Dar mai întîi trebuie să-mi schimb mașina. Pernais o va semnala pe a mea la toate posturile de poliție din Franța. În această clipă cred că mă visează în temniță." Gîndul îl amuză. Chemă pe patron, plăti și se ridică. „Ai ceva de luat de sus?" Arătă către clădirea comunității. Ea făcu semn din cap că nu: regula era ca atunci cînd se retrăgeau, membrii comunității să lase fraților lor tot ce adunaseră.

În mașină el cumpăni situația. Nu era prudent să treacă pe la apartamentul său de lîngă Ternes. Pernais reacționa repede. Se putea întîmpla ca el să fi dat instrucțiuni severe în ceea ce-l privește. Din clipa în care văzu un loc liber pe bulevardul Saint-Germain îl și ocupă. Îi ceru Valériei să aibă puțină răbdare, asigurînd-o că în curînd lucrurile vor începe să se miște. Intră într-o cafenea și se duse direct la cabina telefonică. În viața lui clandestină își formase obiceiul să aibă întotdeauna în buzunar cîteva fise. Formă un număr. Îi răspunse o voce feminină. Era secretara unuia dintre prietenii săi, un bătrîn algerian, care se ocupa cu închirieri de mașini. Obținu legătura cu el numaidecît. Celălalt începu să-și istorisească viața. Henri era un băiat fericit să trăiască, deposedat de orice pornire ostilă față de oricine, pasăre rară într-un secol în care se vorbește atît de mult despre agresivitate. Xav îl întrerupse. Avea nevoie urgentă — insistă asupra cuvîntului — de o mașină pe care n-o putea închiria sub numele său. „Tu — comentă amicul — fără lovituri pe ascuns cazi în melancolie!" Xav îl auzi reflectînd. „E greu ce-mi ceri — suspină amicul. Nici nu-ți închipui cîte necazuri am deja cu clienții obișnuiți!" „Promit să vin în curînd să-mi istorisești!" „Bine — zise celălalt — am ce-ți trebuie. Dar dacă mi-o prăpădești sînt pe liber. Sau te descurci ca să mi-o înlocuiești." Xav promise. Prietenul se mai plînse puțin și pe urmă întrebă unde să aducă mașina. „Vin eu la garaj — zise Xav. Pentru că mai trebuie să mi-o ascunzi și pe-a mea. Și mai am de transportat un pachet de la un portbagaj la altul, fără ca persoana care e cu mine să vadă!" „Drăguț! Pachetul e un defunct?" „Deloc!" „E mai puțin nostim! Adăugă: vino repede". Pe urmă închise.

Garajul era în arondismentul 14, o imensă clădire nouă, care avea în partea stîngă birouri. Fațada de sticlă era o pomană pentru trecătorii care puteau să caște ochii la dactilografele așezate în ordine la măsuțele lor. Și amatorii de peisaj nu lipseau. Era una din distracțiile rentierilor din cartier. Xav ochi o cafenea în apropiere. „O să mă aștepți acolo" — spuse el Valériei. Ea făcu o grimasă. „De ce această neîncredere?" „Cer un mare serviciu unui prieten — zise el. Mi-l face fără entuziasm. Nu vrea martori." Păru convinsă, coborî din mașină și se îndreptă către cafenea. El intră și întrebă de prietenul său la recepție. O fată din personalul de serviciu, cu un taior albastru și cu o mică șapcă ridicolă, îi indică drumul cu o amabilitate distantă. După ce se învîrti pe două sau trei culoare, ciocăni la o ușă. Îi răspunse vocea lui Henri. Totul era deja în ordine. Henri, care se mai îngrășase, dar își păstrase întreg antrenul, pregătise mașina, o Lancia nouă, abia rodată, care atingea cu ușurință 200 la oră și costa o groază de bani. Avertisment pentru Xav. El vorbise cu serviciile de vînzare: în caz de lovitură i-o înlocuiau imediat, însă trebuiau bani lichizi. „Ai terminat?" — întrebă Xav. „Lucrezi pentru contrainformații?" — întrebă Henri, cu invidie. „Într-un fel." „Ai noroc. Eu mă plictisesc. Singurele întîmplări mai hazlii survin atunci cînd cîte un caraghios are un accident și nu consoarta e cea de lîngă el în mașină." El se ridică. Xav era gata să-i spună să nu se deranjeze. Dar Henri i-o tăie scurt: nu vroia să mai știe cineva de povestea asta. „Ai noroc. O închi-

rinsem pe numele meu, pentru că vroiam să plec într-un week-end."

Era o mașină albastru-azurie, un vehicul scînteietor. Xav își aduse Triumph-ul cît mai aproape posibil. Scoase din portbagaj tașca. Henri păru decepționat. Îi ținuse companie lui Xav doar ca să asiste la transbordare. „Asta-i tot ?" — întrebă el. „E destul aici ca să sară în aer Republica !" — zise Xav, rîzînd. Apoi se instală în Lancia. Îi studie vitezele ajutat de Henri. „Nu ești însoțit ?" — întrebă el. „Mă așteaptă în bistrou." „E atît de nasoală încît nu vrei s-o arăți ?" Izbucni în rîs și-i întinse mîna lui Xav. „Două sute de mii și jumătate — repetă el. Dar tu ai de unde."

În fața cafenelei, Xav claxonă. Văzu gesturile disperate ale Valériei. Se repezi înăuntru. „N-am o lețcaie !" — zise ea. Xav plăti în grabă. Ea se amuza. Cînd văzu Lancia o admiră — „E o mașină cum toți tinerii hippi ar vrea să aibă" — spuse ea surizînd.

Henriette Pavois o studie pe Valérie cu interes, cu ochii abia deschiși din pricina fumului de la țigara uriașă pe care o ținea între dinți. Avea 50 de ani, măsura 1,75 metri, cîntărea 75 kilograme, idealul feminin, asemenea ei, era bruna, cu chipul decis și puțin cabalin. Purta un pantalon de călărie și un pulover cu guler de marinar, care îi scotea în relief bustul puternic. „E foarte drăguță" — zise ea. „Mulțumesc, doamnă" — spuse, politicoasă, Valérie. „Mașina nu e nici ea rea deloc" — continuă Henriette, adresîndu-se lui Xav. „Mulțumesc, doamnă" — zise el, imitînd-o pe Valérie. „Intră".

Pășiră într-o curte care înconjura o mînăstire din secolul al XII-lea, construită de benedictini, în stil pur roman, capodoperă bineînțeles în pericol și care s-ar fi prăbușit de mult timp. Eforturile Henriettei o țineau în picioare, care cheltuia astfel averea părinților ei, mari băcani din Yonne. Aparținea de fapt soțului ei, o fantomă firavă, pe care îl luase în căsătorie, din dragoste, cu treizeci de ani înainte și care murise la datorie vrînd s-o urmeze cu curaj pe Henriette în excesele ei gastronomice și amoroase. Fără a mai vorbi de pasiunile ei politice, absolut incoerente. Henriette era întotdeauna de partea celor învinși. Adăpostise rînd pe rînd oameni ai F.L.N., oameni din O.A.S. Xav petrecuse la ea o săptămînă și păstrase o amintire de neșters. Niciodată nu băuse și nu mîncase atîta. Henriette era de o discreție eroică. În cursul vieții, fusese de trei sau patru ori bătută măr, nu fără a reuși să-i facă KO pe unul dintre sticleții care o loveau.

Intrară în mînăstire. Una dintre coloane era susținută de piloni. „E gata să se prăbușească — zise Henriette — o repar". Îi conduse spre sala care îi servea de locuință, vechiul apartament al abatelui, o încăpere mare, al cărei plafon era susținut de arcuri de piatră. Un vast șemineu, o masă, fotolii îmbrăcate în velur care se destrăma. Îi invită să se așeze. „Te rog s-o găzduiești pe Valérie cîteva zile" — zise Xav. „M-aș fi mirat să fie vorba de altceva. Ce a făcut ?" „Nimic". „Vrea deci să se odihnească." „Dacă zici tu...".

Henriette trase din țigara care se stingea. Un nor de fum îi ascunse o clipă chipul. „Și tu ?" „Am diverse treburi de rezolvat." Henriette se încruntă. „Citesc ziarele, privesc la televizor... Nu aveam impresia că se petrec evenimente destul de importante pentru ca un om ca tine să dezgroape mitraliera." „Doi prieteni de-ai mei au murit în mod curios." „Asta n-a răscolit mulțimile !" „Poate că le va răscoli curînd." Henriette îl privi cu interes. „Se va trage cu pușca ?" „Ușurel, fără nici o îndoială." Ea fu decepționată. Vedea deja mînăstirea umplîndu-se de oameni călare, de masculi, de adevărați bărbați. „N-am parte decît de tîrîie brîu azi" — zise ea. Valérie se amuza fără să se ascundă. Xav îi explicase cum o cunoscuse pe Henriette. Și-l imagina în patul gazdei. Nu greșea. A face dragoste cu Henriette era o întreprindere temerară. „Sper că o să ne înțelegem bine" — zise ea, privind-o pe Valérie. „De ce nu ?" — zise aceasta. „E o hippie" — spuse Xav. „Bravo — zise Henriette. Se pare că au pasiunea de a renova satele abandonate. Am să-i dau de lucru !" „Tatăl ei era un mare antreprenor imobiliar" — adăugă Xav. Henriette păru surprinsă. „Nu mă miră că a fost dezgustată" — trase ea concluzia.

Lumina venită de afară era tot mai puțină. Pe cer trecu un nor mare. Era aproape de ora patru. Xav mai avea multe de făcut. Se ridică. Valérie îl imită. Veni către el. „Mi-ar fi făcut plăcere să rămîneți" — zise ea. Henriette întoarse capul, prefăcîndu-se că încearcă să mai păstreze aprinsă țigara care își cerea lovitura de grație. „O să revin" — zise el. Îi mîngîie părul. Ea își întinse buzele și el o sărută. Henriette trase un fum care fu și ultimul.

Ploaia se izbea de caroserie, dar Xav nu-i acorda nici o atenție. Se oprise pe un drumeag de pămînt, într-o pădurice reperată pe națională 7, aproape de Auxerre. Nu putuse să aștepte mai mult, deschisese tașca și explorase grăbit documentele. Nu era decepționat. Serrano avea în caietul său suficiente informații ca să populeze închisorile republicii cu destule persoane care se prefăceau că o servesc. Totul era consemnat cu amănunte : demersurile făcute de antreprenorul singur sau însoțit de notabilități, Philippe nefiind singurul printre ei, sumele vărsate parlamentarilor, înalților funcționari, directorilor de ministere sau șefilor de servicii, întrevederile cu doi sau trei miniștri, „sfaturile" acestora să se adreseze unei bănci mai curînd decît alteia, „cotizațiile" vărsate diverselor grupări, S.A.C.-ul revenind în mai multe rînduri sub pana lui Serrano. Era un repertoriu al corupției, un îndreptar care ar fi putut fi prețios pentru cine nu cunoștea drumul reușitei. Știai după lectură totul despre maniera de a-ți folosi cît mai bine relațiile. Cu toată stîngăcia stilului, era un extraordinar tablou de moravuri. Cîrdășia dintre marea administrație, afaceri și politică era acolo descrisă mai bine decît în nu știu care raport oficial. Serrano avea un mare dar, acela al memoriei vizuale. Xav întîlnea, răsfoind paginile, nume cunoscute. Fără îndoială că nu afla mare lucru. Nu ignora prea multe din tot ceea ce consemnase Serrano. Totuși, un oarecare număr de fapte deveneau și mai limpezi. Serrano dezvăluia cu cruzime originea averii sale : primii săi bani veneau dinspre drog. În jurul anilor '50, descurajat, dîndu-și seama că va stinge

var zadarnic toată viața. Serrano acceptase oferta unui compatriot: să treacă într-o încărcătură de material o cantitate de morfină. Cel care o primea în Franța era Fondari. Numele proprietarului de farmacii revenea deseori în amintirile lui Serrano. El se vădea puțin cîte puțin ca unul dintre șefii filierei franceze pentru trecerea și distribuția drogurilor. Un șef fără milă, pentru că Serrano îl prezenta ordonînd lichidarea adversarilor, printre care un gangster cunoscut din Marsilia. Antreprenorul demonta mecanismul execuției, dădea numele ucigașilor și organizatorilor ei, evalua remunerația lor și divulga locul unde se refugiaseră, o insulă italiană. Era vorba de un demers făcut de Philippe în favoarea unui om de-al lui Fondari, pe lîngă un judecător de instrucție de la Versailles. Serrano mai expunea în detaliu felul în care construise un ansamblu de lux în regiunea pariziană. Cumpărase un teren al unei herghelii dezafectate, pe care era absolut interzis să construiești. Pe urmă formă o societate anexă, în care figura ca administrator un deputat devenit ministru pe un post care îi dădea dreptul să-și spună cuvîntul în privința derogărilor. În aparență nimic nu lega acea societate de proiect. Dar personalitățile alese ca să figureze în consiliul de administrație formau o rețea care depindeau direct de ministru. A trebuit toată presiunea acestuia din urmă pentru ca obstacolele ridicate de administrație să fie îndepărtate.

Xav începu să trieze hîrtiile. Făcu două grămezi, detașînd de celelalte o parte din cele care se raportau la activitatea lui Fondari. Adăugă la ele dosarul herghelei dezafectate. Pe urmă extrase o serie de hîrtii în legătură cu un personaj cu care luase masa de mai multe ori în tovărășia lui Philippe. Era un oarecare Ducor, un barman care în timpul războiului din Algeria se înrolase la serviciile secrete. Pe urmă făcuse parte din S.A.C. unde fusese compromis prin asasinarea unui tip care lipea afișe. Serrano îl denunța că practica șantajul și extorca fonduri. Reciti rapid documentele pe care le pusese deoparte. Datorită lor putea compromite un ministru și un secretar de stat, pe Fondari, Ducor, doi funcționari de rang înalt, trei membri de cabinete ministeriale, cîțiva deputați dintre care unii din opoziție — corupția nefiind privilegiul exclusiv al oamenilor aflați la putere —, un director de bancă, cîțiva membri ai P.D.C., dintre care un producător de filme. Toți se cunoșteau, luau masa împreună, se tutuiau, se culcau cu aceleași fete în aceleași bordele, lingeau din același blid care nu se mai termina.

O luă pe drumul spre Auxerre. Ploaia îi întuneca parbrizul. Mergea foarte repede, absorbit de gînduri. Erau gînduri vesele. Se simțea eliberat. Nu iubise niciodată ceea ce făcea împreună cu Philippe și tocmai descoperise că prietenul lui îi ascundea o parte din activitate, știind că, în ciuda nepăsării sale afișate, n-ar fi înghițit totul, ca de exemplu istoria cu drogul. Acum putea să dea drumul buldozerelor ca să curețe terenul. Chiar dacă i s-ar fi atras atenția că trebuie să se uite mai întîi dacă pantofii săi nu erau la fel de murdari ca și cei ai altora, avea un răspuns: dacă ai fost respingător un timp, nu trebuie să fii așa toată viața. Putea, de asemenea, să-i ofere lui Fondari caietele și să i le vîndă contra unei slujbe bine plătite. Era o soluție. Xav n-ar fi fost disprețuit dacă opta pentru ea. Dar nu făcuse niciodată nimic altceva decît ceea ce-i plăcuse. În cel mai rău caz, o să meargă cu Valérie la „frați" și o să cînte cu ei cîntece porcoase. S-ar fi culcat cu Valérie și îi încerca din ce în ce mai mult dorința asta. Trebuia să se grăbească la vîrsta lui. Și, bineînțeles, că trebuia să evite să facă din ea vedeta spectacolului.

În Auxerre căută un fotograf. Ajunse la o dugheană mică. Se lăsa noaptea. Zări prin geam un băiat destul de tînăr, chel, cu ochelari, un doctor Faust pe cale să reîntinerească. Intră și întrebă dacă putea să fotocopieze documente. Celălalt întinse mîna. „Vreau să le fac singur — zise Xav. O să plătesc același preț". Băiatul dădu din umeri. „Sînt planurile submarinului atomic?" — întrebă el. „Fotografii pornografice". „O să-mi arăți cel puțin una" — spuse fotograful și se îndreptă spre fundul prăvăliei, invitîndu-l pe Xav să-l urmeze. Era mai curînd o debara decît un laborator. Aparatul nu era prea perfecționat, dar dădea clișee foarte clare. Xav petrecu o oră și jumătate fotocopiind filele pe care le alesese. Erau mai mult de o sută.

„Nu-mi arăți nimic?" — întrebă patronul în timp ce Xav îl plătea. „Dacă fac asta îți sfîrșești ziua la postul de poliție..." Luă sub un nume fals o cameră la un hotel din oraș. Era o veche clădire renovată. Mîncă excelent, melci și friptură cu vin. Își petrecu seara recitind caietele. Avea impresia că explora un imens abces care rodea societatea și în care se lingeau pe buze zeci de microbi lacomi.

La ora zece dimineața, a doua zi, cumpără o servietă diplomat în care transferă fotocopiile. Pe urmă se duse la o bancă și închirie un seif. Cînd fu singur în sălița blindată, închise în seif tașca lui Serrano. Erau puține șanse să fie căutată acolo. Se îndreptă spre Paris, se duse la garajul lui Henri, care se arătă extraordinar de satisfăcut să-și regăsească Lancia fără nici o zgîrietură și reintră în posesia Triumph-ului. Ridică perna din spate, desprinse placa metalică pe care se sprijinea și ascunse acolo servieta diplomat. Apoi își spuse că a sosit momentul să ia legătura cu Pernais.

Polițistul nu era deloc mulțumit. Ochii săi, de obicei gînditori, fulgerau de mînie. „Să știi că am dat ordin să fii căutat" — zise el. „Nu era nevoie să vă deranjați, aveam intenția să vin chiar din clipa în care aș fi putut". „Descoperi cadavrul prietenului dumitale și pe urmă o ștergi! Știi ce se poate deduce?" „Nu". „Că ai combinat ceva. Cu micuța Valérie în special." „Unde e?" Pernais avu un surîs copleșit. „Îți bați joc de mine?" „O caut, fără s-o găsesc." „Se prea poate. Dar e posibil și să minți".

Declară că va fi cinstit. După opinia lui, totul pornea de la moartea lui Serrano. Atentatul ratat împotriva lui Philippe arăta că Valérie îl bănuia de asasinat. Se știa acum, datorită lui Raymond, că ea își petrecuse noaptea la vilă și că fugise de acolo. Xav îl recunoscu pe Raymond și devotamentul său orb, prin faptul că susținea o teză care nu compromi-

tea pe nimeni. „Citeva clipe după aceea, ca prin hazard, Philippe e găsit mort. De dumneata, ce minune!" — zise Pernais. Fugise sperînd să-l găsească pe Xav în rugăciune lîngă corpul prietenului său. Îl primise bruta aceea de Raymond. De Xav nici o urmă. „Ar fi mai bine să găsești o explicație coerentă" — spuse el. „Nu știu dacă e coerentă. E însă simplă. Tunai și fulgerai la telefon pentru că nu l-ai văzut pe Philippe atunci cînd mi-a promis că o să treacă pe la dumneata. L-am căutat peste tot, fără să-l găsesc. La un moment dat, Raymond îmi dă un telefon că Valérie a fugit. Mă urc în mașină și înainte de a ajunge la vilă îl găsesc pe Philippe asasinat. Te anunț. Nu te aștept, e adevărat, mă duc direct la mama Valériei ca să aflu unde e fata. Bătrîna mă trimite la plimbare". Pîndi chipul lui Pernais. Nici o surpriză pentru polițist: doamna Serrano își susținuse rolul așa cum îi ceruse Xav. „Am plecat în hoinăreală. Nici un rezultat". „Cu mașina dumitale?" „Da". „Curios. A fost dată în căutare, în special la Saint Germain de Prés și la Maubert, peste tot unde umbla fata. Nimeni n-a văzut-o". „Am mers și pe jos". „Excelent pentru sănătate".

Se sprijini pe coate și se aplecă înainte. „Trebuie s-o regăsesc pe domnișoara Serrano cît mai curînd. Ea l-a omorît pe domnul Dubay". „Ce dovezi ai?" „Cartușele au fost trase dintr-o armă aparținînd tatălui ei." „A fost găsit pistolul?" „Nu, doar cartușele goale." Xav se încruntă la față. „N-am văzut nici unul." „Într-adevăr. Se aflau sub mașină." „Nu e o traiectorie normală." „Ucigașa le-a împins cu piciorul ca să le ascundă." „Cam stîngaci, nu-i așa?" „Nu-i o profesionistă." „Cum ați identificat arma?" „Datorită fișierului. Acum doi ani, Serrano a rănit un hoț care intrase la el. S-a făcut expertiza armei. Păstrăm caracteristicile tuturor armelor care ne trec prin mînă într-o manieră sau alta."

Xav știa că era imposibil: Valérie nu putea să-l omoare pe Philippe, dacă te țineai după orarul furnizat de Raymond. Nu avea arma asupra ei și nu avea timpul necesar să meargă s-o caute la Saint-Cloud: Philippe o aștepta pe drum. Dar nu putea să dezvăluie asta lui Pernais fără să-l pună în cauză pe Philippe și să-l denunțe ca pe ucigașul lui Serrano. „Inutil să-ți spun — zise Pernais — că afacerea face un mare scandal. La minister mi se dau toate mijloacele de care am nevoie. Trebuie s-o regăsesc pe Valérie Serrano. Cu atît mai mult cu cît există convingerea că are caietele tatălui ei. Un ministru face o criză de nervi la fiecare sfert de oră. Cere să fie torturați toți cei care sînt bănuiți că știu ceva. Dacă ar fi fost ascultat, bătrîna ar fi fost de ieri deja gîdilată cu curentul electric". „Mi-ar place și mie s-o regăsesc pe Valérie" — zise Xav. „Ai petrecut o seară cu ea. Ce-a spus?" El se strîmbă. „Xav, fii înțelegător. Sînt cu dumneata. Aș putea să te martirizez. N-o fac, gîndindu-mă că nu ești un ucigaș. Ea l-a acuzat pe Philippe Dubay că l-a omorît pe Serrano. E adevărat?" „Am petrecut seara cu el." „Și cu soția lui, știu asta. Ea ne-a spus. Eu nu cred însă nimic." Xav dădu din umeri. „Philippe Dubay l-a omorît pe Serrano și i-a luat caietele — spuse Pernais. Pe urmă el a fost doborît de Valérie, care a recuperat dosarele. Poate că acum o armată de oameni de stînga sînt pe punctul de a descifra hieroglifele lui Serrano. Cred că se amuză! Săptămîna viitoare **Cause du peuple** le va publica în foiletoane." „Asta va crește tirajul, mai ales la burghezi." Pernais avu un gest de enervare. „Du-te, Xav. Dar fă în așa fel încît să te pot găsi numaidecît."

Xav își luă glasul său cel mai suav: „Nu crezi că de acum vei ști în orice clipă unde poți să mă găsești? Fără ca să mi-o ceri?" Pernais preferă să surîdă. Nu avea ce altceva să facă.

Xav decise că e timpul să mai treacă și pe acasă, ceea ce nu făcuse de două zile. În trecere, cumpără ziare. Ele anunțau moartea lui Philippe în manșete de trei pînă la opt coloane — trei pentru **Figaro**, opt pentru **L'Aurore**, cinci pentru **Parisien**, două pentru **L'Humanité**. Toate o raportau la uciderea lui Serrano. **L'Humanité** și **L'Aurore** își compuseseră editorialul destul de asemănător: trebuia stors abcesul, altfel Franța avea să cadă pradă unei epidemii de asasinate comparabile cu aceea care a marcat perioada cea mai coruptă a Americii. „Gangsterii comandă personalul nostru politic?" întrebau cele două ziare. Xav le parcurse cu interes. Despre faptele propriu-zise nu afla totuși prea mare lucru. Dispariția Valériei era semnalată, dar nu era nimic de mirare: după spusele reporterilor, fata rupsese cu ordinea pe care o reprezenta tatăl. **L'Aurore** îi dădea o fotografie nereușită și, în același timp, publică un interviu în care doamna Serrano se mulțumea să plîngă.

Își regăsi cu plăcere apartamentul, două încăperi foarte moderne, la ultimul etaj al unei clădiri noi, care se continua cu o terasă unde cîteodată i se întîmpla să se culce pe o canapea lungă. De-abia intrase și telefonul sună. Era Françoise, prietena sa de vreo doi ani, o profesoară de matematică la liceul învecinat, în vîrstă de treizeci de ani, destul de drăguță, pentru care dragostea era o formă de umor agreabil. „Tu l-ai omorît?" — întrebă ea, nonșalantă. „Cîtuși de puțin". „De două zile te caut." „Am avut treabă." „Nu mă îndoiesc. Cel puțin noi, ceilalți profesorii, nu ne certăm decît la împărțirea orelor."

Nu-i făcea prea mare scandal. Uza de o privire glacială și de nervi de oțel. Dădea afară pe ușă elevii care o deranjau și pe părinții care veneau să protesteze. Aștepta apoi urmarea: nimeni nu îndrăznea s-o sancționeze. „Data viitoare o să-mi iau de iubit un profesor — spuse ea. Cel puțin vom trăi după același orar. Să știi că din ce în ce mai mult confrații mei devin niște duri." El îi spuse cîteva lucruri tandre. „Și pe Valérie tu ai sechestrat-o?" — întrebă ea, ca și cum ar fi glumit. „Bineînțeles!" „Ticălosule...". Cineva suna la ușă. El se scuză. „Lasă telefonul deschis — zise Françoise. Dacă aud împușcături voi ști că trebuie să-ți găsesc un înlocuitor." Cu jumătate de glas adăugă: „Nu te lăsa doborît, dragul meu! Mi-ar părea rău".

Puse receptorul în furcă și se duse să deschidă. Doi tineri stăteau în prag, bruni, cu capul gol, îmbrăcați cu veste sport. Xav îi cunoștea vag: erau oameni de-ai lui Fondari. Unul dintre ei îi spuse imediat că

veniseră să-l ia cu ei. Erau extrem de politicoși. „Nu pot să dau un telefon ?" — zise Xav. „El crede că sînt prea multe urechi pe fir" — răspunse băiatul. Aveau un DS 21, mașina preferată de cei din mediul administrativ și de delincvenți. Se așezară în față, lăsînd bancheta din spate pentru Xav. Ai fi zis că e un ministru cu șoferul și gorila lui.

Biroul lui Fondari era pe Champs Elysées, deasupra unei farmacii. O dublă ușă din sticlă dădea într-un culoar acoperit de o mochetă atît de groasă încît îți venea să crezi că pantofii îți se vor împotmoli pe de-a-ntregul. Zgomotele erau înăbușite ca într-un peisaj cufundat în zăpadă proaspătă. Mobilierul era englezesc. Fondari ar fi ordonat execuția oricui ar fi încercat să-i vîndă o copie, chiar și admirabilă. Cerea întotdeauna o dublă expertiză, înainte de a alege ceva. Cu banii obținuți pe vînzarea mobilei sale ar fi hrănit timp de treizeci de ani o familie numeroasă, cu venituri modeste. Dona o mie de franci anual primăriei satului unde se născuse, în Corsica. Pe urmă vărsa două lacrimi, înduioșîndu-se de inima sa generoasă. „Stai jos — zise el spre Xav — e ceva serios."

Xav îl ascultă. Ar fi trebuit, fără îndoială, să se încline adînc înaintea lui Fondari. Xav gîndi că se află în fața unuia dintre oamenii cei mai bogați din lume. Și, probabil, unul dintre cei mai puternici, drogul depășind cu mult în procente beneficiile obținute cu comerțul de conserve sau de țigări. „Spune-mi ce știi" — zise Fondari. „Ești mult mai la curent decît mine". „Xav — zise Fondari, cu o voce răbdătoare — ești curajos și puternic, e adevărat. Dar trebuie să-ți cunoști lungul nasului." Xav surise cu toată fața. „Nu văd de ce. În ceea ce mă privește eu vreau să-l găsesc pe asasinul lui Philippe. Poliția are o părere. Nu e și a mea." „Micuța Serrano ?" „E ceea ce crede Pernais...". „Unde se află ?" — întrebă brusc Fondari. „Lui i-am spus că nu știu nimic." „Ai făcut bine — admise Fondari. Dar mie trebuie să-mi spui adevărul." „De ce ?" Chipul lui Fondari se lumină de un suris fugar. „Pentru că eu pot să-ți fac mai mult rău decît el." „De pildă !" — întrebă Xav cu o voce blîndă. „Fii atent : dacă joci dublu ai toate șansele s-o pățești urît." „Asta-i tot ?" „Nu, Xav."

Tăcu. Se priviră. În costumul său de mătase neagră, strălucitoare, Fondari era însăși imaginea certitudinii și a seninătății. Cîștigase și nimeni nu se gîndea să-i conteste victoria. Își putea permite un oarecare număr de excentricități, o moarte precum aceea a unui cerșetor din Marsilia. Tocmai asta îl făcea să-l înțeleagă pe Xav. „Am o mare stimă pentru tine, Xav" — zise el. Xav se înclină. „Dar, ți-o repet, o întreagă organizație e amenințată." Xav ciuli urechile. Mafia americană era cîteodată numită „organizația". Fondari spusese : „o organizație". Ceea ce era cam același lucru. Fenomene asemănătoare. Aceleași cauze, aceleași efecte. Un oraș putred, politicieni cumpărați, domnia banului la toate nivelele, un Fondari rege. „Ai dispărut 24 de ore. Unde ai fost ? „Am căutat-o." „Gîndești deci că e vinovată." „Am vrut s-o întreb cîteva lucruri." „Știu mai multe decît Pernais — spuse Fondari. Philippe vroia s-o omoare. Pînă la urmă, el a fost acela care a încasat gloanțele. Trase cu un revolver care aparținuse lui Serrano. Trebuie găsită și să i se pună totul în circă." „Chiar dacă nu are nimic de-a face cu asta ?"

Fața plictisită a lui Fondari arăta că nu se va opri la considerații inutile. „Interesul tuturora, inclusiv al tău, este ca afacerea să fie clasată cu numele Valériei pe dosar." „Și dacă nu va fi judecată ?" „Ar fi preferabil. Să vorbim acum de caiete. Cine le are ? Îți indic favoriții mei : Valérie, maică-sa, Christina, Alice, tu sau pur și simplu au rămas ascunse de Philippe într-o ascunzătoare. Asta înseamnă multă lume. Descurcă-te ca să ne-ajuți. Iar dacă ai documentele, dă-mi-le. E un sfat și un ordin. Ele vin de foarte sus." Se îmblînzi. „Xav, ascultă-mă. Am senzația că de la aceste întîmplări ai început să joci pe cont propriu. Greșești. Ai să pierzi și ai să faci rău la toată lumea, începînd cu mine, care aș fi vrut să te am de partea mea." Surîse : „Nu sînt un patron rău, n-ai decît să-i întrebi pe cei care mă servesc. Toți au slujbe sigure și bine plătite. În jurul meu se fac bani. Poți să ai locul tău. Principalii mei colaboratori trăiesc ca și cum ar fi prietenii mei."

Xav știa că astea nu sînt gogoși. Fondari era generos și fără protocol cu cei care îl urmau. Îi trata cu o amiciție superioară, ca unul care reușise puțin mai bine decît ceilalți. „Dacă aflu ceva o să-ți dau de știre" — promise Xav. Fondari nu-l reținu la masă. „Dă cîte un semn din cînd în cînd" — spuse el, rece. Xav vru să-i dea același răspuns ca și lui Pernais. De acum încolo, în timpul deplasărilor sale, n-o să-i lipsească însoțitorii. Într-o zi sau alta o să-l semene pe drum. Pînă atunci nu risca o soartă supărătoare, fără martori. Cu condiția ca îngerii săi păzitori să nu se înțeleagă între ei și să-l gîtuie discret. Totul e posibil în lumea binefăcătorilor lor.

Xav traversă farmacia spre ieșire. Lîngă o tejghea zări două siluete îmbrăcate în impermeabile gri, care nu păreau să se pasioneze pentru aparatele expuse. Îi recunoscu : doi agenți de-ai lui Pernais, un corsican al cărui nume trebuie să fie Colombani și un băiat brunet, cu fruntea bombată și privirea grea, care se numea Marot sau Maret. Era foarte tînăr și se pregătea pentru concursul de comisar. Xav se apropie de ei. Nu părură că se jenează. Le întinse mîna. „Să nu-mi spuneți că aveți sarcina să-mi țineți de urît." Cei doi riseră. „Totuși, e nițel adevăr aici" — zise cel care trebuia să să numească Maret. „Pentru cine lucrați ? Pernais sau Fondari ?" Corsicanul roși. „Nu sîntem la ordinele domnului Fondari" — spuse el. „Sper din toată inima."

Ieși. Cei doi, totuși, nu-l urmară. Erau fără îndoială dublați de colegi în mașină. Triumph-ul era parcat de-a lungul trotuarului, pe Champs-Elysées. Un agent de circulație, cu limba scoasă afară de efort, umplea cu îndîrjire foile unui proces-verbal. Xav îl privi o clipă, ceea ce îi dădu timp să observe împrejurimile. Mașina polițiștilor era puțin mai sus, pe o trecere de pietoni. Agentul îl întrebă dacă era proprietarul mașinii Triumph. Dădu din cap, vru să scoată actele și apoi se hotărî să facă pe arțăgosul. De ce se leagă de el și nu de acel

nesimțiți parcați pe o trecere de pietoni? Fu liniștit: rîndul lor o să vină. „Nu, pentru că or să plece odată cu mine." „Vă sînt prieteni?" „Nu, sînt polițiști care mă urmăresc." Urmă un moment de confuzie în ideile agentului. Întinse foaia de contravenție lui Xav. „Dacă vă înhață, poate că or să vi-o anuleze!"

Xav porni și în urma lui polițiștii făcură la fel. Căută oamenii lui Fondari și nu-i văzu. Erau mai discreți, dacă nu cumva polițiștii înșiși făceau două rapoarte în loc de unul. Xav se întreba deseori pînă la ce nivel Fondari reușise să pătrundă în poliție. Fără îndoială, cîte puțin la toate nivelele. Xav suporta cu greu ideea că Pernais ar putea fi în serviciul lui Fondari. Întoarse pe strada Montagne, ajunse la Alma, o luă pe chei înspre Auteuil. Philippe locuia în Boulainvilliers. Era timpul ca Xav să facă o vizită de condoleanțe unei văduve crud lovită în sentimentele ei.

Christina era o femeie blondă, în stilul campioanelor de semifond suedeze, bine păstrată la patruzeci de ani, cu tenul neted și privirea transparentă, mereu îmbrăcată sportiv, fustă strînsă cu o mare curea de piele, pulover. Jucătoare de golf în afară de ceva mai bun. Lovea toată ziua mingile. Îl supunea pe Philippe la un regim de taxe progresive, după numărul nopților în care nu fusese acasă. Nu încercase niciodată să divorțeze. E mai puțin avantajos, spunea ea.

Apartamentul îi semăna, burghez și calculat pe de o parte, făcut pentru plăceri pe de alta, cîteva mobile care nu încurcau trecerea, scaune în care corpul se putea destinde. Îi spuse să se așeze lîngă ea, pe o canapea. „Xav, îți mulțumesc că ai alergat imediat" — zise ea, cu ironie. Îi luă mîna și își întoarse luminoșii ei ochi în direcția lui. „Bineînțeles că nu ești tu" — zise ea. „De ce aș fi făcut-o?" — întrebă el, fără să se indigneze. „Nu contează cine putea s-o facă, pentru nu importă ce — spuse ea. În afară de mine." „Nu sînt atît de sigur." „Te înșeli. Eu pierd din asta." Ea îl privi. „Crezi că pot să recuperez ceva?" Și cum el continua să tacă: „Numai pulbere! — zise ea imediat. Dacă pun mîna pe cincizeci de milioane va fi mult." „O să te ajut." „Știi bine că afacerile lui Philippe erau impalpabile și că fără el...". Rîse. „Trebuia să mințim cu nerușinare justiția!" „Ai fi făcut-o?" „Dacă ai ști ce-aș fi obținut!" Ea așteptă o întrebare care nu veni. „Tu nu l-ai cerut nimic?" „Nimic." „Xav, mereu ai fost poamă bună" — zise ea, rîzînd. „Din ce în ce mai coaptă!" „Dacă ai fi dat de caietele lui Serrano, le-ai fi dus la Biblioteca Națională, ca document istoric?" „Probabil." „Eu nu." „Le ai?" Ea suspină. „Nu — zise ea. Altfel, crede-mă, puțin mi-ar păsa de viitor." „Ai dreptate — zise el, batjocoritor. N-ai mai avea probleme cu viitorul." „De ce?" „Pentru că a te servi de aceste caiete, dacă sînt ceea ce se zice că sînt, trebuie nu numai să fii vicios, dar nu trebuie să te temi nici de suferință." Ea îl privi nesigură. „Glumești?" — întrebă ea. „Nu". „Răfuielile sînt istorii vechi!" — zise ea, luînd-o ușor. „Christiana, sînt deja doi morți!"

Ea se apropie gînditoare de el. „Mă dorești, Xav. Trebuia să facem dragoste odinioară. Nu am făcut-o pentru că ești un tip foarte corect. Philippe era prietenul tău. Mă înșela pînă la epuizare, dar puțin importa: să nu te atingi de micuța Christiana. Ce ne împiedică acum?" Își vîrî mîna în vesta lui Xav și-i mîngîie pieptul. „Am cu ce să șantajez pe cineva — zise ea. Și o să-ți facă și ție plăcere!" „Pe cine?" „Am să ți-o spun cînd voi fi sigură că vei vrea ca și mine să scoți cît mai mulți bani." „Nu văd cum am putea să tratăm. Sau tu mi-o spui și eu fac ce vreau. Sau păstrezi totul pentru tine și eu nu sînt în afacere." Mîna Christianei cobora către coapse. „Am reflectat la asta — spuse ea. Eu mă ocup de micul meu șantaj. Tu mă protejezi. O să vii să locuiești aici. Mă vei însoți. Dar mă lași să negociez singură. De fiecare dată vom lua precauțiile necesare". „Și vom muri împreună, mulțumiți". Îi îndepărtă mîna. „Ceea ce știi — zise el — e cui a telefonat Philippe înainte de a se întoarce la vilă." Ea aprobă. „A luat pe cineva și acest cineva l-a împușcat. Cine e?" Christiana își apropie fața de Xav. „Sărută-mă, dragule — șopti ea. Cu mine ai și bani și dragoste. Nu poți să refuzi, ce naiba!"

Avea un surîs ironic. Dar ochii săi căpătaseră strălucirea metalului. Se smulse din îmbrățișare. „Propunere refuzată — zise el. Dar presupun că din pricina faptului că sufăr de o frigiditate psihopatică. Bineînțeles, dacă îi sugerez lui Pernais să te interogheze o să-i spui că dormeai cînd Philippe a trecut pe acasă?" El se ridică. Ea rămase așezată cu un braț trecut pe după canapea. „Este exact răspunsul pe care deja i l-am dat. Ești un veritabil vizionar." „Fii atentă, Christiana. Este un sfat prietenesc." Ea îi aruncă o privire rea: „Ai vreo opinie și în legătură cu felul în care o să trăiesc de acum înainte, rămînînd o fetiță onestă? Vrei să mă întreții tu?" „Mi-ar face plăcere să pot." El se întorse din pragul ușii. „Las-o baltă, Christiana!" „Mi-ar face plăcere să pot!" zise ea.

Bărbatul înălță capul auzindu-l pe Xav intrînd. Era perfect liniștit, foarte sigur pe sine însuși, ca și cum s-ar fi aflat în biroul său. Era așezat pe fotoliul lui Philippe, în biroul din cartierul Défense, și fără cea mai mică jenă cotrobăia prin sertare. Avea fața grasă a boxerului de categorie grea care a renunțat la antrenamente și se îndoapă cu alcool. Îl chema Henri Ducor și Xav îl privea fără nici o expresie. Îl detesta. „Ai furat o cheie sau ai confecționat vreuna?" „Am cerut-o cît se poate de respectuos. Și mi s-a dat." „Ce cauți?" „Totul și nimic." „Doar nu-ți închipui că Philippe își lăsa secretele la voia întîmplării, într-un sertar deschis la îndemîna oricui?" Ducor răsuflă zgomotos, ca să-și arate dezaprobarea. Xav se așeză într-un fotoliu în fața biroului. Întîlnirea cu Ducor pica bine. Ea îi dezvăluia brusc că nu mai suporta să trăiască în lumea care era a sa de patru sau cinci ani. Nu era revoltă, cu atît mai puțin un dezgust filozofic. Îi era de ajuns, se săturase să frecventeze de-alde Ducor. Nu știa încă felul cum o să se descurce ca să-și schimbe existența. Însă o va face. Pentru moment, era sprijinit de SEGMA, una dintre societățile controlate de Philippe, printre puținele care puteau să reziste o vreme fără el. Un înlocuitor va veni. Poate că i se va propune chiar lui Xav să ia conducerea. Era prea

utilă ca să fie lăsată să piară. Dar mai degrabă se vedea petrecînd trei sau patru luni la mînăstire. Cu Valérie, dacă ea vroia. „Vroiam să te văd!" — zise Ducor. Îţi închipui, cred, că ne pare rău de dispariţia lui Philippe. Era un prieten preţios."

Xav aprobă distrat. „Nu vrei să-l înlocuieşti?" — întrebă Ducor. Avea aerul că vorbeşte serios. „N-aş putea aduce aceleaşi servicii!" — zise Xav. „De ce nu? Ele nu aveau nimic extraordinar!" „Fără îndoială!"

Philippe nu ţinea ca prietenul său Xav să fie la curent cu legăturile pe care le avea cu Ducor. Xav le ghicise din întîmplare. Era o afacere ciudată. Ducor se dovedise preţios în timpul evenimentelor din Algeria. Vorbea despre asta cu plăcere. Cu Xav îi plăcea s-o facă pe agentul secret, lăsat la vatră, care se înduioşează cînd întîlneşte un vechi adversar cu care a schimbat altădată lungi rafale de mitralieră sub un cer glorios. Xav avea oroare de ramolismentul vechilor combatanţi. Mai ales cînd sentimente uzate acopereau un solid spirit de cerşetorie. Ducor fondase un birou juridic. Cînd o firmă în dificultate cu administraţia îi ajungea pe mînă, o termina, fără milă. Philippe era însărcinat să negocieze cu funcţionarii o supravieţuire temporară, care dădea victimelor o speranţă scump plătită. Dacă societatea se dovedea mai prosperă decît se prevăzuse, o altă ramură a bandei Ducor intervenea; un trio de gangsteri, vechi luptători din 1962. Erau însărcinaţi să ameninţe; dacă o mare sumă nu era achitată, societatea era dată pe mîna administraţiei graţie confidenţelor făcute de client. Escrocherie cu două tăişuri, victima fiind prinsă ca într-un defileu. Dacă scăpa la dreapta, o încasa la stînga. Din cînd în cînd, Philippe se mînia: Ducor făcea prea multe, nu era de frecventat. Pe urmă se gîndea la altceva. De exemplu, la toţi colegii săi care s-ar fi repezit spre Ducor ca să-i ia locul. „Xav, spuse Ducor, am fondat o francmasonerie!" Xav se prefăcu că îl admiră. „Un ordin în care membrii vor jura că se vor ajuta orice li s-ar întîmpla. Nu vorbesc de micile servicii. Dar trebuie să te gîndeşti bine că într-o zi şandramaua asta se va prăbuşi. Că şi indivizii murdari se vor repezi la putere. Va trebui atunci să ne strîngem rîndurile. Şi, mai ales, să ne punem deoparte ceea ce trebuie pentru a supravieţui. Cred că înţelegi ce vreau să zic; fonduri în Elveţia, legături în Franţa, refugii. Se depune jurămînt, organizăm tot felul de ceremonialuri în genul evului mediu, asta emoţionează întotdeauna. Trebuie plătită foarte bine adeziunea, se recoltează fonduri, se distribuie acţiuni care vor fi morale şi financiare. Vei fi cu noi?" „De ce nu?" „O reţea clandestină de prieteni, nimic mai mult." Privi întrebător spre Xav. „Eşti împotriva negrilor?" „Nu sînt pentru ei!" „Am deja cîţiva candidaţi. Şi încă din cei mari. Nu va fi chiar un Klu-Klux-Klan, dar nici departe de el. Au miliarde, să ştii!" „Ştiu!"

Ducor se pierdea într-un vis îndepărtat: „Trebuie să protejăm civilizaţia noastră occidentală" — zise el. Vorbea cu convingere, încercîndu-şi argumentele pe Xav. „Ai primit deja cotizaţii?" „Da." Nu era dispus să spună cît. Nu era prost, simţea că interlocutorul său nu e entuziasmat. Acesta îşi dădea seama că lovitura de geniu a lui Ducor urmărea să exploateze spaima burgheză în faţa gogoriţei cu negrii care ameninţau să golească băncile şi să-i alunge pe membrii P.D.G. Evaluînd, printre aceştia unul din zece, numărul ramoliţilor în stare să verse cîteva milioane pentru cruciada sfîntă, Ducor se pregătea pentru o frumoasă rentă. „Pentru tine — zise el — intrarea e gratuită!" „De ce?" „Tu ai fost în O.A.S., iar eu am fost în serviciile secrete. Nu avem aceeaşi clientelă. Aş putea spune că noi îmbătrînim rău, amicii generalului. Trecem toţi drept nişte cerşetori. Voi, cei din O.A.S., pur şi simplu, înfloriţi. Eroii puri şi fără pată, îngerii, martirii. Cunosc industriaşi cărora le-am luat bani pentru De Gaulle şi azi îmi spun că inima lor bătea pentru O.A.S." Xav surîse. „Ai dreptate — zise el — e adevărat!" Se ridică. „În seara asta vii cu mine" — hotărî el. „Unde?" „La o serată, la o doamnă cumsecade. N-o să te plictiseşti, ai încredere în mine. Şi acolo ai să întîlneşti pe cineva care vrea să te vadă". Se gîndi. „E puţin cam special — zise Ducor. Dar cred că o să-ţi placă. Sînt doi dintre cruciaţii mei." Mîna lui aşezată în dreptul inimii se umfla ca sub presiunea unui portofel monstruos. „Trebuie să-i şi distrez" — zise el. „N-o să vin singur" — zise Xav. „Vreo fetiţă?" „Da de unde; poliţişti". Ducor căpătă un aer rătăcit. „Nu pot să fac nimic — zise Xav — mă urmăresc cu o răbdare remarcabilă." Ducor izbucni în rîs. „Dacă au obiceiul să urmărească şi altceva decît haimanale, or să cunoască adresa".

Xav reperă cealaltă maşină ieşind din parking. Ea porni înaintea poliţiştilor şi se intercală între ei şi Xav. O manevră stîngace. Sau doreau să nu le ignore prezenţa? Maşina era un B.M.W. de culoare întunecată. Şoferul era un băiat cu lungi plete negre, cu un individ mai în vîrstă alături. Cele trei maşini coborîră în direcţia Pont de Neuilly. Era imposibil ca poliţiştii să nu-şi dea seama că nu îl mai urmăreau singuri pe Xav. O luă spre Villiers. Conducea prudent, pîndindu-şi însoţitorii în oglinda retrovizoare. Ei îl urmăreau la vreo douăzeci de metri. Trecu în mod deliberat pe roşu şi observă că le provoacă îngrijorare. Îi văzu apoi ţîşnind cu motorul accelerat la maximum. Îşi relua mersul liniştit. Se opri în faţa birourilor lui Serrano şi coborî fără să se sinchisească. Cele două maşini rămaseră în spate. Unul dintre poliţişti era Maret care părea să fie şeful operaţiunii. Intră în clădire. Nimeni nu părea hotărît să-l urmărească. Uşa birourilor era închisă. Sună. Se auziră paşi. Uşa se deschise, dar fu reţinută de o siguranţă. Chipul Alicei se ivi în întredeschidere. Părea înspăimîntată că-l vede. „Pleacă!" — porunci ea. „Vreau să-ţi vorbesc!" „Nu." „Alice, nu ai de ce să te temi de mine!" Mîna Alicei urcă spre tîmpla lui Xav. Ţinea un revolver. „Ştiu că vor să mă omoare" — spuse ea. „De ce?" „O ştii la fel de bine ca şi mine." Aproape că strigă: „Şterge-o!" Pe urmă, cu un gest violent, închise uşa. El coborî visător. Cînd fu în stradă, prima lui privire se îndreptă spre maşina poliţiştilor. Maret închidea telefonul. Tocmai îşi terminase raportul.

Xav o luă înapoi, spre un bar unde venea altădată cu Philippe. Un barman, cu o barbă ca a lui Isus Cristos, îi arătă o

cabină, cu un gest încet, de profet obosit. Xav auzi curînd vocea lui Pernais la celălalt capăt al firului. „Cum știi deja — spuse el — am trecut s-o văd pe Alice. Pare înspăimîntată". „S-a plîns că i se telefonează noaptea și e amenințată". „Unde se afla în timp ce Philippe era împușcat?" Pernais rise înfundat. „Imaginează-ți — zise el — că toată lumea în această poveste era mai mult sau mai puțin în natură. A sosit la doamna Serrano cîteva clipe după ce ai plecat dumneata de acolo." „Figurează deci printre suspecți?" „În primul rînd, fiecare îi bănuiește pe ceilalți, iar în al doilea rînd nu văd pe nimeni nedemn să figureze pe lista suspecților, care e foarte lungă. Alice îl adora pe Serrano. Se prea poate ca ea să fi dorit să-l răzbune, crezînd că Philippe Dubay i-a omorît patronul." Fredona, dorea să arate că nu credea ceea ce zicea. Xav fu convins că el reconstituise aproape întregul fir. Nu-i mai lipsea decît numele asasinului. Aștepta o greșeală, o probă, știind foarte bine că dacă respectivul se afla la un anumit strat social va fi neputincios. „Xav...". Vocea lui ezită. „Într-o zi, Ducor o să mi-o plătească — spuse el, în sfîrșit — fii atent, Xav". „Vom sărbători asta cu paharul în mînă".

Cu un chip recules barmanul servi whisky-ul pe care i-l ceru Xav. Apoi se așeză pe taburetul lui, cu ochii rătăciți într-o gîndire îndepărtată, care semăna foarte mult cu vidul absolut. Era aproape ora șase. Lumina scădea. Dar culorile care veneau din cer erau frumoase. Lui Xav îi plăcea acest început de primăvară. I se făcu dor de Françoise. Într-o altă zi o să meargă s-o caute la ieșirea de la liceu. Îi vedea chipul luminos, ochii fericiți că îl văd. Renunță. N-avea nici un rost să aducă primejdia asupra tinerei femei. Urmăritorii lui îl privau de această plăcere. Mîncă singur pe o terasă banală și zgomotoasă de pe Champs-Elysées. Mașina corsicanilor dispăruse. În cea a polițiștilor nu se mai afla Maret.

Avea întîlnire la ora nouă la Fouquet's, cu Ducor. Sosi cu puțin înainte și se așeză la bar. Cunoștea pe cei mai mulți de aici. În acel moment, erau toți destul de făcuți. Nu prea mult, atît cît să le provoace bună dispoziție. Ducor însuși era destul de grizat cînd sosi. Îl bătu pe umăr pe Xav, care detesta acest gen de manifestări, strînse mîini, bău un whisky și hotărî că trebuie să se pornească într-acolo. Pe trotuar dădu adresa: între Ternes și Étoile.

Un hotel particular cu fațada cenușie, înghesuit între două clădiri aproape noi. În timp ce treceau prin fața lui, Ducor i-l arătă lui Xav. El își lăsase mașina pe Champs Elysées și luase loc lîngă Xav. Privi în retrovizor. Se zărea mașina polițiștilor. „Și ei au dificultăți. Chiar și trecerile de pietoni sînt ocupate."

Nu se temea de polițiști. Nu puteau să-i facă nimic. Dealtfel, lucrase cu ei. Mutase odată un comisar, care îndrăznise să-l trimită la plimbare cînd îi ceruse un mic serviciu. În schimb, cei care îl serveau erau siguri că au un adăpost bun. Se tutuia cu ministrul de interne, care îl iubea mult. Îi furniza adesea informații și nu din cele mici. Xav asculta liniștit. Căuta un loc liber. Avu noroc. O mașină strivită între altele două încerca să se degajeze. Opri în spatele ei. Polițiștii și corsicanii care reapăruseră la orizont făcură la fel. În timp ce parca, nu încercară să se apropie. Nu aveau consemn să-i complice viața. Misiunea lor era să-l facă să înțeleagă că de acum nici unul din gesturile sale nu va trece neobservat. Trebuia deci să coopereze cu înțelegere.

Au fost primiți de o femeie care trebuie să fi avut cam 50 de ani, mică și mai curînd slăbuță, cu fața de pechinez îmbătrînit. Ea se arătă încîntată să-l vadă pe Ducor și încă și mai mult să-l cunoască pe Xav. Era doamna de Corat. Seara abia începuse. Xav îl recunoscu. Era un tip mai tînăr decît arăta, Jean-Marie Paraux, de nici 40 de ani, care făcea parte dintr-un cabinet ministerial. Fost elev al E.N.A., foarte la curent cu totul și dotat cu o memorie de elefant, cunoștea lumea administrativă ca pe propriile lui buzunare, fiind mai cinic decît toți antreprenorii imobiliari reuniți la un loc, vînzîndu-se cui avea mijloace, dar urcînd fără încetare prețurile și măsurîndu-și din ce în ce mai bine valoarea.

Doamna Corat era pe punctul să plece. Se întoarse spre Xav. „În principiu, nu acceptăm domni care vin singuri. La noi trebuie să vii cu o femeie. Dar domnul Ducor s-a gîndit la toate. Veți avea în curînd o prietenă. O să vedeți, este fermecătoare. O soție de medic." Ieși. „Nu se fac niciodată razii?" — întrebă Xav, rîzînd. „Niciodată cînd sînt eu aici — spuse Jean-Marie. Se face cîte una, din cînd în cînd, pentru ca indivizii să nu-și permită prea multe. Și pentru ca să ne respecte." „Bineînțeles, polițiștii știu totul." Îl privi pe Xav. „Hai să vorbim despre dumneata" — zise el. „Sînt neînsemnat — răspunse Xav. Mi-am pierdut situația. L-am pierdut pe prietenul și protectorul meu." „Bun — îl întrerupse Jean-Marie. După ce ai adus acest omagiu lui Philippe Dubay, spune-mi care îți sînt intențiile?" „În legătură cu ce?" „În legătură cu mizeriile analfabetului." „Caietele lui Serrano?"

Jean-Marie avu surîsul blînd al unui confesor înaintea unui credincios reticent. „Xav, de ce păstrezi balonul? Țîșnești drept spre un pachet de înaintași care ți-au pregătit cîteva lovituri frumoase. Pasează. Cîștigi cîteodată la fel de mult ajutînd la marcarea unui eseu decît marcîndu-l tu însuți. Crede în vorbele unui bătrîn internațional universitar." „Nu am caietele." Jean-Marie se aplecă înainte. Xav îl imită !» Se scărpină în cap. „N-o să-mi spui mie povești. Tu ești cel care are caietele." Adoptase brusc un ton brutal. Apoi se îmblînzi. „Nimeni nu se îndoiește de asta — zise el. Și nici măcar acolo, sus de tot. Nimeni nu se neliniștește prea mult, deoarece ești luat drept un om cinstit. Nu ești nici șantajist, nici calomniator, nici haimana care s-ar servi de procedee infame pentru a dezonora pe cineva."

Lumina care îi pîlpîia în privire dezmințea indignarea cu care își colora discursul. Nu-i păsa. „Le-ai citit?" — întrebă el. „Nu le am" — repetă Xav. „E vorba acolo și de..." Se aplecă să murmure numele unui om politic îndepărtat de la putere atunci cînd era în plină ascensiune. „Cum aș putea să știu

asta ?" — întrebă Xav, răbdător. De fapt numele apărea cîteodată în povestirea lui Serrano. În special în legătură cu un mare ansamblu turistic, pentru care marile societăți se băteau cu înverșunare. Omul politic în chestiune figurase în consiliul de administrație al uneia dintre ele. „Am o propunere" — zise Jean-Marie. Se întrerupse „Ne încredințezi — reluă Jean-Marie, după ce susținu — două sau trei pagini de-ale lui Serrano. Ți le dăm după două zile. Cinci milioane." „Regret, cu atît mai mult cu cît nu le am. Ce faceți cu ele ?" „Copil. Trebuie doborît...". Și repetă numele coborînd vocea. „Este și mai primejdios pe tușă decît pe teren. Trebuie să-l zdrobim. Facem să circule documentele. Nimeni nu va mai îndrăzni să-l ajute. Toți se vor teme că odată instalat la putere răzbunarea izbucnește. Asta-i totul." „Nu cumva e unul din acele procedee infame despre care vorbiți ?" întrebă încetișor Xav. „Absolut" — spuse Jean-Marie, cu o mare convingere.

Pe urmă izbucni în rîs. „Asta-i politica. Mari fiare care se devoră și care vor să fie devorate și altele. Le pricep. Îți închipui miliardele pe care le reprezintă anumite posturi ? Iată, într-un an am făcut avere. Și nu sînt cel mai inteligent." Întinse mîna : „N-o să ai nici un profit de unul singur !" „Probabil. Mai ales că nu știu unde sînt". Jean-Marie se ridică. „Pierdem un timp prețios." „O să te mai gîndești" — porunci Jean-Marie. „Promit". „Fără să uiți că în stadiul în care ne aflăm nu lucrează decît profesioniști care pot să acționeze contra ta." Părea foarte mîhnit că e obligat să vorbească așa. Îl luă de braț pe Xav. „Asta să nu te împiedice să te distrezi dacă simți nevoia."

Ieși pe culoar. Ușa camerei unde intraseră Ducor și Christiana era întredeschisă. O împinse ușor. Ceea ce văzu era neașteptat și, totuși, nespus de logic. Cele două corpuri stăteau întinse și nemișcate pe pat. Niciodată nu se vor mai urni de acolo prin propriile lor puteri. Ducor avea capul puțin ieșit în afara patului. Era plin de sînge. Christiana fusese lovită în inimă. Xav schiță doi pași înapoi, pe urmă își aminti de un obiect care se găsea pe mochetă, lîngă pat. Înaintă și îl culese, după ce își înfășurase mîna în batistă. Era un pistol și, după descrierea care i se făcuse, aparținuse lui Serrano.

Lăsă să-i cadă arma și părăsi încăperea. Din salon se auzeau muzică și diverse strigăte. Alunecă de-a lungul zidului. Din clipa în care ieși căută mașina polițiștilor. Era la cîțiva metri. Se apropie de ea. Șoferul dormea. Colegul lui, cu o față pătrată, cu ochii duri, îl privea apropiindu-se. „Înăuntru — zise Xav — sînt doi oameni împușcați!" Polițistul se aplecă prin fața șoferului. „Unde ?" — rosti el. „În acest hotel particular, pe care îl știți foarte bine". Polițistul apucă telefonul din fața lui. Zbieră să i se trimită repede întăriri pentru că s-a comis o dublă crimă. „N-am spus că a fost o crimă" — zise Xav. „Atunci ce, dacă sînt doi împușcați?" „Poate că e vorba de o sinucidere ?" „La o orgie ?" — ironiză polițistul. „E un spectacol atît de sfîșietor!" Polițistul își trezi colegul. „De fapt, cine sînteți?" — se gîndi să-l întrebe pe Xav. „Mă urmăriți de azi dimineață." Polițistul nu insistă. Celălalt se trezi. Ascultă dezgustat și trase concluzia că stingerea nu va suna prea devreme. „Poate că trebuie preveniți și ceilalți". „Care ceilalți?" „A doua mașină. Mă mai urmărea o mașină". „N-am văzut" — spuse polițistul, cu o perfectă reacredință.

Seara căreia îi puseseră sfîrșit se anunța din ce în ce mai reușită. Polițiștii o întrerupseră cu o bucurie sadică. Se postară în intrarea în marele salon și strigară deodată: „nimeni nu mișcă". Au fost ascultați, după ce s-a separat ceea ce nu fusese unit de natură. Oamenii se ridicară în picioare, un pic siuriți. „Drace — zise unul — borfași!" „Nu, polițiști!" — zise cel care îl ascultase pe Xav. Doamna de Corat apăru și ea teribil de jignită. „Mătușico — zise polițistul — să-ți taci fleanca!" Se supuse cu înțelepciune. „Unde sînt cadavrele?" — întrebă polițistul. Fața doamnei de Corat împietri. Xav făcu semn polițiștilor să-l urmeze. Traversară salonul. Făcură un baraj înaintea ușii, interzicînd intrarea. Doar Xav putu să-l urmeze. „Au murit pe loc" — zise unul. Altul culese arma. O înveli într-o batistă și o puse pe o comodă. Scoase o cretă din buzunar și înconjură locul unde căzuse. Pe urmă se auziră pași. Apăru Maret, urmat de alți doi bărbați. Îl salută pe Xav. „O seară care sfîrșește prost" — zise el.

Îl luă deoparte pe polițistul care făcuse constatările. Își vorbiră un moment cu voce joasă. Pe urmă Maret reveni în centrul camerei. „Soțul, femeia, amantul?" — spuse el. Se întoarse către Xav. „Dumneavoastră ați descoperit crima?" „Da". „Trebuie să-mi explicați totul". Era destul de frumos, cu toate că de talie mică, cu ochi foarte întunecați și cu gene lungi. Buzele strînse arătau voință și intransigență. Dădu cîteva ordine: această lume drăguță să se îmbrace și să se adune în salon. Se auziră proteste, mai ales din partea unui om solid cu trăsături dure. Spuse că aparține consiliului economic și social. Maret nu păru afectat. „Refaceți din memorie conturile națiunii, asta o să vă ocupe timpul" — zise el. Cînd rămase singur cu Xav și cu polițiștii, în timp ce inspectorii de la Identitatea judiciară își făceau constatările, păru că se destinde. Xav începu să-i facă un rezumat cît mai complet posibil al evenimentelor. Uită să vorbească de Jean-Marie. Observă dealtfel că nu mai e în salon. „Care vă erau relațiile cu Ducor?" „Era un prieten al domnului Dubay". „Un prieten" — ironiză cu jumătate de voce Maret. „Nu cred că doamna Dubay a fost metresa lui Ducor". „Dar întîlnirea asta?" „Să zicem că a fost o întîlnire întîmplătoare...". „De ce ați venit aici dacă nu iubiți acest gen de reuniuni familiale?" „Ducor mi-a promis că-mi va prezenta oameni care dețin informații". „Pe cine?" „N-a mai avut timp". Maret deveni nerăbdător: „Dacă ați întîlnit pe cineva o s-o aflăm" — zise el. „Inutil să căutați din moment ce vă spun eu". „Jean-Marie Paraux e un nume care vă spune ceva?" „Era aici...". „Și nu i-ați vorbit?" „Cîteva

cuvinte". „V-a întrebat ceva în legătură cu afacerile lui Serrano?" „Multă lume se interesează de ele". Maret se gîndi o clipă. „Dumneavoastră ați descoperit corpul domnului Dubay. Pe urmă pe acelea ale soției și ale amantului. Fără îndoială că e o coincidență...". Xav surise. „Încep să mă întreb și eu". Pătrunși într-o cameră cu o fată. Ea fuge. Treceți în camera alăturată și, hop!, două cadavre. Alergați spre o vilă, vedeți o mașină pe marginea drumului. Hop!, un cadavru". „Mă acuzați de masacru?" „Nu. Constat numai". „Am fost urmăriți toată ziua. Cred că nici unul din gesturile mele nu a scăpat poliției". „Afară de cele consumate aici". „Alice este încă vie, sper". „Ea nu v-a deschis — spuse Maret. Am prevenit-o că o veți căuta". Ordonă unui inspector s-o caute pe Linda. Pe urmă așteptă, învîrtindu-se în jurul patului, ridicînd cuvertura pe la colțuri. „De ce ar fi trebuit să omor atîta lume?" — întrebă Xav. „Pe domnul Dubay din multe motive, la fel cum și alții pot să le aibă. Nimic nu era clar în afacerile sale, nu-i așa?" Xav nu contestă. „Iar pe femeia lui pentru că și-a auzit soțul cînd v-a sunat și v-a dat întîlnire. Ea a spus: a dat în grabă două sau trei telefoane. N-a spus cui. Dar poate că s-a trădat. Știu poate cine era asasinul. Pe Duror l-ați ucis pentru că se afla aici...". Lăsă să cadă cuvertura. „În orice caz, domnul Pernais conduce ancheta. El va gîndi ce va socoti de cuviință". Inspectorul revenea cu doamna de Corat. „Numita Linda a dispărut. Și-a luat tălpășița foarte repede". Făcu un gest către femeie. „Repetă". „Am văzut-o revenind în salon — zise ea. Era furioasă. Mi-a spus că a picat peste un prost. A trimis-o la plimbare". Se scuză din priviri spre Xav. „A plecat fără să i-o cer" — răspunse Xav liniștit. „O cunoști?" — întrebă Maret pe doamna de Corat. „Nu. Duror a adus-o. Spunea că este pentru prietenul lui". Maret se întoarse către Xav. „Aș zice că doreai să rămîneți singur". „Așa s-ar zice".

Xav nu crezuse niciodată că este invulnerabil, chiar și pe vremea în care alerga după cele mai îndepărtate himere. Pentru o clipă, un cerc se închidea în jurul lui. O lovitură frumoasă i se pregătea. „Ați remarcat — întrebă el — că în afară de dumneavoastră și de colegii dumneavoastră o altă mașină m-a urmărit toată după-amiaza?" „Da" — zise Maret. „Știți cine anume?" „Dumneavoastră știți?" „Nu". „Ei bine, ghiciți". „După opinia dumneavoastră nu erau oameni capabili să se servească de un pistol?" „Fără nici o îndoială că trag bine și repede". „Nu sînt deci unicul suspect?" „Cine v-a spus contrariul?"

Sprîncenele lui Maret, negre și stufoase, formau un unghi ascuțit: se străduia să rămînă calm. În același timp cu Xav avu impresia că și-a mai făcut cineva apariția. Pernais se profila în cadrul ușii. „Tocmai am văzut o foarte drăguță colecție de ființe umane pradă panicii — zise el. Am notat în treacăt un consilier de stat, un consilier economic și social, doi industriași, dintre care unul lucrează pentru Apărarea Națională — e bine că fondurile publice servesc la ceva —, soția unui eminent profesor chirurg, profesorul însuși, care m-a rugat s-o lase să plece: va opera mîine un membru al Institutului, dacă mă pot exprima astfel. I-am spus să se ducă să se culce...". Păru satisfăcut de discursul său și se apropie de Xav. „De obicei — zise el — o ștergi după ce descoperi un cadavru. Mulțumesc pentru cooperare...". Îi făcu semn cu capul lui Maret. Acesta păru să ezite. „Presupun că Xav știe la fel de multe ca și tine!" „Exact" — zise Maret, fără blîndețe. Își făcu raportul cu o voce neutră. Era net și fără efecte inutile, chiar obiectiv: Maret prezenta ca posibili culpabili și pe Xav și pe Linda. Pernais ascultă în liniște. „Nu-ți prea reușesc orgiile" — zise el spre Xav, cînd Maret termină. Făcu un rezumat. Ucigașul putea să fie Xav. El se și afla chiar în fruntea plutonului. Dar polițistul nu putea să-l îndepărteze pe unul sau pe altul dintre participanții la orgie. Trebuia să-i interogheze. „În acest gen de stabilimente, există întotdeauna o ieșire de serviciu".

Răspunse inspectorul alertat de Xav. El o și întrebase deja pe patroană. Se putea fugi într-adevăr prin spate, o ușă dădea într-o curticică, pe urmă într-o stradă paralelă. Spre uimirea doamnei de Corat, zăvorul nu era pus. Dar asta se putea întîmpla și firește pe acolo se aruncau gunoaiele. O servitoare putuse să lase deschis zăvorul. Inspectorul preciza că doamna de Corat se numea Rose Palanquette și era născută la Marsilia, nu departe de Panier, cartierul unde haimanalele cresc singure pe pavaj. Pernais își felicită colaboratorul pentru informații. Încă ceva, preciză celălalt: Rose era înspăimîntată. Ea pusese pe picioare stabilimentul și nu dorea decît să facă rost de o clientelă bine crescută și generoasă. Pernais luă pistolul în mînă. Îl cîntări. „Nu vă amintește de nimic?" îl întrebă el pe Maret. „Arma lui Serrano. E aceeași, după dosar". „Trimite-o profesorului Cecaldi".

Acesta era directorul laboratorului de poliție tehnică. Xav auzise vorbindu-se despre el ca despre un mare savant, de o integritate absolută. Mai rămîneau cîte unii și așa. Nu prea mulți. „Stăm de vorbă puțin?" — îl întrebă Pernais pe Xav. Se instalară în camera unde Xav petrecuse cîteva momente cu Linda. „Aveai o companie mai bună acum cîtva timp — zise Pernais. E adevărat că ai dat-o pe ușă afară? Nu arăta bine?" „Era minunată. Dar ea a fost cea care a plecat". Pernais se așeză pe pat. În aer mai stăruia parfumul greu și persistent al Lindei. „Ca miros era excitantă" — zise Pernais. „Foarte". „Ar trebui să te arestez. În locul meu ce ai face?" „Îți sînt mai util în libertate supravegheată". „Pînă în prezent, rezultatul e slab". „Vei găsi ce mă străduiesc să găsesc...". „Mi se repetă că ești periculos. Că vrei să faci rău, că vrei să te răzbuni". „De ce?" „Din pricina O.A.S.-ului". Xav dădu din umeri. „Avem informații. În mai multe rînduri ai spus că te-ai săturat pînă-n gît. Prietenii de-ai tăi sînt morți, asasinați, asta-i cuvîntul tău, de oameni care au devenit gangsteri, traficanți și escroci care pradă țara". „Greșesc?" „Nu. Gîndești într-adevăr așa?" „Da". „Și ești hotărît să arunci bombe?" „Dacă aș avea, aș face-o!" „Din cauza alegerilor apropiate?" „Nici nu mă gîndesc la ele". „Omul nu trăiește decît ca să se răzbune — zise Pernais, gînditor. Dacă nu

pe alții, pe el însuși". „Nu am nimic contra mea" — zise Xav. „Poate că da ! Nu-ți iubești viața !" „Tu o iubești pe a ta, Pernais ? Aperi o ordine coruptă. Și tu ești cinstit...". „Dacă aș apăra o ordine, te-aș închide ! Ai fi la zdup și nimeni n-ar mai tremura. Chiar dacă ai documentele, ele vor cădea din mîna unui asasin ! Nimeni nu le va mai lua în serios. E o teză care mi-a fost supusă atenției azi ! Nu am subscris la ea. Nu știu dacă voi putea continua mult timp". „Nimeni nu se mai îndoiește că eu am caietele ?" „Nimeni. E dealtfel logic. E sigur că Philippe Dubay l-a asasinat pe Serrano și nu într-un moment de rătăcire. Pe urmă el moare și tu te repezi la vilă s-o scotocești. Apoi dispari o zi întreagă în compania Valériei. Asta arată că ai pus la loc sigur și documentele și fata. Greșesc ?" „Total". Pernais suspină. „Mi-ar face nespusă plăcere să știu că nu o să faci prostii". „E și dificil, cu îngerii păzitori care mă protejează, ai tăi și ceilalți". Comisarul nu făcu nici un comentariu. „Adu-mi fata și documentele — zise el. N-o să regreți din nici un punct de vedere".

În mai puțin de două ore, Henriette și Valérie deveniseră bune prietene. Fata îmbrăcase un pantalon vechi și venise alături de coloana pe care Henriette o restaura. Era mulțumită. Învățase să stingă ipsosul. Totuși, refuzase țigara pe care Henriette se încăpățîna să i-o vîre în gură. Vorbiseră pînă la ora două dimineața, după ce înghițiseră o supă de varză garnisită cu slănină și udată cu un vin roșu de Corbières, care pipera buzele. Henriette avea oroare de mîncărurile care doar mîngîiau gura. Îi trebuia ceva puternic și fumatul îi tapisase serios mucoasele.

Henriette lăudă cu nostalgie calitățile lui Xav, un adevărat bărbat, cu inimă și cu toate celelalte. Ascultă cu atenție spovedania Valériei, care repeta că ea îl omorîse pe Philippe Dubay. Era mîndră că își răzbunase tatăl. Henriette se prefăcu că o crede. Se interesă enorm de caiete și de ce ar face cu ele Valérie, dacă le-ar găsi. „Le-aș publica vorbă cu vorbă", zise Valérie. „Nici un ziar n-ar accepta." „La Cause du Peuple" — sugeră Valérie. „Nu-l citește nimeni". Se certară. Henriette era regalistă, „cu toate că — adăugă ea — pretendentul actual era la fel de corupt ca președintele republicii." Se împăcară, după ce-i bîrfiră bine pe amîndoi. Valérie era puțin amețită, Henriette foarte tare.

A doua zi continuară să lucreze la coloană. Din cînd în cînd, Henriette se ducea în afara zidurilor. Mînăstirea era pe marginea unei coline. Se făcuse seară cînd zări o siluetă care se ascundea pîndind. Reintră, fără un cuvînt, dispăru într-o debara și reveni cu un pachet lung, înfășurat în hîrtie impregnată cu ulei. Îl desfăcu și scoase un pistol mitralieră cu pat din lemn. „Știi să tragi ?" — o întrebă ea pe Valérie. „Nu". „Eu știu să trag destul de bine." Avea și un revolver cu butoiaș. Îl întinse Valériei. „Dar cu ăsta ?" Pe urmă își dădu seama ! „Așa e, uitasem că ai doborît un deputat. E posibil să mai omori încă o dată, curînd. Cu puțină șansă, poate să fie unul dintre corupții aceia". Se închiseră peste noapte într-o singură cameră, cu armele alături.

Către orele șapte dimineața, Henriette auzi zgomotul îndepărtat al unui motor de mașină. Se ridică dintr-un salt și dispăru. Cînd reveni, părea uluită. „Comanșii sosesc. Dar nu știu dacă sînt polițiști sau tîlhari". „Ambele variante sînt posibile". „Dacă sînt polițiști, sînt obligată să te las să te ia. Ne-au găsit, ceea ce înseamnă că a vorbit cineva. Nu am decît o rablă de mașină și, totodată, nu pot să dobor doi polițiști. Dar dacă sînt tîlhari, o să ne distrăm". Își aprinse prima țigară. „Casa are atîtea intrări că ar trebui să fim cinci sau șase ca să le păzim. Le întindem mai bine o capcană". Se îmbrăcară. Henriette coborî prima în marea sală de ospețe. Ascunse pistolul mitralieră într-o scobitură a șemineului din piatră. Apoi îi întinse Valériei revolverul. Îi arătă înaltul scărilor. „Te așezi astfel încît să nu te vadă. Dacă sînt într-o situație grea, tragi. Pe cît posibil, nu asupra mea...".

Așteptă ca Valérie să-și ocupe locul. Pe urmă, cu un pas hotărît, trăgînd din țigară un fum, merse spre ușa închisă cu un panou de lemn. Îl deschise. Soarele o orbi. Cîmpia mirosea frumos și, în fața ei, pe alee, se apropiau doi bărbați îmbrăcați în negru. Ea ieși și îi contemplă cu mîinile în șolduri, cu fața indiferentă. „Căutați pe cineva ?" — întrebă, cînd cei doi fură la cîțiva pași. „Pe Valérie", — zise unul dintre ei. Era un tînăr de vreo 30 de ani, cu lungi plete negre, cu fața slabă și nasul borcănat. Avea o privire hrăpăreață, care îi displăcu Henriettei. „Cine e Valérie ?" „O știi prea bine." Henriette își încreți jumătate din față, ca sub imperiul unei violente dureri de dinți. „Ne-am mai văzut ?" — întrebă ea. „Nu." „Atunci nu tutuiți o doamnă pe care o întîlniți pentru prima oară." El făcu : oh, da. Dar era descumpănit. „Sînteți de la poliție ?" — întrebă Henriette. „Da" — zise celălalt chel și cu o față pămîntie. „Arătați-mi legitimațiile." Scoaseră cu același gest legitimații tricolore. La prima vedere păreau bune. Dar în domeniul falsului se ajunge la perfecțiune extrem de repede. „Intrați" — zise ea.

Ei părură surprinși de atîta docilitate. Poate li se vorbise pe larg despre Henriette. O urmară explorînd locurile din priviri. Henriette se îndreptă spre șemineu. „Cine vă e șef ?" — întrebă ea. Cei doi ezitară. Chelul articulă un nume, gen comisarul Lafargne. Henriette păru copleșită. Puse o altă întrebare : poate fi găsit la un telefon ? Continua să se apropie de pistolul mitralieră. „De ce ?" — întrebă pletosul. „Ca să-l întreb ce vrea de la mine." Un revolver apăru în mîna tînărului. „O vrem pe Valérie, repede" — zise el. Chipul Henriettei exprima o profundă mîhnire.

Fără vreun gest brusc, care i-ar fi alertat apucă pistolul mitralieră. Era pregătit de tragere, cu siguranța ridicată. Cînd îl văzură era prea tîrziu : o rafală îi culcă la pămîntul care se acoperi imediat de sînge. În capul scării, Valérie apăru cu pistolul în mînă. „Eram gata să trag" — zise ea. „Tre-

buie, totuși, să aflăm dacă erau cu adevărat polițiști."

Căută prin buzunare și scoase legitimațiile. Se strîmbă. „Bine imitate, dacă sînt false !" — zise ea. Dacă sînt adevărate, încasez 15 ani !" „Dar ei te amenințau cu revolverele !" Puse legitimațiile în buzunar. „S-o ștergem." „Unde să mergem ?" „Să-i telefonăm lui Xav. Cu siguranță că postul telefonic de aici e pus sub observație." Arătă cadavrele. „Trebuie îngropate. Dacă sînt polițiști, o să spun că n-am vrut să-i dobor. Dacă sînt tîlhari, nimeni n-o să le caute urma."

S-au hotărît să îngroape cadavrele în incinta mînăstirii, remarcînd că respectivii nu vor fi singuri : înainte erau îngropați acolo călugării. Săpară cu ardoare, pe urmă puseră trupurile în groapă. Apoi au astupat-o și Henriette replantă deasupra ei chiar și plante sălbatice, dezrădăcinate cu grijă. În cîteva ore, un ochi chiar exersat nu va sesiza acolo nimic neobișnuit. Spălară dalele din sala de ospețe cu apă multă. Henriette burduși o valiză, închise ușile și suspină. „Ce proastă sînt că mă vîr în povești de astea numai pentru că un individ mi-a plăcut acum zece ani !"

Mașina răposaților era un DS 21, neagră, cu număr de Paris. O lăsaseră la capătul drumului spre colină, după o cotitură. Henriette se bîlbîi în viteze. Găsise cheile într-unul din buzunarele cheiului ; luase, de asemenea, și banii pe care cei doi bărbați îi aveau asupra lor, o sută de mii de franci, pe care era inutil să-i lași să putrezească în pămînt. Henriette își propuse să-și ofere un cartuș de țigări Monte Cristo. După ce jupui serios un arbore și desfundă o aripă, reuși să mențină DS-ul pe drum. Socoti că asta e o performanță. Țîșni înspre Auxerre. Nu putea să-l cheme pe Xav decît dintr-un oraș legat cu Parisul prin linie automată. „Nu te distrezi bine decît o dată la zece ani" — zise ea Valeriei. La intrarea în Auxerre opri la un han, comandă două vinuri roșii, îl sorbi pe al ei și se repezi la telefon. Era instalat în bucătărie. Patroana, o femeie la 50 de ani, prepara busuiuri cu cremă. Henriette privi cu poftă. Apoi formă numărul.

Lîngă fereastra apartamentului său, Xav își bea în picioare cafeaua. O făcuse tare și gustul amar îl făcu să se strîmbe. Dar după noaptea îndurată era dator să-și revină. Soarele dogorea prin geamuri. Xav privea cu interes o mașină staționată pe stradă. În interiorul ei nu vedea decît o mînă care din cînd în cînd bătea cu degetele în tabloul de bord. Îl urmăriseră cu conștiinciozitate după ce se despărțise de Pernais. Cealaltă mașină nu se arătase.

Reveni spre mijlocul încăperii, lîngă tranzistor. O voce care n-avea zerul să ia în serios rețeaua ce-o spune dădea știrile. Anunță moartea brutală a soției deputatului asasinat, Christiana Dubey, găsită în compania unui prieten, într-un hotel particular „de un gen special". Sinuciderea nu era exclusă, asigura ziaristul. Cam gogonată minciuna, gîndi Xav. Explicația nu stătea în picioare. În schimb, se cîștiga timp. Telefonul sună. Se îndreptă spre aparat. Se gîndi la Fondari. Dar recunoscu vocea Henriettei și, timp de o clipă, inima i se strînse de frică. „Am fost atacate — zise Henriette — pe doi i-am curățat. Dar am fugit-o cu toată viteza. Mirosea prea tare a cadavru." El vorbi calm. „Nu-mi spune unde sînteți. Sîntem cu siguranță ascultați. Îți amintești de Point 10 ?" Fîșîitul telefonului fu singurul răspuns. „Îți amintești ?" — întrebă el. „Nu" — zise Henriette. Pe vremea O.A.S.-ului, era unul din punctele de întîlnire, unde trebuiau să se regrupeze militanții, cînd o legătură cădea în mîna poliției. Era foarte aproape de mînăstire, o cafenea mică, la intrarea într-un sat, lîngă un post de benzină. „Stația service" — continuă el. Avu impresia că o aude pe Henriette reflectînd. Pe urmă, brusc, concentrarea ei triumfă : „Știu !" — zise ea. „Să fii acolo peste trei ore. Mă aștepți. S-ar putea să ajung înaintea ta." Închise.

O clipă se gîndi. Dacă Henriette dezgropase armele era puțin probabil că o făcuse împotriva polițiștilor. Era ea țicnită, dar nici într-atît. Înseamnă că ceilalți au descoperit ascunzătoarea. Era interesant de știut, cum au făcut-o, dar acum mai urgent era să găsească un nou refugiu pentru Valérie. Se bărbieri repede și îmbrăcă un pantalon, un pulovăr pe gît și o vestă sport. Coborî, trecu pe lîngă mașina polițiștilor, cărora le adresă o privire binevoitoare, pe urmă se îndreptă spre Triumph. Se instală la volan fără grabă, ca un mic funcționar fericit să se încastreze în fiecare zi în sistem. Trase de demaror. Încercă de două sau trei ori. Ieși, înălță capota, căzu într-o melancolică contemplare a motorului, căruia îi atinse la întîmplare cîteva fire. Închise capota cu chipul vădit contrariat. Urcă din nou, începu să tragă iarăși de demaror. La cea de-a treia tentativă puse contactul. Motorul se supuse imediat. Îl calu, dădu din nou la demaror, stinse motorul, ieși pentru a doua oară să ridice capota. Se uită iar la motor. Două priviri atente și ironice îi urmăreau toate mișcările.

Își reluă locul în mașină, reuși să străbată vreo cîțiva metri, făcu mașina să tușească, acceleră furios, claxonat de un alt turism și surise blondei de la volan care îl înjură. O porni la pas, pe jos, urmărit de mașina poliției. La două străzi distanță era garajul unde își întreținea Triumph-ul. Intră. Șeful de atelier era un basc cu umeri largi, nutrind simpatie pentru Xav. Se strîmbă cînd îl văzu. Nu putea promite să-i depaneze pe loc mașina. Xav zise că nu e grăbit. O luă prin atelierul din stînga garajului. Din stradă nu se vedea decît intrarea. Xav se asigură că polițiștii nu vin după el. Mașina lor depăși puțin garajul. Aveau încredere.

Un loc era liber în colțul cel mai apropiat. Imediat se aplecă în spate, trase perna spre el, ridică șurubul panoului, luă legătura din servietă, ieși din mașină. Șeful de atelier se apropia. „Doar peste o oră pot să mă ocup de ea" — zise el. Părea foarte nenorocit. Xav ridică din umeri. „Am de mers undeva." Arătă Triumph-ul. „E răcit. Tușește fără întrerupere." „Se face" — răspunse bascul, și puse mîna pe capotă, de parcă i-ar fi luat temperatura. Se îndepărtă și Xav, în loc să se îndrepte spre intrare, o luă pieziș spre scara metalică care ducea la etajele superioare. La primul etaj, luminat difuz, se îndreptă printr-o lucarnă spre un zid apropiat. Înălțimea era în jur de patru metri. Se lăsă în jos, apoi își dădu drumul. Resimți căzătura. Își promise să reia exercițiile fizice.

Gangul era plin de deșeuri urît mirositoare. Păși în vîrful picioarelor. Înainte de a ajunge

în stradă, privi spre stînga și spre dreapta. Nu zări nici o mașină suspectă. Merse repede pînă la prima intersecție. La colț, un taxi trecu agale prin fața lui. Îl strigă și ajunse cu el la Porte d'Orléans. Dintr-o cafenea îi telefonă lui Henri. „Lancia e liberă ?" — întrebă. „Da" — zise Henri, cu un suspin. „Ți-am dat-o în bună stare !" „Vino și ia-ți tărăboanța !" Era iarăși vocea resemnării, a omului care nu știe să spună nu unui prieten. „Trebuie să mi-o aduci tu. E mai bine de altfel pentru tine. E preferabil să nu circul prea mult prin Paris." Henri se sperie. „Masacrul ăla e opera ta ?" „Nu. Eroare judiciară". „Mie-mi spui !" Dar imediat întrebă unde trebuia să aducă mașina. Xav îi spuse adresa, cerîndu-i să vină el însuși. „N-o să mă privez de o asemenea plăcere" — zise Henri.

Sosi după o jumătate de oră. Bombănea, dar era mulțumit. Nu i-ar fi displăcut ca Xav să-i povestească în amănunțime totul. Obținu promisiunea unui prînz, la care Xav o să-i facă o relatare detaliată. „Asta sfîrșește cu căderea cîtorva miniștri !" — zise el. „Ești optimist !" Xav bănui că Henri făcuse demarajul Lanciei și mai rapid. Era o adevărată plăcere s-o simți cum țîșnește. Polițiștii care îl așteptau la ieșirea din garaj începeau probabil să se impacienteze. Xav se simți fericit.

Pe firmă scria **Café de l'Alouette**. Era un foarte modest bistrou, la intrarea într-un sat, dincolo de care se întindea o cîmpie. Stația de benzină care servea de reper se afla în față. Henriette era așezată la masă, în fața Valériei. Fuma fără să-i pese de nimic. Patronul, un bărbat la vreo 60 de ani, numai piele și oase, o privea cu un interes neascuns. „Ești genială în arta de a trece neobservată" — spuse Xav, așezîndu-se. Henriette nu păru să înțeleagă. Xav o privi pe Valérie. Era palidă, dar îi sta bine. „Ați aflat sau nu ?" întrebă el. „Ce ?" — se interesă Henriette. „Că a murit Christiana Dubay." Henriette fu nemulțumită că o concurată. Își pregătise deja povestirea, în stil western. Cu dubla crimă petrecută în plină orgie, Xav o întrecea detașat. „Totul se leagă — zise Xav. Pe de o parte, au trimis doi ucigași, care trebuiau să o ducă pe Valérie la patronul lor. Cred că e vorba de Fondari, cel mai direct amenințat. Pe de altă parte, vor să mă neutralizeze. În noaptea asta au făcut totul ca să-mi pună în spinare un dublu asasinat. Scopul e clar : regăsirea documentelor tatălui tău."

Îi vorbea Valériei, care surîdea. „Oare unde or fi ?" — suspină ea. O privi, ezită un moment. „O parte sînt în mașina mea, sub formă de fotocopii." Valérie tresări. „Nu-mi purta pică — zise Xav. Nu puteam să te pun la curent prea devreme. Nu știam cum să mă servesc de aceste documente. Acum știu." „Îmi spuneți că sînt inutilizabile, fără a pune în cauză pe tatăl meu" — zise ea. Privi dintr-o dată în depărtare și cu neîncredere. „E adevărat — spuse el. Te-am ținut deoparte atunci cînd nu știam nimic despre tine. E adevărat, de asemenea, că aceste documente devenind publice reputația tatălui tău ar putea avea de suferit. Dar mai puțin decît a altora. Era prins într-o rețea unde cinstea nu mai are sens, unde se regăsesc mereu aceleași nume, de politicieni, funcționari, tîlhari în stil mare. Nu poți să știi dacă măcar e vorba de corupție. Este un schimb de servicii, o luptă între bande rivale în cucerirea puterii și a piețelor. Un sindicat atotputernic, care nu dă înapoi în fața crimei. Tatăl tău a cîștigat bani, a păstrat tăcere în legătură cu cele aflate și a tras maximum de profit de la unii și de la alții, asta-i tot ce i se poate reproșa. Din punctul de vedere al moralei tale este dezgustător. Pentru cea mai mare parte a oamenilor reprezintă lumea așa cum este !" „Și pentru dumneavoastră ?" — întrebă Valérie. „Pentru mine, ca și pentru tine, totul este o chestiune de viață sau de moarte." „Nu vor îndrăzni să ne omoare." „Vor încerca totul înainte de a o face. Dacă trebuie, nu vor ezita s-o facă. Valérie, nu citești destule ziarele. Răpiri, morți, crime inexplicabile sînt în fiecare zi. Se găsește un cadavru. Se spune că e o urmare a unei răfuieli. Și opinia publică se dezinteresează. După opt zile i se consacră doar un rînd în ultima pagină. Asta poate fi și soarta noastră. Franța trăiește liniștită și nu vrea să cunoască nimic altceva".

Ea bău o înghițitură de apă minerală, din paharul pe care îl avea în față. „De ce nu dați caietele poliției sau lui Fondari ? Ați fi eroul zilei !" „Poate că n-am chef să fiu eroul zilei !" „Totuși, i-ați servit ani la rînd !" „Exact. Dar nu mă văd luînd hîrtiile tatălui tău ca să le duc lui Fondari, sau chiar lui Pernais. Aș avea impresia că fur un mort. Să-i iau ultima șansă ?" „Cum să i-o dăm ?" — întrebă ea, deodată melancolică. „E protecția noastră cea mai sigură !" — zise el, fără să răspundă la întrebare.

Remarcară atunci că Henriette se îndepărtase cu discreție. Îi zăriră silueta în grădină, în spatele dughenei. Trimitea spre cer rotocoale de fum. Zîmbiră. „Mai întîi — zise Xav — povestește-mi ce s-a petrecut după ce am plecat de la vilă." „Am rămas culcată. Raymond a venit să mă întrebe dacă aveam nevoie de ceva. Era timid și aproape roșea. Cred că l-am trimis la plimbare. Nu l-am mai văzut pînă în clipa cînd a venit să-mi spună că vreți să mă vedeți, cît se poate de repede. M-am îmbrăcat în grabă. Pe drum l-am găsit pe Philippe Dubay mort. N-am mai întîrziat nici un moment." „A venit însoțit de asasinul său. Acesta poate să fie Ducor. Philippe Dubay vroia să te ucidă." „Pentru că l-am văzut la tatăl meu ?" „Da." „Era vinovat ?" Xav aprobă. „De ce a făcut-o ?" „Din cauza nenorocitelor de caiete. Tatăl tău a lăsat seiful deschis. Poate chiar ca să-l facă pe Philippe Dubay să înțeleagă că îl are la mînă, pe el ca și pe ceilalți. Philippe a văzut un dublu avantaj punînd mîna pe aceste caiete : să suprime o amenințare și să amenințe el pe alții." „M-ați mințit mult." „Nu puteam să fac altfel." Ea îl privi pe Xav pe deasupra paharului pe care îl adusese la înălțimea ochilor. „Cum aș putea fi sigură că n-o să continuați ?" „Am să-ți dau o probă. O să citim împreună hîrtiile tatălui tău. Pe urmă o să hotărîm pe care să le publicăm." Ea se pregătea să protesteze. „Ascultă — zise el. Este șansa noastră cea mai mare de a face să izbucnească scandalul. Doar două ziare pot accepta publicarea lor : **Minute** și **Le Canard Enchaîné**. O să fac în așa fel încît să le parvină documentele. Pentru a le autentifica am nevoie de tine. N-o să ne arătăm, o să

lucrăm prin telefon, fără a uita că o mare parte dintre rețelele telefonice, inclusiv cele ale ziarelor, sînt puse sub observație. De aceea trebuie să ne luăm măsuri de precauție." „Unde o să ne ascundem ?" „Pentru moment, eu rămîn vizibil. Mă întorc la Paris și cred că o să merg să-i văd pe Pernais și Foncari. Poimîine, dacă ne descurcăm bine, primele bombe pot să explodeze. Vreau să fiu de față, ca să văd dezastrul. Rămîne să-ți găsesc un adăpost." Valérie avu o privire rugătoare. „Rămîneți cu mine" — zise ea. „Este imposibil." El reflectă. „Tatăl tău vorbea deseori de un șantier unde reunise oameni din satul său. Mai există încă ?" Valérie aprobă, cu regret. „Se poate avea încredere în el ?" „Da." „Presupun că trăiesc retrași în el înșiși, fără multe legături cu lumea exterioară și că poliția îi lasă în pace, fiindcă nu au niciodată scandaluri." „E aproximativ așa." „Unde stat ?" „Ultima dată — zise ea — erau la Chennevières." „Or să te primească ?" „Probabil" — zise ea, fără entuziasm.

O zări pe Henriette, care trecea prin dreptul ușii de sticlă. „Nu se poate s-o abandonăm ! Chiar și într-o adunare de țicniți și excentrici n-ai vedea-o decît pe ea !" Rise : „Găsește-i un bun zidar calabrez, care s-o calmeze !" Ea îi întinse mîinile și el i le strînse. „Xav, cred că sînt îndrăgostită de dumneavoastră !" „E un simplu fenomen de transfer — surise el. Dragostea se deplasează de la tată către bărbatul matur." „Nu glumiți, Xav." El se ridică. „Mă duc după documente." Cînd reveni, Henriette era lîngă masă. „Am o veste bună pentru tine — zise el. O să trăiești printre bărbați adevărați." „Imposibil, rasa asta s-a stins".

El deschise geanta diplomat și scoase fotocopiile. Alese două și i le arătă Valériei. „Tatăl tău povestește cum a obținut o derogare datorită unui secretar de stat care i-a cerut în schimb să dea 100 milioane franci vechi unei societăți fantomă, însărcinată cu protecția nu știu cărei rase de animale. Toate detaliile sînt aici, cum era îmbrăcat ministrul adjunct, ce a spus, se descriu biroul, mecanismul de vărsare a fondurilor. E consemnat chiar și numele celui care a transmis banii în Suedia, după încheierea afacerii. Cum acest personaj o face cu plăcere pe moralistul o să fie o pradă nostimă." Ea citea documentele, care semănau cu o teză a unui elev prost, din clasele primare. „Bietul tata" — zise ea. N-o contrazise. Avea propria lui opinie despre Serrano, care era un individ fără scrupule, trăind în deplin consens cu epoca lui. „Ești de acord ?" — întrebă el. Henriette interveni. „Astea sînt caietele ?" — se interesă ea. „Da." „Le aveai deci ?" Fluieră admirativ. „Cu siguranță că tu ești cel mai tare !" „Și ăsta nu e decît începutul" — zise el.

Xav vîrî cu grijă fotocopiile în plicurile galbene pe care le cumpărase într-o papetărie din Sens. Își pusese mănuși. Poliția judiciară avea amprentele lui, de la arestarea din 1962. Scrise adresa cu litere mari. Apoi aruncă scrisorile în cutia poștală de la ușă. Se duse la mașina unde îl așteptau Valérie și Henriette. „Acum, — zise el — spre Chennevières ! " Valérie părea neliniștită. „Trebuie să fie baraje pe drumuri !" „Pentru cine ?" „Pentru dumneavoastră, pentru mine !" Xav izbucni în rîs. „Nu sîntem inamici publici obișnuiți. Dacă vor să ne prindă or s-o facă ușurel, și fără să desfășoare batalioanele de marș. Și chiar în acest caz sînt destul de sceptic în legătură cu eficacitatea controalelor lor. Din proprie experiență. Ești prea tînără, Valérie. Cînd a avut loc atentatul contra lui De Gaulle, la Petit Clamart, întreaga poliție a fost pusă în stare de alarmă. Se știa numele a cel puțin doi conjurați. Polițiștii i-au supărat pe automobiliști, pe pietoni, pe tinerii cu păr lung, pe ofițerii în retragere, pe fasciști și pe cei care nu erau fasciști, pe intelectuali și pe analfabeți. Au stricat petrecerile a mii de oameni, ca întotdeauna. A trebuit să se întîmple un accident de circulație pentru ca un jandarm complet idiot să aresteze pe unul dintre cei căutați. De atunci mi-am zis că Franța e o țară frumoasă."

Au ajuns în liniște la periferia Parisului. Printr-un frumos gest sportiv, Henriette acceptase să ocupe locul din spate. Începea acum să se plîngă că are rotulele definitiv înțepenite. Șantierul se afla în afară de Chennevières, pe marginea Senei. Serrano construia aici o reședință destul de luxoasă, cu mari garaje, terenuri de tenis și piscină, care iarna putea fi acoperită. Își rezervase ultimul etaj, și îl destinase fiicei lui, cînd se va mărita. Acum era încă un vast patrulater de pămînt galben, unde începeau să se ridice stîlpi. Centrul era ocupat de barăci. Vreo cincizeci de muncitori lucrau îmbrăcați în salopete bleu. Aveau căști galbene.

Valérie se îndrepta spre cel mai apropiat dintre ei, în timp ce Xav și Henriette o urmau la distanță. Îl văzură pe bărbat strîngîndu-i cu căldură mîna fetei și arătîndu-i încotro să se îndrepte. Ea o apucă prin noroiul galben spre o baracă unde un coș fumega. Intră și după cîteva clipe ieși și îl strigă pe Xav. Un bărbat de vreo șaizeci de ani, cu sprîncene stufoase, îi aștepta. Valérie îl prezentă : Borrini, șeful echipei, unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui Serrano. Ochii săi erau mînioși, însă nu din pricina lui Xav. Vorbea cu un asemenea accent încît trebuia să-ți imaginezi jumătate din cuvinte. „Se pare că vor să-i facă rău Valériei — mormăi el. Deja i-au omorît tatăl." Luă de pe masă o foarfecă lungă. „Într-o zi — spuse el — o să mergem cu toți la Paris și o să-l curățăm." Xav conveni că ar fi o idee bună. „E gata să ne ofere adăpost — zise Valérie — dar nu va fi prea confortabil. Aici n-avem de ce să ne temem, nu e nici un străin !" Surîse : „Adică nimeni care să nu fie calabrez."

Borrini se îndreptă spre Xav. Dădea impresia unei forțe extraordinare. „Cine l-a ucis pe prietenul meu ?" — întrebă el. „Philippe Dubay" — răspunse Xav. „Îl cunoașteți ?" „Era un prieten de-al meu." „De ce ați devenit prietenul Valériei ?" „Pentru că sîntem acuzați amîndoi de crimă." „A! omorît pe cineva ?" — întrebă el pe Valérie. „Se crede că eu l-a ucis pe Philippe Dubay" — zise Xav. „Dacă n-a făcut-o, a greșit." Își duse mîna pe după umăr ca și cum ar fi conjurat soarta. „N-am înțeles niciodată afacerile lui Serrano. Știu că era cinstit. Dădea de lucru tuturor oamenilor din sat. Acolo nu sînt decît oameni fericiți din pricina banilor pe care noi îi trimitem. Avem cea mai frumoasă școală din provincie. Bătrînii au

pensii duble. Totul datorită lui Serrano, care câștiga bani ca să creeze fericire".

Xav nu făcu nici o obiecție la acest tablou idilic al unui aspect economic despre care avea alte idei. Puțin conta. Dacă banul corupției regăsea pe drum calea binelui era poate din pricină că bunul Dumnezeu avea părerea lui proprie despre circulația monetară. „De aceea — zise Borrini — n-am vrut să merg niciodată la birouri. Serrano mi-o cerea. Dar n-aș fi făcut decît prostii. Era foarte inteligent. Nu știu unde a învățat să-i ducă de nas pe alții, mai instruiți decît el. De aceea s-au răzbunat. Erau furioși că un țăran care nu știa să citească se atingea de banii lor." În clipa aceea, o remarcă pe Henriette. „Cine e"? — întrebă. „A omorît doi oameni ca să mă apere" — zise Valérie. Chipul lui Borrini se umplu de admirație, în timp ce al Henriettei căpăta aerul cel mai modest. El anunță că avea să elibereze încă o cameră și va trimite doi contramaiștri să se culce la hotel. Nimeni nu se va mira, fiindcă se întîmpla deseori să vină din Italia neveste să-și vadă bărbații. Se descurcau atunci cu barăcile și un mic hotel. Deseori, femeile preferau să se culce chiar pe șantier, unde aveau în afară de soț și vreun frate sau văr.

Prînziră în sala de mese, o încăpere mare din centrul barăcilor, vopsită în culori vii, de o curățenie remarcabilă. La desert, un tenor de 20 de ani, cu părul lung căzîndu-i pe umeri, cîntă o arie la modă în Italia. O fixa pe Valérie cu o privire iluminată. Cînd Borrini ridică ședința, anunță că se duce să se culce la hotel. Xav o urmă pe Valérie spre camera lui Borrini. „Rămîneți cu mine" — zise ea. „Asta n-o să-i placă lui Borrini" — spuse el. „A înțeles — zise ea — și nu-i place, într-adevăr. Atunci a plecat ca să nu vadă. Știe însă că nu mai sînt o adevărată italiancă. A suferit la fel de mult ca și tata cînd am plecat." Ea îl sărută lung pe buze. „Îmi place mult să fac dragoste — spuse ea. N-am făcut-o niciodată cu un tip în vîrstă. Se pare că e senzațional." Ea rîse. Xav adora femeile pe care dragostea le bucura. Privirea Valériei inspectă încăperea. „Cred c-am fost concepută de mama și de tata într-o baracă la fel cu asta" — zise ea.

Mîngîiat de soarele blînd, Xav își făcea gimnastica. Era pe malul Senei. În spatele lui, fațada clădirii în construcție abia depășea fundația. Pe schele se aflau deja muncitori. Se sculase foarte devreme, ca să-i lase lui Borrini măcar o iluzie. Se plimbase de-a lungul fluviului. Dormise puțin. Valérie era o lacomă. La 40 de ani, dragostea este un divertisment care nu permite nici un moment de răgaz.

Simți în spatele lui o prezență. Era Valérie. Îl admira. „Mereu neobosit" — zise ea. Se strînse la pieptul lui. „Am dreptate?" — întrebă ea, visătoare. El îi mîngîie chipul. „Trebuie s-o suni pe mama ta — spuse el. Îți aduci aminte ce trebuie să-i spui. Cuvînt cu cuvînt. Se poate ca și ea să fie pusă sub observație. Convorbirea trebuie să fie scurtă, ca să nu aibă timpul să reperează locul de unde vorbești."

Se îndreptă spre birouri. Pe drum, o întîlniră pe Henriette, care era radioasă. „Cine?" — întrebă Xav. „Tenorul — spuse ea. Cîntă și mai bine noaptea!" Borrini era mai puțin amabil decît în ajun. Nu, se obișnuise cu obiceiurile epocii. Puțin cîte puțin, se îmblînzi, totuși. Valérie îi lămuri ce vrea să facă. El împinse telefonul în dreptul ei. Fata formă numărul. Așteptară în liniște. Mai întîi răspunse servitoarea. „Dă-mi-o repede pe mama." După cîteva clipe, vorbi cu văduva lui Serrano. „Ascultă și nu pune nici o întrebare — spuse ea. Mi-e bine și nimic nu mă amenință în locul unde sînt. O să te spui da sau nu, dacă recunoști scrisul. Ai înțeles?" Auziră un **da** rostit printre lacrimi. „Dacă poliția te interoghează, spui că nimeni nu ți-a telefonat și mai ales eu. Refuză să-i informezi. Repetă mereu că nu știi nimic. Dealtfel, să nu primești decît pe ziariști. La revedere, te iubesc!" Și fără să mai aștepte, închise, întrebîndu-l pe Xav din privire. El dădu din cap. „O să facă întocmai" — zise ea.

Puțin după ora nouă, Xav îl sună pe directorul de la **Minute**. Vorbi printr-o batistă, anunțînd că va fi scurt. Corespondența sosise? După răspunsul pozitiv, întrebă dacă se află în ea documente interesante. Auzi un rîset. „Puteți spune: pasionante. Dacă sînt adevărate." „Mergeți s-o vedeți pe doamna Serrano — spuse Xav. Ea e la curent. Vă va spune dacă scrisul este al soțului ei. Dacă socotiți că e vorba, într-adevăr, de caietele lui Serrano, le veți publica?" „Bineînțeles." „Bravo! „Cine sînteți dumneavoastră?" „Un înger care tocmai l-a întîlnit pe Serrano pe un colț de nor."

Închise și sună la redacția ziarului **Le Canard Enchaîné**. Avu o convorbire asemănătoare. „După opinia mea — zise el Valériei — o să fie ceva lume la mama ta în această dimineață. Dar nu văd cum pot să acționeze polițiștii. Trebuie să ascundă că au aflat ceva, pentru că interceptarea convorbirilor telefonice e ilegală. Dacă pun mîna pe documente o să fie un frumos tapaj în presă. Stăpînirea nu-și poate permite asta, acum: ar însemna să se dezvăluie extensia dată supravegherii convorbirilor telefonice. Pe de altă parte, îi cunosc pe cei de la **Minute** și **Le Canard Enchaîné**. Vor publica documentele cu orice preț." Se gîndi: „Cred că de mîine o să fie o hărmălaie...".

Îl sună pe Pernais. Acesta, pe un ton sec, îl întrebă dacă poate să vină la el cît se poate de repede. „Apropo — zise Xav — ți-am pierdut oamenii pe drum. Sper că nu au neplăceri!" Pernais spuse: oh, nu. Frămîntat. Îmbrobodit cu vorba. Fără să mai aibă milă. Lui Xav nu-i displăcea această ambianță. Nu mai avea chef să fie gentil. „Te duci la el?" — întrebă Valérie. Roși, pentru că îl tutuise. Borrini, de asemenea, dar nu făcu nici o remarcă. „Bineînțeles." „N-o să mai puteți reveni!" — zise ea. Borrini suspină: „Tutuiește-l, crezi că sînt idiot?" Izbucniră în rîs. „I-am păcălit o dată, o să mai reușesc s-o fac" — spuse Xav. Borrini o arată pe Henriette, care traversa șantierul. „Pe asta să nu mi-o lăsați prea mult timp. În opt zile, oamenii or să-mi sfoare cu toții la lucru."

Pernais aștepta cu mîinile încrucișate deasupra unui dosar roșu. „Domnule Maupin — zise el — lucrurile stau foarte prost pentru dumneata!" Faptul că i se adresa lui Xav cu numele de familie era semn de supărare. Deschise dosarul, frunzărindu-l ca și cum ar

fi vrut să rupă fiecare pagină, una cîte una. „Unde ai fost ?" „Ai încredere în mine şi am să-ţi spun. Atîta vreme cît îmi pui pe urme cretini, o să cred că te îndoieşti de mine. Şi n-ai să capeţi nici o informaţie." „Christiana şi Ducor au fost împuşcaţi cu pistolul lui Serrano" — anunţă poliţistul. „Vă înşelaţi." „E fals". „Servitoarea e categorică. Afirmă doar că ai sosit ca un nebun, că ai pătruns cu forţa la stăpîna ei şi că ai cotrobăit în toată casa. După aceea, ai descoperit corpul lui Dubay, ai ajuns în locul faimos unde Christiana şi Ducor au fost trimişi pe lumea cealaltă cu ajutorul acestuiaşi instrument. Logica poliţistă cere ca să fii bănuit...". „Ultima oară cînd am venit în acest birou, după opinia dumitale, fiica lui Serrano era cea care îl omorîse pe Philippe." „Ipoteză de lucru pe care n-am abandonat-o. N-am s-o părăsesc atîta timp cît nu pot să o interoghez pe această tînără şi seducătoare copilă. Cu condiţia ca ea să mai fie în stare să-mi răspundă." „Ar fi păcat să fie suprimată" — zise calm Xav. „Păcat pentru dumneata, printre alţii." Îl observa pe Xav. „De ce ?" „Cu cît sînt mai puţini suspecţi, cu atît devin mai interesanţi supravieţuitorii." Continuă : „Povesteşte-mi ce ai făcut înainte de moartea Christianei şi a lui Ducor". „Am fost la Christiana — spuse Xav, ascultător. Vroiam să ştiu cui i-a telefonat Philippe înainte de a se întoarce la vilă. Nu mi-a spus nimic, cu toate că auzise totul. Mi-a făcut diverse propuneri, unele agreabile, altele mai puţin. Scopul lor comun era de a şantaja pe cineva al cărui nume nu mi l-a precizat. Era în fond bucuroasă de moartea soţului ei şi hotărîtă să cîştige bani prin indiferent ce mijloace. Presupun că după ce am părăsit-o a început micul negoţ. De aceea a murit, probabil !" „Ducor ?" „L-am găsit în biroul lui Philippe, aşezat pe locul lui. Se purta ca un stăpîn. Şi el mi-a făcut propuneri, era ceva de speriat ce dorinţă avean toţi în ziua aceea să colaboreze cu mine. Deveneam cavaler de nu ştiu ce, francmason feudal cu cotă întreagă, avînd ajutoare influente în toată Europa, putînd să ajung nu importă unde şi să deschid uşile făcînd cu mîinile o cruce de Malta".

„Ştiu — spuse Pernais — e o superbă escrocherie. Dar ceea ce e nemaipomenit, e că în ea se află angrenaţi oameni convinşi că într-adevăr se ajută între ei". „L-am trimis la plimbare. Atunci mi-a propus să mă întîlnesc cu cineva care ţinea să-mi vorbească". „Jean-Marie !" — surîse Pernais. „Da". „Vroia cutiele?". „Exact". „Ca să le trucheze în vederea unei operaţiuni politice". Xav îl admiră. „Ştii totul ?" Aproape. Ocup un loc extraordinar. Am avut în mînă toate mijloacele ca să acţionez. Cunosc practic pe toţi ticăloşii Parisului, chiar şi pe cei mai de nebănuit. Nu pot însă să fac nimic ca să-i neutralizez. Mi se întîmplă chiar să fiu obligat să le string mîna. La un anumit nivel, poliţistul a devenit o cameră de filmat. Înregistrează ceea ce se petrece, filmează o mie şi una de secvenţe, asistă la spectacole curioase, cunoaşte toţi actorii, felul lor de a face avere, originea banilor lor, compromisurile, neguţătoriile, cota şperţurilor. Poate ceda locul oricui, mai ales că e din ce în ce mai dificil să ştii cine comandă, ministrul, antreprenorul sau borfaşul. Aici se opreşte puterea noastră, afară de cazul foarte rar cînd ni se dă voie să acţionăm. Atunci deduc că vor să scape de un complice prea jenant". „Ca mine, de exemplu" — zise Xav. „Aşa am crezut. Dar, spre marea mea uimire, lucrurile nu stau aşa. Fără îndoială că din cauza documentelor. E mereu aceeaşi teamă. Dacă se deschide un robinet, curge apă murdară. Nimeni nu ştie cînd se va opri din curs şi pe cine va împroşca".

Pernais împinse uşor fotoliul din piele neagră pe care era aşezat. „N-am găsit-o pe fata care trebuia să-ţi ţină companie — zise el. Ştim doar că Ducor a adus-o". „Cred sincer că mi s-a întins o capcană. Trebuia să mi se pună în spinare moartea Christianei. Mobilul era găsit. Eram prietenul şi funcţionarul lui Philippe. Aveam cîţiva morţi pe conştiinţă. Christiana descoperise asta şi mă avea la mînă. Ar fi fost uşor să pescuieşti dintre afacerile lui Philippe una în care aş fi fost amestecat. Ceea ce nu înţeleg este de ce Ducor, care părea organizatorul capcanei, pentru că a adus fata, s-a trezit cu gloanţe în coaste. Au vrut să-l reducă la tăcere. Cum de s-a lăsat păcălit ?". „După opinia mea, era condamnat demult..." — zise Pernais. Avea acelaşi defect ca şi Christiana : credea că poate să negocieze în orice moment secretele pe care le deţine. Îşi mai imagina că lumea întreagă e gata să-i plătească. Ducor era un personaj mărunt, un borfaş fără suprafaţă, care a găsit altădată în evenimentele din Algeria o trambulină. Să ştii că era să mai fie curăţat de prietenii lui, care îl bănuiau.

A scăpat cu viaţă la timp. În povestea actuală, anumite persoane poate că şi-au adus aminte. Se poate întîmpla ca totul să ia o turnură proastă, aşa că s-a hotărît sfîrşitul lui Ducor". Reflectă un moment : „Ceea ce se petrece acum îşi are originea în intrigile din 1958 şi războiul civil ratat din 1962. S-au format clanuri, s-au divizat, s-au regrupat. Stau unii lîngă alţii din pricina unor amintiri deloc curate, sau din interes. Pe margine sînt oameni ca mine şi ca dumneata. Nu putem face mare lucru : doar să ne bucurăm de spectacol". Rîse : „Pe mine mă păstrează pentru că îmi cunosc bine meseria în alte compartimente şi o fac pe orbul. În ceea ce te priveşte, atenţie...". Se uită la Xav cu o privire goală. „Poate că mîine totul se va zgudui". „De ce ?" — întrebă cu inocenţă Xav. „Să citeşti ziarele. Cu condiţia ca nu cumva să ştii deja ce va apare în ele. Vorbesc de săptămînale". „Cum vrei să ştiu ?" — întrebă Xav. Pernais ridică din umeri. „Xav, eşti un om neaşteptat". Şi adaugă, cu fineţe : „Şi foarte aşteptat totodată".

La dreapta sa, pe un mic piedestal, se afla un pupitru plin de butoane multicolore. Unul dintre ele se aprinse cu un uşor fîsîit. Pernais ridică receptorul. „Vino" — zise el. Închise. „Este Maret, îl ştii. E tînăr şi mai crede încă în meserie. Dacă îl ascultam ai fi fost demult închis. Te socoteşte la fel cu ceilalţi. Vrea să cureţe grajdurile". „De ce nu-l urmezi ?" „Pentru că pentru prima oară dorinţa lor coincide cu dorinţa exprimată mai sus de mine, mai mult sau mai puţin clar. Nu va fi nimeni arestat înainte de a

se ști cu claritate ce s-a petrecut cu caietele lui Serrano. In afară de asta, cred că puțin le pasă să știe cine a împușcat pe cine". Unde se plasează Fondari în această partidă ?" Pernais păru mirat. „Nu știi ?" „Doar în mare". Vroia să audă pe polițist confirmîndu-i ceea ce citise în caietele lui Serrano. „Este peste tot și nicăieri. După părerea mea este unul dintre cei mai mari tîlhari ai epocii, fără îndoială una din verigile de bază ale traficului cu droguri. Dar nu sînt sigur că a văzut vreodată heroină sau morfină. Afacerea asta e, pentru el, o negustorie în care știe că poate să cumpere la prețul cutare și în locul cutare și pe urmă să revîndă la prețul cutare în locul cutare. Finanțează, primește banii și pleacă. E singurul sau aproape singurul care cunoaște mecanismul bancar clandestin dintre Franța și America. Dispune deci de o forță financiară considerabilă, nu numai din pricina banilor pe care îi mînuiește, dar și din pricina filierelor de care poate să profite printre amicii săi, fie că sînt miniștri, deputați, antreprenori sau industriași. Milioanele care se vîntură din mînă în mînă trebuie plasate : Fondari dă informații și adrese în Elveția sau în altă parte. Furnizează, de asemenea, oameni pentru diverse acțiuni. Participă la unele afaceri, ceea ce reprezintă pentru el o acoperire. Cum în afară de asta nu e o brută, și face cîteodată proba unor sentimente umane, e nu numai admis, dar și protejat. Dacă n-ar fi existat, ar fi trebuit inventat. Dar cum să-l înlocuiești și cu cine ? E cinstit în afaceri. Își ține cuvîntul și n-a luat niciodată un bănuț în plus decît se stabilise". „Nu poți face nimic împotriva lui ?" „Mai întîi mi-ar trebui dovezi, pe care nu le am. Dacă le găsesc, sînt curios să văd reacțiile, cînd o să anunț că pot să-l fac să cadă pe Fondari. Entuziasmul nu va fi unanim, nici chiar la superiorii mei".

Se auzi o bătaie discretă în ușă și Maret intră. Avea trăsăturile obosite, ceea ce-i accentua ascuțimea feței. Păru surprins să-l vadă pe Xav, căruia Pernais îi întindea mîna. „Îl lăsăm să plece pe domnul Mahoin ?" — întrebă ironic Pernais. „Dacă ar depinde doar de mine..." — zise Maret, cu o voce nefiră. „Ai văzut-o pe doamna Serrano ?" „Da". Nu părea hotărît să vorbească în prezența lui Xav. Lui Pernais îi făcea dealtfel plăcere să-l priveze pe Xav de cunoașterea răspunsului lui Maret. Îl invită să iasă. „Nu vreți să vă pun la curent și cu secretele anchetei ?" — zise el, cu o voce mai curînd veselă. Își trecu o mînă prin păr, cu o figură îngîndurată. „Nu abuza de libertatea dumitale — zise el. Nu lăsa nici pe alții să abuzeze. Nu sînt singurul care e gata să se lege de independența dumitale. Mai ales începînd de mîine...". Se lăsă pe spate. Avea o privire complice. Xav se prefăcu că nu pricepe.

Ieși din nou în bulevardul Saint-Michel. Își lăsase Lancia la Chennevières și luase autobuzul. Era deci fără mașină. Putea să-și recupereze Triumph-ul, dar ezită. Numărul era cunoscut și va fi filat imediat. Nu avea nevoie de mașină decît ca să se întoarcă pe șantier, cînd scandalul va izbucni. Dorea să-și păstreze Lancia neidentificată, pentru deplasări mai lungi sau pentru o fugă în caz de catastrofă. Nu căuta nici să afle de cine e urmărit. Coborî într-o gură de metrou. Apoi, la o intersecție care îi permitea să ajungă în două direcții opuse, se opri brusc. Nu văzu pe nimeni. Atunci coborî din nou. Așa cum prevăzuse, bărbatul stătea pe locul pe care îl ocupase cu cîteva clipe mai înainte Xav. Nu-l urmărise. Un coleg de-al lui aștepta afară și l-ar fi urmărit în continuare. Xav se apropie și surise bărbatului, care părea să nu remarce nimic. „Merg la biroul meu, pe strada Antin" — zise amabil Xav. „Și pe urmă ?" — întrebă bărbatul, cu același ton. „Mai vedem. Sînteți polițist ?". „Nu se vede ?". „Aveam pe altul în spate. Nu l-ați zărit ?". „Nu. Probabil că sînteți urmărit cu doi oameni, din spirit de economie". „Aveți, fără îndoială, dreptate". Celălalt polițist apăru pe după colțul culoarului. Păru că se miră să-l găsească pe Xav și pe colegul lui vorbind cu însuflețire. Dar se prefăcu că nu-i vede. „Mă supravegheați sau mă protejați ?" — întrebă Xav. „Dacă am înțeles bine, și una și alta". Xav salută, cu un gest al mînii abia perceptibil. Coborî scara. Unul dintre polițiști se așeză în același vagon cu Xav. Celălalt se instală lîngă șeful de tren. Controlau ieșirile lui Xav, în cazul în care acesta ar fi vrut să le facă vreo figură.

La S.E.G.M.A., personalul era în plină derută. Secretara lui Xav era o femeie de 40 de ani, Madeleine, un pic prea machiată, divorțată, avînd o tristă părere despre bărbați și neputînd să facă abstracție de ei, ceea ce o ducea din dramă în dramă, fără ca totuși munca ei să sufere. Avea un sînge rece care stîrnea admirația lui Xav. Ea îi puse în față un dosar înțesat de documente. „Mă întrebam dacă vă vom mai revedea. Telefonul sună continuu. Tot Parisul vrea să vă vorbească". Îi întinse o listă. Numele lui Fondari revenea de două ori, precum și cel al unui ofițer din S.D.E.C.E., Louis Marot, veteran din Algeria, care nu se mai arătase de ani. Acesta sunase în trei rînduri. Își dădea numărul. Xav îl formă. O voce înăbușită îi răspunse. Din clipa în care își spuse numele, ea îi zise că trebuie să se vadă imediat. Era în interesul lui Xav. Întîlnirea trebuia să aibă loc peste două ore, într-o cafenea de pe calea Mac-Mahon.

Îl sună apoi pe Fondari. Corsicanul zise și el că spera să-l vadă cît mai curînd. Era și intenția lui Xav. Respinse dosarul pe care Madeleine se înverșuna să i-l pună sub ochi. „E urgent" — suspină ea. „Toate sînt urgente" — zise el, părăsind încăperea.

Fondari purta un costum de stofă gri, care îi sublinia fiecare gest. Era nemaipomenit de calm și curtenitor. Xav remarcă o nouă gravură englezească, reprezentînd un cal bruh, care părea viu. Fondari îi urmări privirea. „E frumos, nu-i așa ? Autentic, din secolul XVIII. O avere...". Îl invită pe Xav să se așeze. „Mă îngrijorezi" — zise el. „Și eu sînt îngrijorat, pentru mine". „Din vina ta". „Nu am ucis pe nimeni. Nici pe Philippe, nici pe Christiana, nici pe Ducor. Cu toate acestea, toți vor să port eu în circă omorurile". „Fals — îl întrerupe Fondari. Ți-e ușor să te disculpi. Posezi cele două chei ale afacerii, caietele lui Serrano și pe fiica lui." Xav încercă să răspundă. „Nu mă contrazice — zice Fondari. Știm că ai trimis docu-

mente la două ziare. Nu știm la care. Se pare că presa e liberă și că nimic nu va fi întreprins ca să se împiedice publicarea lor. Mie mi se pare o idioțenie, dar unii sînt terorizați. Sîntem o mînă de oameni care avem intenția să luăm măsuri pentru a pune capăt afacerii. Mă înțelegi?" „Perfect!" „Nu-mi place violența, Xav. E mult timp de cînd n-am mai folosit-o. Dar trebuie să ne apărăm!" „Cine sînteți voi?" — întrebă Xav calm. „Știi bine. Prietenii noștri, implicați în afaceri. Erai de-ai noștri. De ce te-ai schimbat?" „Pentru că au murit trei oameni și se caută vinovați acolo unde nu sînt. Sînt vizat eu, de exemplu...". „Sau Valérie?" „Adevărat, sau Valérie."

Fondari luă un trabuc dintr-o cutie cilindrică și se apucă să-i taie capătul. Medita. „E sigur acum că ai documentele — spuse el. Ai fost ascultat în timp ce vorbeai cu directorii ziarelor. Știai foarte bine că liniile lor telefonice sînt sub control și ai vorbit printr-o batistă. Pe urmă, Valérie a telefonat mamei sale. Au fost văzuți ziariști sosind la doamna Serrano. Consemnul a fost să fie lăsați în pace. A fost și mai mare teama că mîine s-ar apuca să povestească faptul că au fost arestați și li s-au luat documentele. Tu ești la originea acestei acțiuni. Toată lumea o știe. Pernais este primul." „Tocmai l-am văzut. Nu mi-a spus un cuvînt." „N-o fă pe naivul, Xav. Știi foarte bine unde sînt forța și slăbiciunea ta. Ai documentele și, de aceea, te bucuri de imunitate. Una din tezele oficiale e că tu i-ai ucis pe Philippe, pe urmă pe Christiana și pe Ducor. Motivul e foarte simplu: ai vrut să pui mîna pe documente, ca să te răzbuni cu ajutorul lor. Sau să le vinzi, ideea asta nu e abandonată. Ești, deci, în libertate, pentru că dacă te arestează le e frică să nu piardă urma acestor nenorocite de caiete." „De aceea ai pus să fiu urmărit? Îți semnalez că mai am deja însoțitori." „Sîntem întotdeauna prea singuri în viață" — zise Fondari, fără să surîdă. Rămăsese cu țigara în mînă. Se hotărî s-o aprindă. Asta dură. Xav rămase tăcut. N-avea chef să reînceapă discuția. „Ieri — zise Fondari — ai reușit să-ți pierzi urma. Unde ai fost?" „Pernais m-a întrebat și el. Am refuzat să-i răspund. Mi se pare că acționează mai sincer decît tine. Nu știa, într-adevăr, unde am fost. Tu, în schimb, da!" Fondari se uită cu atenție la capătul aprins al țigării pe care o răsucea între degete. „Sînt însărcinat — zise el, cu o voce impersonală — să regăsesc cu orice preț caietele lui Serrano. Un grup foarte important, pe care desigur îl ghicești, mi-a încredințat această misiune. Am acceptat-o nu fără regret, pentru că ea mă face să revin la o perioadă pe care o credeam depășită. În curînd o să am șaizeci de ani. Am bani mulți. Sînt bogat și cred că și puternic. Totuși, depind încă de alți oameni, care pot să-mi facă rău. Dacă nu accept, toată lumea se dă de-a berbeleacul. E adevărat, sînt politicieni și funcționari care primesc șperțuri, sau care participă la prosperitatea întregului ansamblu. Asta durează de ani. Și n-o să lăsăm un pîrlit ca tine să pună în pericol ceea ce am organizat. Se apleacă spre Xav: „Cît vrei?" „Mai întîi, unul sau mai multe nume." Chipul lui Fondari deveni curios. „Pe care?" „Numele asasinului sau al asasinilor." „Le știi." Fondari făcu semn din cap că nu. „Dacă refuzi — zise Xav — e poate pentru că tu ești la originea acestor morți violente." „Cînd o să le afli, ce o să faci?" „O să am o întrevedere cu Pernais". „Și dacă nu-i spui nimic nou?" „O să văd atunci." Fondari rîse. „N-o să fugi din țară cu Valérie...". „Ar fi o soluție." „Cea pe care ți-o propun eu este mai seducătoare." „Dintr-un anumit punct de vedere, așa e...". Fondari deveni nerăbdător. „Nu cred că ți-ai înțeles epoca, Xav. Ești cinstit, așa cum erau părinții noștri, sau mai curînd bunicii noștri. Asta nu mai are nici o legătură cu noi. Ce-ți pasă dacă un ministru sau director de cabinet se îmbogățește? Ce schimbă asta în ansamblul economiei? Esențialul e să construiești, să produci, să dai publicului ceea ce-și dorește: să mănînce, să bea, să facă dragoste, să meargă cu mașina... Du-te în stradă și spune-i primului venit: președintele Republicii se înfruptă din milioane. Îți va răspunde: însă, bătrîne, face și el ce alții. Sau: mi-ar place să fac la fel. Dar n-o să-l faci să se cațere pe o baricadă. Raționalizează însă benzina și o să ai o revoluție. Dacă ești scîrbit, ia banii pe care ți-i propun și șterge-o din țară". Îl observă pe Xav. „Nu am dreptate?" — întrebă el. „Pe de-a-ntregul. „Atunci accepți?" „Nu" — zise Xav, liniștit. Se ridică: „Dacă nu cumva ești de acord cu tîrgul meu: numele asasinilor...". „Nu le știu". „Nici eu nu mai am documentele. Nici pe Valérie...".

Fondari scutură scrumul de la țigară. „Sînt decepționat — zise el. Aveam pentru tine o mare simpatie. Și stimă. Puteai să joci un rol alături de noi. Mai ales după dispariția lui Philippe. Puteai să-i iei locul. Nu te tentează să devii deputat?" „Nu". „N-ai nici o ambiție?" „Nu asta". „Atunci sînt obligat să-ți declar război. Am ezitat îndelung. Ți-am dat o șansă". „E adevărat". „De acum nu mai ai nici o scăpare. O să fii doborît, într-un fel sau în altul". „N-ați ales încă?" Fondari ridică din umeri. „Nu-ți bate joc, Xav. E o hotărîre care ne costă. Nimeni nu te mai susține. Chiar și Pernais, care e un slab". „Nu poți să fii și polițist și intransigent în același timp". „Nu. Sînt fericit că ai remarcat-o". Îl observă pe Xav. Părea obosit. „Știi — zise el — pot s-o găsesc pe Valérie și singur. Și eu am informații bune. Dosare și amintiri". Își privi unghiile. Xav se sprijini de masă, vîrîndu-și o mînă în buzunarul pantalonului. „Mă încred în tine. E rîndul meu să-ți spun ultimul cuvînt: îți dau 48 de ore. Sau îmi spui tot ce știi, sau aranjez în așa fel încît să ai multe necazuri". „E un răgaz care mi se pare suficient".

Deodată, fața lui Fondari se schimbă, pierzînd într-o clipă aparența civilizată pe care o dobîndise de-a lungul anilor. În privirea lui pătrunzătoare, Xav citi ură.

Erau alți polițiști. Dar semănau cu precedenții, așa cum semănau tinerii hippi din anul acesta cu cei din sezonul trecut. Își făceau treaba cu aceeași seninătate, fără să încerce să se ferească prea mult. Xav îi atrase pe calea Mac-Mahon, mergînd încet, hoinărind, urmărind cîte o fată, ca să-i dea vaga impresie că în spatele ei e o mulțime în admirație. Se amuza. Poate pentru ultima dată pentru mult timp de aici înainte. Nu trebuia să ia ușor amenințările lui Fondari. Știa deja ce li se întîmplase celor

doi pe care îi trimisese la mînăstire? Neîndoielnic, făceau parte din banda lui.

Louis Marrot nu sosise încă. Xav coborî la parter, unde se afla telefonul, urmărit din privire de casieră, o femeie brună, care îl bănui că merge la toaletă fără să consume în local. Sună la **Minute**, vorbind printr-o batistă. Cînd îi răspunse directorul, îl întrebă numai: „Va apare?" „Desigur!" — răspunse o voce entuziastă. Xav închise. De la **Le Canard Enchaîné** primi același răspuns. Capcanele erau așezate la locul lor. Simți un val de fericire. De asemenea, și nerăbdare. Cînd urcă din nou, Louis Marrot era așezat la o masă: un bărbat mic și firav, cu fața slabă. În Algeria lucrase cu colonelii. Era un înțelept: se retrăsese în vîrful picioarelor. Cîștigase o reputație de om cu sînge rece, care îl cădapultase în S.D.E.C.F.

Erau aproape singurii clienți. Dar de partea cealaltă a străzii se întrezăreau două umbre. Xav strînse mîna lui Marrot. „Știai că vei fi fotografiat?" „Mă îndoiam să fie altfel". „Nu-ți pasă?" Marrot izbucni în rîs. „Dacă vreau, în cinci ani pot să ies la pensie. În ziua aceea o să mă reped de dimineață la colonel și îi cer hîrtiile de plecare. La prînz sînt în tren. La ora șase sînt într-un sat din Dauphiné la poalele munților. A doua zi mă cațăr în vîrful lor și acolo îmi petrec restul zilelor, contemplînd acest colț de univers. Consolîndu-se, colonelul o să poată privi toate fotografiile compromițătoare care mi-au fost făcute cînd m-a avut în subordine...". Îi văzu pe cei doi polițiști. „Sticleții?" „Sper". „Se interesează enorm lumea de tine". „Mai mult decît merit". „Și nu știi încă totul...". Îl privi pe Xav, distrîndu-se. „Am urmărit afacerea în ziare — zise el. Și pe urmă am vorbit între prieteni. Folosești amici de la noi în istoria ta?..." „Da". „Poți să le mulțumești. Nici unul nu s-ar clinti să te prevină. Și totuși din Africa pornește totul. Sînt pe punctul să-ți înscenenze ceva magnific. Au artiști în acest gen de lucrări". „Povestește" — zise Xav, amuzat. „Au lucrat repede, te asigur. Ordinul a venit de foarte de sus. Ți-a fost luat dosarul. Ți s-a trecut viața printr-o sită deasă. Doi indivizi cu creierul rafinat și-au luat capul în mîini și au meditat la tema: ce porcărie s-ar putea găsi contra vechiului nostru amic Maupin? Au găsit. Mai tîrziu am să-ți dau numele lor, poate că le spui odată bună ziua...". Înghiți un gît din scotchul aflat în fața lui. „Se pare că ești un spion". Xav căzu în admirație. „Ai înțeles?" „Cred că da — zise Xav. Văd chiar și o schemă desenată ca pe tablă...". „Perfect. Tipul care susține asta se numește Paffet, sau cam așa ceva, și acum e închis. Se pare că a lucrat pentru S.E.G.M.A. Pricepi?" Xav își amintea vag de acest băiat de treizeci de ani, destul de seducător dacă nu i-ar fi atîrnat bărbia ca și cum ar fi primit o lovitură puternică într-o încăierare. Împotriva lui, cîndva, sosise o plîngere. Ceruse șpert, însă fără talent, într-o manieră prea vizibilă. Philippe îl dăduse afară și Xav se ocupase de asta. „A declarat că a părăsit S.E.G.M.A. — reluă Marrot — pentru că nu vroia să fie amestecat într-o afacere murdară. Se pare că i-ar fi cerut să furnizeze relații despre cumpărăturile de arme ale unor țări africane. Plăteai foarte mult ca să afli aceste lucruri și să informezi o putere străină". „Ce cîștigă cu asta?" „Scapă de închisoare". „Au lucrat repede!" „Dacă te iei după zvonuri, nici tu nu ai stat cu mîna în sîn!".

O lumină vicleană îi trecu prin privire. „Ce vrei să spui?" — întrebă Xav. „S.D.E.C.F. nu se interesează, după cum știi, decît de ce se petrece dincolo de granițele noastre. Dar nimeni nu ne poate împiedica să vedem ce se petrece și înăuntru. E un obicei care ne costă cîteodată mult. Dar merită. De aceea, caietele lui Serrano ne pasionează. Și cînd ni se spune că mîine ele se vor găsi la în două ziare așteptate cu groază de unii, se pune întrebarea: cine a furnizat documentele? Am înțeles cînd am aflat de la un prieten că îți sînt cercetate cu mare solicitudine relațiile cu străinii. Mîine sau poimîine ești bun să încasezi înaintea Curții siguranței statului. Chiar dacă peste șase luni ești achitat, puțin importă". Xav păru că se bucură. „Mă întrebam cum vor încerca să se agațe de mine. Totul e destul de bine ticluit. În plus, mai sînt bănuit și de moartea lui Philippe. La capătul socotelii îmi iese un dosar bun!" „Ce-o să faci?" „O să evit, în orice caz, ocna". Se ridică și întinse mîna spre Marrot. „Ești un prieten — zise el. Sper că într-o zi să-ți pot mulțumi". Marrot rîse. „În afară de un pahar, nu văd ce altceva pot să-ți cer". Îl reținu pe Xav. „De ce o faci pe durul?" — întrebă el. „Iar tu, de ce îți asumi riscuri cu mine?" „Pentru că tîlharii sfîrșesc prin a mă enerva!" Xav își eliberă mîna. Surîse. „Nici pe mine nu mă prea amuză!".

Erau vreo cincizeci de fete care se înverșunau să cotropească strada, trăncănind, fumînd, stricîndu-se de rîs în tovărășia prietenilor lor. Vreo douăzeci de mașini blocate începuseră să claxoneze cu furie. Primul șofer, cu capul scos din mașină, brutaliza întreaga lume, inclusiv pe un polițist incapabil. Dar nimeni nu părea să-l audă. În fiecare zi, la începerea și la sfîrșitul orelor de curs de la liceu, circulația, chiar și cea a pietonilor, era întreruptă. Trecere interzisă pentru cei de peste optsprezece ani.

Xav contempla spectacolul. Cîteva fete îl observară cu coada ochiului. Tipii de patruzeci de ani, bine păstrați, aveau cîteodată șansa lor în acest context. Vicioșii cartierului o știau. Poliția, de asemenea. Cîteodată intervenea discret. Xav își zise că putea fi luat drept unul dintre aceștia. Sticleții care îl urmăreau probabil că începuseră să-și pună întrebări. Dar Françoise apăru. Xav se apropie de ea. Îl privi neapărat de mirată, apoi îi surîse. „Ei?" — zise ea. Purta un pantalon și o tunică maro. Avea chipul frumos, aproape deloc machiat, în afara ochilor albaștri, subliniați ușor cu creionul dermatograf. „Mă inviți la prînz?" — întrebă el. „Nu prea am de mîncare, nu vreau să rămîne" — zise ea.

Se cunoșteau de mai bine de un an. Se întîlniseră la un prieten comun, fost ofițer reciclat în profesor de matematică. Mai întîi se certaseră. Françoise era de stînga. Detesta tot ceea ce însemna O.A.S. Xav îi replicase. Pe urmă izbucnise în rîs. Nu mai

simțea nici o tragere de inimă să-și apere trecutul. Se revăzuseră. Mai tîrziu îi povestise aventura vieții lui. Ea îi spuse că îl înțelege. Nu mai vorbiseră despre asta.

Urcară în mașina Françoisei, un Fiat parcat pe o stradă învecinată. „Am stiuleți după mine" — zise el. „Cel puțin așa nu riscăm nimic" — răspunse ea, rîzind. Înainte de a porni, îl sărută pe buze. „Îmi spuneam că profiți de evenimente ca să-mi dai papucii" — mai spuse. Vorbea ca și cum nu i-ar fi păsat. Dar nu era deloc indiferentă. Porni mașina. Polițiștii, care pînă aici îl urmăriseră pe Xav pe jos, făcură semn unei mașini care staționa puțin mai încolo, ca să preia urmărirea. Xav înregistră mișcarea.

Françoise locuia într-un apartament modern, cu două camere, la etajul 15. Ultimul etaj : o terasă cu vedere spre turnul Eiffel, spectacol pentru care antreprenorii încasează cu 10 sau 20 la sută mai mult la metru pătrat. Xav se așeză pe o canapea din camera de zi. Fără un cuvînt, Françoise se îndreptă spre barul portativ din răchită împletită și îi oferi un whisky. „Dacă mă iau după presă, ai nevoie de asta" — zise ea. Pregăti un alt pahar pentru ea și se lăsă să cadă alături de Xav. „Povestește-mi totul. Citesc ziarele și nu pricep nimic din ele. Publicul, de asemenea. În afară de faptul că e vorba de răfuieli între mari rechini. Spune-mi dacă am înțeles fondul afacerii : sînt patru morți, patru tîlhari. Deci un profit pentru societate...". „Ai înțeles fondul afacerii, este limpede...". „Și caietele ? Le-ai văzut ?" „Da" — zise el, surizind. „Și le ai ?" „Da". Ezitase o clipă. Dar după toate cîte se întîmplaseră, de ce se mai îndoia ? „Ce-o să faci ?" „Nu știu încă. În orice caz, mîine **Minute** și **Le Canard Enchaîné** vor publica extrase".

Françoise era surprinsă. Xav îi mîngîie chipul. Se destindea. Știa că lîngă Françoise va fi așa și nu altfel. „Cine l-a ucis pe Philippe Dubay ?" — întrebă ea. „Eu, după unii polițiști și după cîțiva tîlhari. Adevărul e că nu știu. Am doar bănuieli. Mă străduiesc să-l descopăr pe făptașul real". Își trecu brațul pe după umerii femeii pe care o trase spre el. „Françoise — zise el — te-am pus în pericol venind la tine. Se poate întîmpla ca mîine să fii interogată. Nu e imposibil nici ca un oarecare Fondari să te invite la el. Sub aspectul său foarte civilizat, este un om de temut. Le vei spune că am venit la tine, că am făcut dragoste, chiar dacă nu e adevărat. Să le spui că eram foarte neliniștit. Să joci rolul amantei nițel îndrăgostită, dar nu prea mult, hotărîtă de-acum să mă părăsești, pentru că s-a dovedit că sînt un om cu probleme. Dacă reușești să-l convingi pe Pernais, o să eviți o întîlnire dezagreabilă cu Fondari. Va fi la curent și va ști că nu prezinți nici un interes". „Dacă voi avea necazuri din pricina ta — spuse ea cu blîndețe — am dreptul să știu totul". „E simplu. Philippe l-a ucis pe Serrano din pricina caietelor. Pe urmă a fost și el omorît, și soția sa, și Ducor, pentru că ucigașul credea că poate să pună mîna pe aceste documente sau pentru că voia să-i împiedice să vorbească. Toată lumea a înțeles că eu dețin caietele și că o ascund pe Valérie. Asta mă protejează. Nu vor, pentru moment, nici să mă omoare, nici să mă închidă, pentru că le sînt util : speră că îi voi conduce la documente. Dar pe de altă parte se montează împotriva mea o înscenare menită să mă discrediteze. Un om cunoaște adevărul : Fondari. El a ordonat asasinatele, sau știe cine le-a comis. O să-l determin într-o zi să spună tot. Dar, asta nu se va întîmpla prea curînd. E un război psihologic. Mîine ziarele vor publica primele file din caiet. Va fi o nebunie în grădinile curate ale regimului. Le va fi teamă de ce va urma. Climatul va fi astfel propice pentru acțiune". „Nu te vedeam în postură de Don Quijote !" — îl ironiză Françoise. Își lipi capul de pieptul lui Xav. Apoi își ridică ochii spre el. Ei dezmințeau tonul cuvintelor, tandre și mîndre în același timp. „Nici eu ! zise el — nu mă mai simțeam de la o vreme un justițiar. Au vrut să se folosească de mine. M-au agasat. Poate că și eu aveam chef să joc un rol, să-i văd pe alții cum tremură înaintea mea. Motivele pentru care începi o acțiune nu sînt niciodată foarte limpezi".

Se îmbrățișară. Françoise își strecură mîna pe sub cămașa lui Xav și îl mîngîie ușor. Închise ochii și se lăsă în voia ei. Ea fu cea care luă toate inițiativele. Făcură dragoste pe blană. După aceea, Xav rămase cu ochii închiși. O auzea pe Françoise mergînd de colocolo prin bucătărie. Ea își vîrî capul în cameră să vadă ce mai face. „N-am cu ce să te hrănesc din belșug". Mîncară așezați alături pe canapea, cu cîte un platou pe genunchi. Françoise povestea cum își petrecuse serile. Văzuse un spectacol curios, o reprezentație dată de o trupă italiană într-un hangar devenit teatru. Spectacolul reușise să-i transforme pe spectatori în actori. Totul era absolut demențial, o sărbătoare veselă și în același timp truculentă, într-un fel de învălmășeală în care coborau din cer vehicule și personaje extraordinare. În fiecare seară, cam o mie de oameni se înghesuie în acest hangar insolit. Xav asculta distrat. Deodată se răsuci spre Françoise. „Se mai poate merge acolo ?" — întrebă el. Ea îl privi surprinsă. „Te interesează teatrul de avangardă ?" „De ce nu ? E un început în toate". Sări în picioare. „Culturalizează-mă !" — zise el.

Teatrul **Anul 3000** fusese inaugurat lîngă Porte d'Orléans, într-un hangar de tablă. Fațada era decorată cu desene în stil poster, violent iluminate de proiectoare multicolore. De o parte și de alta — case joase, smulse din întunerie de această lumină agresivă. Un zid le despărțea de vechiul antrepozit. Xav reținea atent aceste amănunte, în timp ce Françoise oprea încet mașina lîngă trotuar. Teatrul era despărțit de stradă de un spațiu care odinioară servise ca loc de lucru. O mulțime de două sau trei sute de persoane asedia intrarea. Muzica pop se revărsa de pretutindeni. Vecinii, probabil, că își petreceau serile scriind petiții. Xav o sărută pe Françoise, coborî, îi făcu semn cu mîna. Ea porni mai departe. Observă mașina polițiștilor, care, la cincizeci de metri, se oprise și ea. Erau acum patru. Dispozitivul fusese întărit. Așteptă o clipă să se îndepărteze Françoise. Nu i se păru că e urmărită de o a doua mașină.

Se îndreptă spre intrare și se amestecă printre ultimii sosiți, absorbit într-un grup de băieți și fete îmbrăcați cu cămăși în culori țipătoare, portocalii, verzi sau violete. La vederea costumului său sport, începu distracția pe seama lui. El surise, o fată îi răspunse. Fu repede adoptat. „Venim pentru a patra oară — zise un băiat. Este extraordinar de amuzant". Încercă să vadă cum se descurcau polițiștii. Zări pe unul dintre ei străduindu-se să-și croiască o trecere. Cu impermeabilul său gri părea și mai insolit decît Xav. Dar la urma urmei și poliția are dreptul să se cultive.

Ajunse în casă, unde o fată blondă, cu părul lung, îi ceru zece franci. Plăti și un băiat îmbrăcat într-o cămașă bleu, fără mîneci, îi deschise ușa. Muzica îl asurzi la început. Luminile se zbăteau între plafon, ziduri și mulțime. N-avu timp să vadă nimic, împins înainte de cei care veneau după el. În cele din urmă își găsi un loc de unde să cerceteze împrejurimile. În fund — o scenă italiană, dar foarte mică. Împrăștiate prin sală, patru estrade albe erau polii atracției publicului. Înainte chiar ca spectacolul să înceapă, unele grupuri începuseră să cînte și să danseze. Era foarte cald și îți trebuia îndemînare să înaintezi, așa cum o făcea Xav, în căutarea unei ieșiri discrete. Răsună o sirenă. Ea impuse imediat o liniște perfectă, care, urmînd tumultului, provocă aproape spaimă. Dar, din clipa în care șuieratul sirenei amuți, reizbucni muzica pop. Pe scenă apăru o platformă metalică, înconjurată de nori albi, cu un piedestal din care țișneau flăcări roșii. Un personaj îmbrăcat în alb și auriu, ale cărui dimensiuni păreau să fie de două ori mai mari decît cele ale unei ființe normale, era instalat pe un tron. Deasupra lui, un om de statură normală, îmbrăcat în piele neagră extrem de strălucitoare, era așezat pe alt piedestal. „Dumnezeu n-a murit" — clamă primul, în timp ce muzica se auzea mai încet. „Nici Satana" — replică al doilea. Apoi de pe scenă țîșniră în evantai fete și băieți mai mult dezbrăcați, care, prin salturi succesive, intrară în mulțimea ce le făcea loc aplaudîndu-i. Mișcarea subjugă întreaga mulțime. Xav înainta contra curentului. Întîlnea puțină rezistență. Nici un arțag în această mulțime aflată acolo ca pentru a celebra o sărbătoare a cărei primă regulă era libertatea. În fiecare clipă se întorcea să-i caute din ochi pe polițiști. Fuseseră înghițiți de mulțime.

Se trezi lîngă scenă și se ciocni de un sanculot al revoluției care îl întrebă: „Unde mergi, amice?" Xav îl privi atent. „Sticleții sînt pe urma mea. Trebuie s-o șterg". „Drace — zise celălalt — polițiști aici?..." Îl luă pe Xav de mînă, trăgîndu-l spre cortina care se oprea într-un perete. O îndepărtă puțin. Apăru un culoar strîmt. „Acolo e o ușă. Nu se închide decît din exterior. Sari zidul. Te poți cățăra, am încercat eu însumi. Dincolo e o grădină. Ajuns acolo, ai scăpat". Xav o luă pe culoar. „Nu poți să-mi spui unde sînt?" — întrebă sanculotul. „Nu". „Păcat, i-aș fi vopsit în roșu". Ușa se deschise așa cum i se zisese. Xav se trezi în noaptea întunecată. Zidul se afla doar la un metru. Îl escaladă rapid și se lăsă să atîrne în mîini, în căutarea unui sprijin pentru picioare. Nu găsi. Măsură atunci înălțimea. Aproape doi metri îl despărțeau de pămîntul care i se păru destul de moale. Se lăsă să cadă și se rostogoli. Ateriză într-o grădină. O fereastră era deschisă și se zărea prin ea ecranul luminos al unui televizor. Se pot petrece multe lucruri noaptea, într-un mare oraș, fără ca nimeni să bage de seamă. Lumea adevărată este cea a televizorului.

Xav se ridică în picioare, ieși din grădină și ajunse pe un drumeag noroios. Înconjură spatele teatrului. La cele două capete ale străzii se zărea cîte o cale luminată. Se îndreptă spre cea mai îndepărtată. Mergea repede, dar fără să alerge. Din cînd în cînd, verifica dacă nu e urmărit. Sticleții se pierduseră în mulțime. Forțele de ordine nu au noroc cu teatrul contemporan. Găsi repede un taxi, la o stație apropiată de intersecție. Căzu cu voluptate pe perne. Cîștigase. Șoferul întoarse capul să-i ceară adresa. „Strada Ponthieu!" — zise el și pe drum reuși să nu se gîndească la nimic important.

Françoise îl aștepta în fața parkingului pe care îl fixase ca loc de întîlnire. Răsuflă ușurată cînd îl văzu. Nu avusese nevoie să intre în parking, zise ea imediat, pentru că găsise un loc liber în apropiere. Îi întinse cheile. „Mergi și găsește-o pe frumoasa Valerie!" — zise ea. El o sărută. „Ești o fată formidabilă". „Știu" — zise ea, cu gravitate. Îl conduse pînă în mașină. Îi făcu un semn cu mîna, în timp ce el demara. Ajunse pe chei. Françoise nu se înșelase, era fericit că o va reîntîlni pe Valérie. Regreta doar că nu va fi prezent în oraș a doua zi, cînd va exploda bomba.

Valerie, întinsă, citea o fițuică italiană cu benzi desenate. Abia intră Xav și îi ieși în întîmpinare înconjurîndu-i gîtul cu brațele. „Mi-a fost teamă că n-o să revii" — zise ea. Peste tot era liniște. Nici o alarmă. Henriette profita de această vacanță pentru a-și mări stocul de amintiri masculine. Valérie se plictisea. Avea nevoie de știri. Xav nu-i ascunse încercarea montată împotriva lui. Îi era foame. Valérie îl duse în sufrageria ale cărei ferestre erau deschise. Ecourile unui cîntec ajunseră pînă la ei. Henriette era în mijlocul atenției celor care cîntau, hipnotizată de tenor. În bucătărie găsiră o cutie de pate și pîine. Valérie îi întinse lui Xav un sandviș. Mîncă în picioare, ascultînd concertul improvizat. Valérie îl privea în tăcere, apoi îl luă de braț și îl duse afară. Era destul de cald și noaptea era luminoasă. „M-am gîndit mult — zise ea. De ce mîine n-am putea să-l căutăm pe Pernais? E un om cinstit...". „Și fără putere".

Merseră cîțiva pași. „Tu rămîi vinovata ideală — zise el. Erai pe drum, cu pistolul tatălui tău. Aveai un motiv să-l ucizi pe Philippe, deja încercaseși asta în ajun. Orice ai spune, tot în închisoare ajungi. Opinia publică va fi mulțumită cu explicația: l-a omorît pe ucigașul tatălui ei. N-are importanță ce vor dezvălui cercetările. Ele se desfășoară în secret. Într-adevăr, numai o lovitură de teatru ar putea să trezească publicul. Chiar dacă peste șase luni vei fi liberă, între timp se vor ivi alte drame, alte scandaluri. Se va spune: a scăpat ușor. Și nu-ți prezint decît ipoteza cea mai favorabilă. Mi

e una: vinovăția ta salvează prea multe interese. Martorii mincinoși nu sînt o legendă. Nu costă mult, îndeobște". Ea îi apăsă pe braț. „Din pricina mea o faci pe John Wayne?" „Nu, și din pricina mea".

În depărtare, în apropierea drumului, acolo unde se termina șantierul, zări două umbre care păreau să ezite. O opri pe Valérie și, în lungi salturi, profitînd de adăpostul oferit de o schelă, se furișă către cei doi oameni. Dar lovi cu piciorul o grindă și zgomotul ascuțit răsună în noapte. Necunoscuții o șterseră. Cîteva secunde după aceea auzi un zgomot de motor și văzu lumini de faruri. Xav reveni lîngă Valérie. Se întoarseră la baracă. După ce făcură dragoste, ea rămase în brațele lui și așteptă să adoarmă. Apoi o acoperi. Ea gemu ușor. Xav încuie ușa cu lacătul și o sprijini cu un scaun. Ar fi dormit singur, însă simțea o amenințare apropiată.

Se trezi înainte de semnalul de trompetă al lui Borrini. Lumina era încă încețoșată. Valérie se trezi cu greutate, deschise un ochi, întrebă: unde mergi?, apoi adormi iar, fără să aștepte răspunsul. Xav, în mașina Françoisei, se îndreaptă spre Chennevieres. Așteptă momentul deschiderii chioșcului de ziare. Văzu imediat pachetele legate ale ziarelor **Minute** și **Le Canard Enchainé**. Titlurile îl liniștiră imediat. Erau enorme, în roșu și negru. „Un mort acuză un ministru" — proclama **Minute**. „Caietele unui elev slab" — ironiza **Le Canard Enchainé**. Le citi în mașină. Cele două ziare publicau fotocopia documentelor. Comentariile erau virulente. Aminteau întreaga afacere, omorurile, dispariția Valériei, rolul curajos jucat de un oarecare Xav Maupin, prieten și confident al lui Philippe Dubay. Expresiile dure reveneau des: gangsterii la putere, mafia care ne guvernează, sindicatul crimei conduce politica, corupție și singe, cancerul generalizat. Amalgam complet, așa cum dorea și Xav: oamenii politici, înalții funcționari, antreprenorii, bandiții, traficanții de droguri, tot sistemul era pus în cauză și o polcă nebună se declanșa. Cele două publicații nu dezvăluiau totul. Desigur, păstrau precizări în rezervă, ca să răspundă ofensivei inevitabile.

Reveni pe șantier. Îl întîlni mai întîi pe Borrini, care îl salută fără entuziasm. Ușor de ghicit: ei erau un element de dezordine. „Nimic de semnalat?" — întrebă Xav. „Nimic". Xav îi întinse ziarele lui Borrini, care aruncă pe titluri o privire neîncrezătoare. „Asta nu e bine" — zise el. „De ce?". „Ceea ce mă interesează e să terminăm treaba pe șantier". Xav rosti o frază oarecare și plecă. Ideile generale nu erau apanajul lui Borrini. Puțin îi păsa de unde vin banii și cine îi plătea echipa. Nu-i trebuia să știe dacă lucrul care i se dădea își avea originea într-un permis de construire traficat. Se descurcau cei de deasupra sa, mai ales Serrano, prietenul său. Constata doar că acum acesta a fost ucis, ceea ce nu era bine pentru viitorul echipei, și că acesta fusese omorît probabil de un prieten de-al lui Xav și Xav semăna panică prin ziare, ceea ce nu aducea niciodată profit. În plus, mai făcea dragoste și cu Valérie. Lui Borrini nu-i plăcea deloc ceea ce se petrecea.

Valérie somnola. Xav se așeză pe marginea patului și îi arătă ziarele. Ea le citi în liniște. „Asta n-o să facă plăcere nimănui" — zise ea. „Nu". „Ce aștepți?". „Să ascult radioul, să vedem ce efect are". Aceasta se întîmplă la buletinul de la ora zece. La Europa comentatorul X își începu turul de orizont citind un comunicat de la cabinetul primului ministru. Se exprima în el uimirea că două ziare au crezut de cuviință să publice acuzații infamante contra unui membru al guvernului, imposibil de bănuit, mai ales că nici o probă împotriva sa nu putuse fi furnizată. Drept în capcană: săptămîna viitoare, ziarele vor publica în toată liniștea dovezile consemnate de Serrano. Fără a mai pune la socoteală documentele care vor mai fi trimise de Xav.

Ultima frază a comentatorului îl interesă în mod deosebit pe Xav: „Colaboratorul lui Philippe Dubay, deputatul asasinat, se pare că a dispărut. Or, după unele informații, o anchetă va fi deschisă contra lui și va fi chemat în fața Curții siguranței statului. O afacere de spionaj se va adăuga deci la triplul asasinat care începe să emoționeze înaltele sfere ale statului". Xav se mulțumi să surîdă. Valérie era neliniștită. „Vor cîștiga — zise ea. Sînt prea puternici". „N-am fost niciodată atacat de tipi jalnici" — răspunse el. Își trecu încet mîna pe față. „Poate de aceea n-am cîștigat niciodată" — adăugă el. Era deodată foarte atitat, deși nici un semn nu arăta asta. „O să-i telefonez lui Pernais" — spuse el.

Nu așteptă răspunsul Valériei. Un sfert de oră mai tîrziu era într-un bistro din Chennevieres. Va fi ultimul telefon dat polițistului. În această după-amiază poate, mîine cu siguranță, fotografia lui va fi în ziare. Va fi constrîns să-și ia precauțiile de rigoare. „Unde ești?" — întrebă brutal Pernais. „Te aștepți să-ți răspund?" „Trebuie să te văd!", „De ce?", „Lucrurile evoluează repede". „Știu". „Mi s-a cerut să te interoghez". „Să mă arestezi?". „Poate. Dar interesul dumitale este să vii cît mai repede. Cu cît te ferești mai mult, cu atît lași loc bănuielilor". „Din pricina Curții de siguranță?". „Da". „Pernais, crezi în asta?". „Maupin — zise fără blîndețe polițistul — în această afacere eu nu cred nimic și cred totul". Xav își luă o voce gravă și vorbi rar. „Pernais, îți vorbesc sincer. Am dosarele și o am și pe Valérie. Ea este în întregime de acord cu mine. Dacă am fi jucat cinstit, am fi fost într-o manieră sau alta victime în măsura în care noi n-am fi acceptat anumite reguli. Ești cinstit, însă slab. Eu sînt poate mai puțin cinstit decît dumneata, însă n-am un caracter mai urît. V-am văzut pe toți căutînd în legătură cu crimele o soluție care să nu compromită pe nimeni important. La nevoie chiar înscenîndu-i o porcărie Valériei. Asta m-a șocat". „Nu i-aș fi lăsat". Xav rîse, fără bucurie. „În afacerea Ben Barka un nenorocit de sticlete a plătit foarte scump o participare aproape involuntară. Unde sînt cei care l-au teleghidat? Tot la locul lor". Nu-l lăsă pe Pernais să răspundă. „Nu mă obliga să rămîn la aparat. Știu că se încearcă reperarea mea. Am documentele. Atîta timp cît nu se va căuta adevărul, ele vor fi publicate. Asta-i!". Închise repede. Pernais probabil cunoștea cea mai mare furie din cariera lui.

Pe urmă formă numărul lui Fondari. Vocea lui se schimbă cînd îl auzi pe bandit.

Dură, pînă de ură. „Fondari, aici e Xav. Am documentele. Şi pe Valérie. Tu ştii cine l-a ucis pe Philippe". Fondari înjură în corsicană. „Data viitoare să-mi traduci, trebuie să fie foarte interesant. Dă-mi numele asasinului. Îţi dau hîrtiile care te privesc pe tine". De data aceasta, Fondari răspunse în franceză. Nu era de acord. „O să suferi, Fondari" — zise Xav. „E o precizare pe care şi eu pot să ţi-o fac". „Refuzi ?". „Nu pot să-ţi dau nimic în schimb ; nu ştiu ceea ce-mi ceri". „Atunci n-ai decît să afli. Ai mijloace. Poţi chiar să afli mai mult decît poliţia. Te voi suna din nou mîine". Închise fără să aştepte. Vocea lui Fondari îi provocase o mare plăcere. Ea nu mai avea acea seninătate curtenitoare pe care banditul o cultiva fericit cînd lucrurile îi mergeau bine.

Reveni pe şantier. Borrini îl aştepta şi îi tăie calea cînd vru să ajungă la Valérie. Italianul avea chipul îngrijorat. „Am văzut cîţiva tipi care nu-mi plac deloc" — zise el. „Unde ?". Borrini arătă spre drumul pe care se ajungea la şantier. „O maşină, un D.S., cu doi oameni înăuntru. Patrulau". „Poliţişti ?". „Nu cred". „Bandiţi ?". „Cam aşa ceva păreau". Borrini îşi puse mîna pe braţul lui Xav. „Domnule Maupin — zise el — cred că aţi face mai bine să mergeţi la poliţie". „Vreţi ca Valérie să intre în închisoare ?". „Dacă n-a făcut nimic, nu va fi arestată" — zise Borrini cu tărie. „Nu-i aşa de simplu". Borrini întoarse privirile. „Vrem din toată inima s-o păzim — zise el. La nevoie ne vom şi bate pentru ea". „Nu şi pentru mine ?" — întrebă liniştit Xav. „Pentru dumneavoastră nu" — răspunse Borrini. „Înţeleg". Ridică mîna lui Borrini de pe braţul său. „Lăsaţi-mă pînă mîine" — spuse el. Italianul rămase căcut. „Aţi vorbit cu Valérie ?" — întrebă Xav. „Nu încă". Se hotărî să vorbească. „Nu ne place să ştim că poliţia umblă pe aici — zise el. Dar ne plac şi mai puţin bandiţii. Şi cînd nu înţelegi ceva, nu te amesteci. Pe Valérie o vom apăra şi vom depune mărturie. Dar dumneavoastră, cu ziarele acelea, nu ne puteţi face decît rău". „Şi Henriette ?". „Oh, pentru una ca asta sînt peste tot bărbaţi...". Xav dădu din cap. „Vă promit că plec mîine. Dar Valérie poate că va dori să mă urmeze". „O s-o oblig să rămînă". Xav făcu un gest evaziv. Intră în baracă. Valérie se îmbrăca. „Borrini vrea să plec" — zise el. N-o lăsă să vorbească. „Are dreptate, spuse el. Eu nu sînt cel căutat. O sterg şi cîinii o pornesc în urmărirea mea. Asta se cheamă o diversiune. Iar tu aştepţi. Nu pentru mult timp". Fata clătină din cap. „Nu trebuie să-i porţi pică — spuse ea. În ţara lui, oamenii votează. După aceea nu cer decît să fie lăsaţi în pace cu politica. Nu vor să mai audă vorbindu-se de ea. Nu trebuie deci să le ceri să-şi asume un risc". „În Franţa crezi că e altfel ?". „Merg cu tine".

El nu-i răspunse. Tranzistorul era alături. Îl luă şi căută postul Europa. Bineînţeles că vorbea despre afacere. Comentatorul spunea că traiectoriile ei erau imprevizibile. Erau căutaţi cu îndîrjire Xav Maupin şi Valérie Serrano. Se presupunea acum că sînt împreună. Accentul era pus pe afacerea de spionaj care tocmai fusese divulgată : Xav transmitea de vreme îndelungată informaţii unei puteri străine. Cît despre Valérie, ea trăise pînă de curînd într-un mediu hippy. Pentru oficiali, o explicaţie se limpezea : era vorba de o operaţie înscenată în străinătate şi manevrată de mîini misterioase, care trebuiau descoperite. Dar opinia publică nu trebuia să abuzeze de această versiune. Comentatorul preciza inspirat că e vorba de o versiune inspirată de sus. În ceea ce-l privea pe secretarul de stat în cauză, René Dupaire, acesta refuza orice declaraţie. Era „bulversat ca atunci cînd adversari necunoscuţi şi infami pun la îndoială un trecut de onestitate şi devotament pentru binele public". Televiziunea îi arătase chipul — şi chiar o lacrimă i se rostogolise pe obraz. Copleşit de întrebări, a sfîrşit prin a spune că, după opinia lui, era vorba de o lovitură înscenată de cei de stînga şi de străinătate. „Vezi că sîntem înlănţuiţi unul de altul ?" — spuse Valérie.

Xav îşi căută geanta diplomat. Scoase fotocopiile şi începu să le studieze, în timp ce Valérie citea pe deasupra umărului său. Alese trei documente în legătură cu Fondari Serrano povestea cum îl cunoscuse şi cum banditul, care atunci nu era decît un om de legătură, îi propusese o filieră. „O să-i dau ceva spre lectură amicului meu Fondari" — zise el. Luă un plic pe care scrise adresa corsicanului. Anunţă că are de gînd să facă încă un drum, de data aceasta la Paris, pentru că nu putea să pună plicul la cutia poştală din Chennevières. Ea îl rugă să-i dea voie să-l însoţească. El acceptă pînă la urmă, adăugînd că în ceea ce priveşte restul trebuie să se resemneze : va rămîne cu Borrini. Ea promise din vîrful buzelor. Era în pragul uşii cînd în partea opusă a şantierului zări un grup de muncitori cerîndu-se cu doi bărbaţi care încercau să intre.

Xav se dădu înapoi, trăgînd-o şi pe Valérie. „Ne-a descoperit — zise el. Borrini are dreptate. Şi mi-e teamă că e Fondari". „Ce facem ?" „Pentru moment, continuăm să ne ascundem. Probabil că supraveghează împrejurările. Ne prind dacă încercăm să fugim". „Telefonează lui Pernais". Ezită. „Nu încă" — spuse el.

Nu se putea hotărî s-o facă. Asta însemna eşecul, fără a mai vorbi de neplăcerile de care n-ar fi fost scutit. Se postă în spatele ferestrei barăcii. Borrini se alăturase oamenilor săi. Îi împingeau pe intruşi cu vigoare. Victoria îi reveni. Necunoscuţii se îndepărtară. Unul dintre ei făcu cu braţul un gest de ameninţare. Xav ieşi, urmat de Valérie. Merse în întîmpinarea lui Borrini. „Trebuie să pleci" — zise acesta. „Unde se va duce mă voi duce şi eu" — spuse Valérie. „Nici vorbă" — o potoli Borrini. „Are dreptate" — aprobă Xav. „N-am făcut niciodată ceea ce mă sfătuiau oamenii care au mereu dreptate" — murmură Valérie. Un băiat de vreo douăzeci de ani, îmbrăcat cu o salopetă bleu, alergă spre ei. I se adresă lui Borrini în italiană. Părea speriat. Borrini îl ascultă cu chipul crispat. Pe urmă se întoarse spre Xav. „Mi-au luat doi oameni ca ostatici" — zise el. Xav se scărpină după ureche. Hotărîrea lui era luată. „Au cîştigat — spuse el. Mi-ar face mare plăcere să ştiu cum de ne-au găsit". Întinse mîna lui Borrini. „Aţi fost foarte bun cu noi — spuse el. Trebuie să ştim acum ce vor. Pe mine probabil. Poate că pe Valérie". „Pe ea, nu !" — zise Borrini. „Nu cred că avem posibilitatea de alegere — zise Xav. Scopul lor e să pună mîna pe caiete. Dacă le au, vor găsi imediat drumul marilor principii pe care le servesc atît de bine".

În aceeași clipă, din locul unde dispăruseră cei doi oameni, înaintă un grup. În el se aflau cei doi muncitori prizonieri. Fiecare avea cite un colț înfipt în ceafă. „Dați-mi voie mie" — zise Xav. Făcu liniștit citiva pași către cei abia sosiți. Cind ajunse aproape de ei recunoscu un chip zărit în treacăt pe culoarele din jurul biroului lui Fondari. Își aminti prenumele omului : Simon. Cei doi prizonieri aruncau priviri rugătoare spre Borrini. Acesta îi îmbărbătă cu un suris. „Pe dumneavoastră vă căutăm — zise bărbatul, adresindu-se lui Xav. Pe dumneavoastră și pe fată". „Am să vă urmez. Singur". „Și fata". Apăsă mai bine țeava pistolului în ceafa muncitorului care era în fața lui. „O mulțime de oameni vor să aibă o conversație serioasă cu dumneavoastră, dar fata trebuie să fie prezentă". „Dacă e vorba doar de o conversație, de ce-i terorizați pe acești băieți ?". „N-ați fost gentil cu noi atunci cind v-am cerut politicos să vă vedem." Valérie înaintă. „Dați-le drumul — zise ea. O să vin". Bărbatul îi surise. „E foarte bine ceea ce faceți" — zise el ironic. Borrini declară că nu e de acord. „Lasă-ne, papa" — zise pistolarul. Xav îl îndepărtă pe Borrini cu brațul și se întoarse spre el. „Nu se poate face nimic — spuse el. Vreți să-i omoare ?". „N-ar s-o facă !". „Facem pariu ?". Borrini nu răspunse. „Am o marfă să le dau — zise Xav, cu jumătate de voce. Am să le-o dau. Anunțați-l pe Pernais". Valérie auzise. „Nu vreau să le-o dai". „O să amin cit o să pot" — zise Xav. Corsicanul deveni nerăbdător : „Veniți ?". „O.K. — spuse Xav. Înaintă. Valérie îl urmă. „Aveați o geantă diplomat — zise omul către Xav. Ne trebuie".

Xav îi făcu semn lui Borrini. Italianul se duse în baracă. Reveni peste citeva clipe cu geanta în mînă. O dădu bărbatului care verifică dacă ea conținea documentele. Făcu un gest de aprobare. Pe urmă îi împinse pe cei doi muncitori spre Borrini și își îndreptă colțul spre Xav. „Haidem" — zise el. Xav o luă pe Valérie de braț. Se îndreptară spre drum urmați de călăii lor. Două mașini erau parcate puțin mai încolo, una dintre ele fiind un break. Șoferul aștepta. Cind îi văzu ridică ușa din spate. „Urcați" — spuse o voce din spate. Se supuseră. „Întindeți-vă". Se întinseră unul lingă altul. Xav luă mina Valériei. O umbră coborî între ei și un miros de cloroform se răspîndi. Xav simți un tampon strîngîndu-i nasul. Ameți și își pierdu cunoștința. Bărbatul acționă la fel și cu Valérie. Breakul porni. În biroul său, Borrini căuta numărul poliției judiciare.

Întuneric. O dîră de lumină care venea cine știe de unde. Foarte departe, zgomotul unui tranzistor, o voce care rostește anunțuri, ecouri muzicale, o durere de cap, un gust rău în gură. Întins pe o somieră metalică, Xav strîngea ochii. Nu era în stare să spună cît timp se scursese. I se păru că lumina întrevăzută nu era aceea a zilei. O lampă de pe un culoar, fără îndoială. În ciuda a ceea ce credea, nu era legat. Încercă să se ridice. Pe urmă renunță. Greața îl răsturnă pe spate. Trase puternic aer în piept, controlîndu-și respirația. Durerea de cap se mai domoli. Făcu încă o tentativă. Reuși. Se clătină. Pe urmă mersul lui deveni mai hotărît. Se duse spre lumină. Ea venea pe sub o ușă din lemn. Îi căută clanța, o găsi, dar încercă zadarnic s-o deschidă. Atunci căută pe bîjbîite comutatorul. Îl găsi pînă la urmă. Lumina țîșni, galbenă și tristă, dezvăluind o încăpere cu pereții zugrăviți și cu o fereastră blocată cu scînduri bătute în cuie. Singura mobilă era patul pe care fusese culcat. Îi era îngrozitor de sete. Descoperi lingă pat o carafă cu apă, o atenție pe care o aprecie. O bău toată. Se apropie de fereastră.

Lipsa zgomotelor din exterior îi permitea să creadă că se afla într-un loc mai curînd pustiu. Un vînt ușor părea că se furișează printre crengi. Sunetele pașilor arătau că se afla la etaj. Se apropie de zid, îl zgirie încetișor. Pe urmă strigă : Valérie. Mai întîi cu voce joasă, apoi puțin mai tare. Nici un răspuns. Merse citiva pași și făcu citeva mișcări de gimnastică. Îl dureau mușchii și simțea dureri în spate. Călătoria probabil durase mai multe ore. Trebuia să se fi făcut seară. Fondari — sau cel care îi făcuse prizonieri — nu avea timp de pierdut.

Un zgomot de motor îi atrase atenția. El descrescu în intensitate pînă cînd se stinse. Sosise o mașină. Se părea că e vorba de una puternică. Fondari avea un Mustang. Așteptă. Crezu că aude voci. Ciuli urechea, dar nu auzi nimic. Pe urmă ajunseră pînă la el zgomotele unor pași pe scară. Ei se distinseră și mai bine și apoi o cheie se întoarse în broască. Apăru Simon. Avea pistolul în mînă. „Merge ? — întrebă el. Gata de discuție ?". „Da" — zise Xav. Celălalt îi făcu semn cu colțul să iasă din încăpere. Xav se trezi pe un palier de unde pornea o scară în spirală. Coborîră un etaj și ajunseră într-o galerie spre care dădeau ușile camerelor. Scara era de-acum acoperită cu o mochetă roșie. Colțul îl invită să-l urmeze. Xav se supuse cu docilitatea omului care știe de multă vreme tăria unui asemenea argument.

După ce coborî ultima treaptă, se trezi într-un mic hol din care se putea intra în mai multe încăperi. Colțul o arătă pe cea din dreapta. Xav intră. Era un salon acoperit cu mochetă bej și cu mobilă în stil vechi. Într-un fotoliu îmbrăcat în mătase de culoare foarte deschisă era așezat Fondari. Fuma o țigară cu dimensiuni record. O scoase din gură și se servi de ea să-i facă semn lui Xav să înainteze. Gestul lui semăna cu cel al colaboratorului său înarmat cu colțul. „Puteai să eviți toate astea" — zise el. Xav înaintă. „Unde e Valérie ?" — întrebă. „Simon o va aduce, dacă nu cumva mai doarme". Îi arătă pe băiatul înarmat din colț. „Așază-te — zise el lui Xav. Vrei un whisky ?". Xav acceptă. Fondari trase un bar portativ, o mobilă în stil vechi, a cărei ușiță o deschise ca să caute o sticlă veche de douăzeci și cinci de ani. Servi o porție mare într-un pahar cu ornamentații aurite, printre care o coroană ducală. Îl întinse lui Xav. „Cum de ne-ai găsit ?" — întrebă Xav. Fondari surise. „Te-am rugat să vii ca să răspunzi la întrebările mele, nu ca să-mi pui tu întrebări. Totuși o s-o fac. De mai multe zile îmi dai de furcă, Xav, în afară de a te regăsi. Asta a fost destul de ușor. Mi-am trimis oamenii în toate părțile. Mi-am adus aminte că Serrano mi-a vorbit într-o zi de un șantier drag inimii sale, de o echipă compusă din oameni din țara sa în care putea să aibă toată încrederea. Am trimis oameni la întîmplare ca să vadă dacă nu se petrece

ceva curios pe locul unde lucrează echipa aceea. Așa cum am procedat și cu mediile hippy. Oamenii mei au mers încolo și încoace pînă au dat de voi. Mi-a fost teamă că Borrini va fi tentat să facă o demonstrație de forță. Am oroare să masacrez muncitori, mai ales pe aceia care lucrează bine, fără a bombăni tot timpul". „Și de mînăstire cum ai dat ?". Fondari se bucură. „Știu că prietena ta Henriette le-a făcut de petrecanie la doi dintre băieții mei. Bravo ! Nu vreau să mă răzbun pe ea. Dacă au putut fi doborîți de o bătrînă țicnită nu meritau să trăiască. Am găsit adresa într-unul din vechile tale dosare". „Un sticlete ?". „Da. Care a avut ideea să se intereseze unde te adăposteai altădată". „Te-a anunțat pe tine și nu pe Pernais ?". „Probabil că are mai multe avantaje informîndu-mă". „Il cheamă Colombani sau așa ceva ?". „Ce importanță are !". Xav își termină de băut paharul. „Unde sîntem ?". „Într-un castel din Limousin, care aparține unuia din bunii mei prieteni. Mi-l pune la dispoziție cînd vreau să mă retrag din lume". Își îndreptă țigara spre Xav. „Să nu irosim timpul, Xav. Ai pierdut. Personalități importante îți vor spune în curînd de ce trebuie să predai documentele. Eu n-am decît un argument : nu vei pleca de aici înainte de a-mi oferi mijlocul de a le recupera. Am cunoștință de cele pe care le-ai fotocopiat. Presupun că mai sînt și altele. În legătură cu mine de exemplu...". Xav rămase tăcut. „Serrano — reluă Fondari — era un tip extraordinar de incult și totuși credea în magia scrisului. Recunosc că poți să faci rău. **Minute** și **Canard** ți se smulg azi din mînă. Nu va dura. Fără îndoială, este vorba doar de curiozitate. Serrano era idiot : nimeni nu-i vroia răul. Atunci de ce a întocmit caietele astea ?". „Tu nu ai dosare despre nimeni ?" — întrebă Xav. Fondari ridică din umeri. „Nu sînt obsedat !". „El era. În cele mai mici detalii". Corsicanul se supără. „Nu lăuda prea mult meritele acestor caiete, Xav !". Se ridică. „Le dai ?". Xav dădu din cap. „Nu ești singurul care o să sufere !" — zise Fondari. „Dacă vorbești de Valérie, ea e de acord cu mine". Fondari își răsuci țigara ca pe o cheie, la nivelul tîmplei. „Sînteți țicniți amîndoi". „Poate".

Privirea lui Fondari trecu peste capul lui Xav și se îndreptă în direcția ușii. Xav se întoarse ușor. Valérie apăru urmată de Simon, cu părul în dezordine, cu ochii încercănați. Fondari îi făcu semn cu mîna. Ea înaintă. „Nu prea te simți în largul tău ?" — întrebă el, batjocoritor. O invită cu un gest să se așeze. Pe urmă întrebă dacă dorea să bea ceva. Apă, ceru ea, cu voce răgușită. Îl privi pe Xav, care îi surise. Ea își trecu o mînă peste frunte. Fondari îi întinse un pahar pe care îl umpluse cu apă de Evian. Fata îl bău încet. Cînd termină, el luă din nou paharul, pe care îl puse pe platoul de la bar. „Îi explicam prietenului nostru Xav că ar trebui să-mi dea caietele tatălui dumneavoastră" — zise el. „Și el refuză ?". „Da". „Are dreptate". Chipul lui Fondari exprima cea mai vie durere. „Nu faceți eforturi — zise Valérie — n-o să înțelegeți !". „Ce rezultat credeți că veți obține ?" — întrebă Fondari. „Nici unul — zise ea. Ceea ce de asemenea, n-o să înțelegeți". „Într-adevăr" — admise el.

Xav părea să se dezintereseze de discuție. Se amuza enorm. Valérie îi plăcea din ce în ce mai mult. „Îi explicam lui Xav că vă aflați într-o situație neplăcută — spuse Fondari — și nici nu puteți face nimic. O anchetă a fost deschisă împotriva lui Xav, pentru legăturile lui cu o putere străină. În ceea ce vă privește, Valérie, sînteți bănuită că ați omorît un deputat, pe care în ajun îl atacaserăți. Iar Xav nu se știe prea bine de ce se afla la o întîlnire unde un cuplu a fost asasinat". Pentru o clipă, Valérie păru contrariată. Asta nu-i scăpă nici lui Fondari, nici lui Xav. „Oamenii maturi nu mai au plăceri, nu au decît vicii — ironiză Fondari. Trebuie să vă resemnați". Pe urmă își continuă expunerea. „Fac rezumatul. Și unul și altul sînteți suspecți din diverse motive. Or, acum sînteți fugiți. Fără să vreți, poate. Dar e un fapt. Ați dispărut. Va fi ușor de zis, dacă publicarea documentelor continuă, că ea este opera voastră și prin urmare nu trebuie să se creadă în autenticitatea lor. Opinia publică a fost intoxicată cu date despre voi. Ca urmare, trebuie să acceptați înfrîngerea". Valérie se gîndi o clipă. „Voi face cum va hotărî Xav". Xav surîse. „Frumos vorbit, Fondari. Dar fără rezultat". Corsicanul se strîmbă. „Am multe alte argumente" — spuse el. Se uită la ceas. Simon stătea în spatele lui Xav, cu colțul în mînă. Simon aprobă politicos. Se plictisea. I-ar fi plăcut să fie lăsat singur cu fata. Ar fi petrecut un frumos sfert de ceas. Asta se mai putea încă aranja. Nu se descuraja.

Fondari se ridică și se apropie de o fereastră acoperită cu draperii. Le îndepărtă și rămase o clipă nemișcat, cu mîna pe geam. Pe urmă reveni către Xav. „Nu i-ai făcut niciodată încurcături lui Philippe — zise el, cu o voce ranchiunoasă. Totuși n-a fost un sfînt". „Nu era un sfînt" — recunoscu Xav. „Dar îi treceai cu vederea totul !". „Poate că am greșit". Fondari nu insistă. Se reîntoarse spre fereastră. Un zgomot îndepărtat de motor îl încremeni. Dar mașina se îndepărtă. Soneria unui telefon răsună într-o cameră vecină. Fondari părăsi încăperea. În spatele lui Xav îl simți pe Simon care se apropia. Se plecă spre Valérie. „Merge ?" — întrebă el. „Nu-mi place Fondari" — zise ea. „Are părțile lui bune". „N-o să aibă niciodată caietele !" hotărî ea.

Fondari se reîntoarse. Avea aerul îngrijorat. Aruncă o privire spre Xav și Valérie, apoi uită de ei. Începu să umble cu mîinile în buzunarele pantalonilor. Se apropie din nou de fereastră. Se afla acolo de aproape un minut cînd se auzi o mașină oprindu-se pe o alee acoperită de pietriș. Fondari ajunse imediat la ușă și dispăru. Se auzi zgomotul portierelor, răsunară voci. Trei bărbați intrară în salon. Xav îl recunoscu precedîndu-l pe Fondari pe Jean-Marie, șeful de cabinet, și pe secretarul de stat pus în cauză de hebdomadare, René Dupaire. Îl întîlnise o singură dată pe culoarele Camerei, împreună cu Philippe. Din clipa cînd îl zări pe Xav, Dupaire se repezi spre el. Era un bărbat cu o chelie strălucitoare, cu fața cărnoasă și ochii limpezi. Avea o eleganță rafinată și purta un costum admirabil tăiat. Figurase anul trecut pe lista parizienilor cei mai bine îmbrăcați. Era principalul său titlu de glorie. „De ce v-ați legat de mine ?" — răcni el. Xav

îl contemplă posomorît. Jean-Marie se apropia cu mîna întinsă. Xav nu-l băgă în seamă. „Nu sînt demn de dumneata, bătrîne — zise Jean-Marie. Reacție mic-burgheză". Secretarul de stat nu se calma. „De ce eu ?" — întrebă el cu durere în glas. Sînt alții și mai și, vă asigur. „Bănuiesc — zise Xav, liniștit — că ziarele vor merge gradat. Este regula acestui gen de campanie de presă". „Da, dar eu am fost primul, vă dați seama !". Fondari interveni. Îl sili pe ministrul adjunct să se așeze și Jean-Marie oferi răcoritoare. Dupaire ceru un whisky simplu, pe care îl înghiți repede. „Datorită vouă am ajuns în fruntea ticăloșilor !" — zise el. „Fiți sigur că în urma dumneavoastră concurența va fi dură !". „Comparat cu alții, sînt un exemplu de virtute !". Jean-Marie îl întrerupse : „N-o să alcătuim un palmares, dragă prietene — spuse el, cu dulceață în glas. Nu sîntem aici ca să-i facem reproșuri prietenului nostru Xav, dacă el e responsabil de această aventură, ci pentru a găsi o soluție care să mulțumească pe toată lumea". Vorbea cu satisfacție, își cîntărea fiecare cuvînt, avea chipul încrezător. Nimeni pînă acum nu părea să-și fi dat seama de prezența Valériei. El fu cel care o descoperi. O salută. „Presupun — spuse el — că sînteți Valérie Serrano. L-am întîlnit cîteodată pe tatăl dumneavoastră". „Și l-ați apreciat calitățile !". Era agresivă cu finețe. El gustă răspunsul ca un cunoscător. „Mi-ați luat fraza din gură" — zise el suav. „V-a plătit bine ?" — întrebă ea brusc pe Dupaire. Secretarul de stat roși. „Nu trebuie să-i purtați pică. E o stîngistă groaznică...". Jean-Marie ceru cuvîntul, ridicînd mîna. „Haideți să facem armistițiu ! Cînd vom fi cu toții de acord, vom putea susține o pasionantă discuție politică". Se adresă lui Xav. „Recunoașteți că aveți caietele lui Serrano ?". „Mi-e dificil s-o neg pentru că Fondari mi-a luat o valiză diplomat unde a găsit fotocopii. „Unde sînt originalele ?". „Sperați să vă răspund ?". „Da. Vă știu plin de bun simț". „Eroare : reputație uzurpată". „Xav, presupun că nu contestați că ați comunicat ziarelor pe care le știți documente despre prietenul nostru aici de față". „Nu neg". „Sînteți temerar, Xav. Dar pe oameni poți să-i faci să înghită orice vrei. Mai ales atunci cînd vor descoperi ce sînteți datorită portretului dumneavoastră, pe care îl vom prezenta publicului". Nu așteptă răspunsul. „Dintr-un erou cu inima curată se poate face foarte bine un ticălos murdar. Totul depinde de lumină. Pentru dumneavoastră o să înceapă un lucru de pomină. În cincisprezece zile poți arunca murdării peste 25 de tipi : veți primi de unul singur asupra dumneavoastră o cantitate egală. Veți mirosi atît de urît încît nimeni nu va mai vrea să se apropie la trei pași. Rezultatul : veți putrezi împreună cu restul".

Xav suspină. „Jean-Marie, dacă ați fi sigur că aveți dreptate, ați fi aici ca să obosiți să mă convingeți ?". „De ce nu ?". E sigur că numeroasele personalități se tem azi pentru că nu știu ce se află în aceste caiete. La urma urmei, sînt pasionante ?". „Jumătate din **Who's Who**, a treia parte din Bottin monden și trei sferturi din anuarul parlamentului". „Miniștri ?". „Pe unii". Jean-Marie se reținu cu greutate să nu întrebe : care ? Dupaire se aplecă în față ca să audă răspunsul. „E vorba și de dumneavoastră, Jean-Marie" — zise Xav. „Contrariul m-ar fi mîhnit" — spuse șeful de cabinet. „De Fondari, de asemenea". Xav se întoarse spre corsicanul care dădu din umeri. „Pe scurt — trase concluzia Jean-Marie — e o companie plăcută !". „Excelentă !"

Tăcură. Ceilalți îi ascultau. Valérie îl mînca pe Xav din ochi. O privi. „Păcat că Sartre nu este aici — zise el rîzînd. Ar fi fost un regal pentru el, nu-i așa ?" „Eu nu mă plictisesc" — zise Valérie. Dupaire își luă un aer afectat. „V-ați trădat" — zise el lui Xav. Toți, inclusiv Jean-Marie, îl priviră cu curiozitate. „Nu faceți decît să-i serviți pe negri" — continuă Dupaire. Toți îl priviră interziși. Jean-Marie la fel. Chiar și Fondari păru copleșit. Propuse să servească whisky. Toți aprobară. „Xav — reluă Jean-Marie — tabloul societății pe care l-ați descris e magistral. Ați uitat însă să spuneți că în spatele lui este realitatea, adică un motor puternic, strunit de oameni care au bani și care nu vor lăsa niciodată volanul din mînă. Nu țineți suficient seama de acest fapt ; nimeni nu va admite să fie distrusă ordinea stabilită". „Sîntem alături, unul lîngă altul, pînă la Președintele Republicii" — confirmă Dupaire cu o voce mînioasă.

Nu fu luat în seamă. Jean-Marie îi arătă asta printr-un gest lui Xav, aruncîndu-i lui Dupaire o privire rece. Ministrul se adînci cu chipul înrăit într-un fotoliu. „Cel puțin — zise Jean-Marie — mi-ar place să citesc cîteva pagini din aceste caiete." „Nu". Ce egoist sînteți !" Xav își bău paharul. „Să presupunem că mă hotărăsc să vă dau caietele. Cît timp voi supraviețui ?" Jean-Marie se arătă stupefiat, aproape indignat. „Timpul necesar ca să putem, amîndoi, să ne aranjăm o retragere aurită" — spuse el. „Pentru dumneavoastră, nu mă îndoiesc. Dar pentru mine va fi la la fel ?" „Xav, citiți prea mult faptele diverse. Nu se omoară așa de ușor azi, pentru atît de puțin, în afară de accident". „Sînt deja patru morți, Jean-Marie". „O prostie. S-a sfîrșit cu violențele imbecile. Totul s-a declanșat din pricina lui Philippe, care și-a pierdut capul." „Cel puțin încă unul și-a mai pierdut capul". „E adevărat, cel puțin încă unul. Sîntem foarte mirați". „Sînteți un mare inocent — zise Xav cu o voce dură. Cînd începe corupția nu știi niciodată unde sfîrșește". Jean-Marie păru excedat. „Începeți să vorbiți ca Dupaire, fiți atent. Un onor e ridicol. E cea mai bună manieră de a atrage atenția asupra unei asociații de interese... „Sindicatul invizibil". „Dacă vreți. Făceați de altfel parte din el". Se ridică, merse cîțiva pași, reveni spre Xav, apoi se întoarse spre Valérie. „Lumea îți oferă multe plăceri cînd ai mijloace să guști din ele. În ciuda a ceea ce profetizează prietenii dumneavoastră, care de altfel n-au decît o dorință : să vă ia locul și să-și vîre dinții în prăjitură". „În orice caz — spuse ea încet — nu vă repeziți spre ieșire". El rîse. Se așeză. „Să ajungem la propunerile pozitive" — spuse. Se adresă lui Xav. „V-am mai vorbit de asta într-o anumită seară — spuse el. Pregătim o operație de anvergură contra unui personaj care amenință puterea la cel mai înalt nivel. Este important ca el să fie terfelit înainte de viitoarele alegeri prezidențiale. Ne veți ceda documentele. Le vom utiliza după cum

vom crede de cuviință. Acest transfer se poate face în mai multe feluri. Ne-ar fi ușor să nu vă dăm nimic în schimb. Ar fi de ajuns să lăsăm să funcționeze mecanismul conceput contra dumneavoastră. E dublu: legal și ilegal, sper că mă înțelegeți. Dimpotrivă, dacă sînteți de partea noastră, intrați în conspirație. Vă știu destul de abil. Îmi veți cere să vă garantez securitatea contra oricărei surprize neplăcute. Cred, dealtfel, că veți fi protejat de secretul pe care îl dețineți și din care veți ști să păstrați ceva numai pentru dumneavoastră". Arăta bucuros. „Oferta mea nu e nostimă?" — ricană el. „Minunată". „Drace — mormăi el — vă interesați de politică! Jurați-mi deci că nu ardeți de nerăbdare să jucați un rol! Altfel, pentru ce faceți tot circul ăsta?" „Nu-mi place politica voastră!" „Știți o alta? S-ar spune că ați urmat cursurile civice în biblioteca roz"! Xav consimți că e foarte posibil. Era calm și senin. Nu știa prea bine cum o să se descurce. „Dacă țara vă dezgustă, am o altă soluție" — zise Jean-Marie. „Ascult". „S-o ștergeți în străinătate, cu pașaport și bani". Căută aprobarea lui Dupaire: „Asta ar însemna cam 100 de milioane" — zise el. „Se mai poate discuta" — rectifică ministrul adjunct, prudent. Xav se amuză. „În felul în care merg lucrurile — zise el, nu o să mai putem număra exilații bogați. Cunosc cel puțin patru, cei doi corsicani care au ucis un iugoslav mult îndrăgit în tot Parisul, presupusul spion care a remis cuiva un raport militar, financiarul care i-a păcălit pe rentieri cu mirajul unor munți de aur. S-a preferat să fie trimiși să-și bronzeze fesele la Acapulco decît să fie lăsați să înghețe la ocnă...". „Aveți ceva împotriva localității Acapulco?". „În principiu, nu".

Jean-Marie își plimbă privirea în direcția plafonului, ca și cum ar fi căutat inspirația. Deveni liric, ca să descrie existența paradisiacă pe care o va duce în curînd Xav, dacă va accepta. Bucuriile lenei pînă la ultima suflare, soarele și marea, băuturile cu gheață, nopți fabuloase și făcu cu ochiul spre Valérie. Gata cu grijile, cu tracasările, cu neliniștile, în timp ce la Paris, cei care nu avuseseră șansa lui, ar continua să se zbată în noroi ca să se mențină la suprafață. „Vă veți gîndi la noi și ne veți plînge!" — sfîrși el. Xav îl privea cu un surîs gentil și admirativ. Ridică din umeri. „Nu sînteți un om serios" — spuse Jean-Marie. Fondari stinse cu furie țigara într-un vas. „V-am spus-o, nu poți să scoți nimic de la el!". O arătă pe Valérie: „De cînd a întîlnit-o, s-a țicnit". Valérie rîse, veselă. „În plus — spuse Fondari — calabrezii aceia s-au dus să se plîngă lui Pernais". „N-o să facă nici o mișcare" — îi asigură Dupaire. Se aplecă spre Xav. „Nu sînteți de neatins — spuse el. Vă amintiți de acel trezorier din O.A.S. care poate că vă era unul dintre prieteni? Într-o zi, a plecat de la ai lui și nimeni nu l-a mai văzut de atunci. A fost asasinat, fără nici o îndoială. Se cunoaște chiar și cine a montat întreaga afacere și se știu și cei doi care au executat-o. Țara n-a ridicat nici o baricadă. Puțin i-a păsat! Cum puțin îi va păsa cînd veți dispare. Sînt crime nepedepsite și criminali fericiți". „Asta ce mai înseamnă?". „Că e mai bine să ne dai aceste hîrtii. Altfel...". „Dacă dispar, nimeni n-o să vă mai spună unde sînt". „Din două una — triumfă Dupaire. Sau reapar fiindcă v-ați luat măsurile de precauție și o să negociem cu deținătorul lor, sau vor rămîne închise într-un seif oarecare și noi sîntem liniștiți. Dumneavoastră la fel, dealtfel, dar la patru picioare sub pămînt. Perspectiva păru să-l bucure. „Am pierdut destul timp" — zise Fondari. Jean-Marie se strîmbă. „Aș fi vrut să vă conving — zise către Xav. Nu se poate înțelege ce mai puteți spera acum". „Aveți nevoie de aceste documente ca să fabricați falsurile. Putem, deci, continua discuția". „Ce cereți în schimb?" — întrebă Jean-Marie, cu o voce dintr-o dată brutală. „Numele ucigașului lui Philippe, Ducor și al Christianei". Jean-Marie suspină excedat. „Dacă l-aș ști...". „Fondari poate să ni-l spună!". Corsicanul scutură din cap: „Cîtuși de puțin". „Ce veți face?" — întrebă Jean-Marie. „Cel mai bun lucru!" — zise Xav, ironic. Fondari se repezi spre el, fără să-l prevină. Îl apucă de umeri. „Dă-mi cheile!" — zise el. „De ce?". „Dă-mi-le!". Îi făcuse un semn lui Simon, care stătea tot în picioare cu colțul în mînă. Acesta îl ținu pe Xav, în timp ce Fondari îl căuta în buzunare. Jean-Marie și Dupaire întoarseră cu discreție capul. Fondari scoase la iveală trusa de chei. O examină. Detașă una, aceea a seifului din Auxerre. „De unde e?" — întrebă. „De la seiful meu de la B.N.P. din Paris...". „Caietele sînt înăuntru?". „Du-te și vezi...". Fondari agita cheia în fața lui. „În curînd — îl asigură el — voi avea procura". Jean-Marie se ridică, leneș. Se adresă lui Dupaire. În ochii lui, Xav și Valérie nu mai existau. „Rolul nostru s-a sfîrșit" — spuse el. „Mi-e teamă că da" — replică Dupaire. Se ridică și el în picioare, cu o privire de regret pentru Valérie. Jean-Marie îi întinse mîna lui Xav. „Cred — spuse el — că faceți o eroare de judecată".

Xav nu răspunse. Jean-Marie și Dupaire se îndreptară încet spre ușa salonului. Fondari îi urmă. În trecere, se înclină spre Simon și cei doi bărbați schimbară cîteva fraze. Xav se întoarse spre Valérie. Ea nu-i lăsă răgazul să vorbească. „Nu trebuie să cedăm" — zise ea. „Discuția va deveni mai puțin civilizată". „Mă dezgustă". Simon se apropie. Avea colțul în mînă. I se adresă lui Xav. „Dacă o faci pe nebunul — spuse el — trag. În genunchi". Apăru și celălalt corsican. Zise că totul e gata. „În picioare" — zise Simon. Se supuseră. Pistolul indica drumul de urmat: scara care ducea la camere. Valérie trecu prima. Xav se întreba dacă nu era absurd să se încăpățîneze. În numele cărei cauze își asuma asemenea riscuri, supunînd-o lor și pe Valérie? Opiniei publice îi păsa prea puțin dacă este ghidată de corupți sau de sfinți. Uneori îi prefera chiar pe cei dintîi. Sînt mai amuzanți, mai spontani și mai pitorești. Smecheri, înșii care ne guvernează. Toți bunii burghezi se recunosc în ei. Sau visează să-i imite. Buni financiari, iubăreți, bucurîndu-se de viață, fără complexe. Se fură sus, se fură la mijloc, se fură jos. Ce e mai bine decît atît?

Xav nu se decidea. Amor propriu rău plasat. Însă și un sentiment mai profund, o oarecare repulsie, o oroare de injustiție. Reacție juvenilă, ridicolă la un bărbat de patruzeci de ani. Ea conta mai mult decît restul, capcana în care era împins, dublă

crimă, istoria cu spionajul. Dacă accepta, întreg eșafodajul se dărîma. Dar nici asta nu era sigur. Sufletul era ranchiunos în cercurile puterii. Dovedise umor, asta nu se putea uita ușor. Ajunseră la etajul al doilea. Simon le făcu semn să-l urmeze pe un culoar la capătul căruia se afla o sală de baie. Intrară și Xav înțelese imediat. Deasupra căzii, o chingă trecută printr-un inel fixat în zid anunța ce va urma. Xav trase concluzia încă o dată că nu se afla în tabăra cîștigătorilor. Nu vedea nici o rațiune în a o transforma pe Valérie într-o martiră. Chiar dacă ea ardea de nerăbdare. Singura problemă era să aleagă momentul cînd avea să cedeze. Era imposibil să evite ca Valérie să nu treacă printr-un moment greu. „Am un unchi care în timpul războiului a lucrat cu Masuy, tipul de la Gestapo — spuse Simon. A reușit s-o șteargă în America de Sud. Acolo mi-a povestit din amintirile lui. A trecut o grămadă de oameni prin cadă. E un procedeu minunat pentru a dezlega limba. Nu-i dureros. Dar foarte dezagreabil. Simți cum vine moartea. A doua sau a treia oară cedezi. Obligatoriu".

Colegul lui se așezase pe cadă și întoarse robinetele. „Dezbracă-te" — porunci Simon. Valérie ezita. „Preferi ca amicul meu Dominique să te ajute ? — întrebă Simon. Așteaptă asta cu nerăbdare". Celălalt începu să ridă. Valérie ridică din umeri. Își trecu cămașa pe deasupra capului. Își scoase pantalonii. „Și tu !" — zise Simon lui Xav. Cînd Valérie rămase goală, Simon fluieră admirativ. Pe urmă agită colțul în direcția lui Xav. „Stai în colț, în genunchi. Și nu mișca". Colegul lui o apucă brusc pe Valérie și o îmbrînci în cadă. Îi legă cu o frînghie miinile la spate. Cînd fu gata, îi ridică picioarele și i le prinse în chingă. Apoi veni spre Xav, căruia îi prinse de asemenea mîinile la spate. Gesturile erau precise și metodice. Se așeză pe marginea căzii și deschise la refuz robinetul de apă rece. Valérie începu să tremure. Îl privi cu ură pe torționarul care se amuza. „Domnul Fondari vrea să știe două lucruri : unde sînt documentele și cum poate să le recupereze. Din clipa în care o să-i dați satisfacție veți fi liberi !" „Cu un glonte în cap !". „Cu siguranță că nu". „Sîntem într-un impas, Simon. Dacă dau documentele, nu mai interesez pe nimeni. Acum încă inspir teamă. Și Valérie la fel. Se poate spera ca eu să nu vorbesc. Dar nu se poate lua acest risc cu ea". Apa atinsese fața lui Valérie. Ea încercă să se zbată dar fu împinsă spre fundul căzii. Gemu cînd apa îi acoperi gura. Chipul i se învineți și ochii îi ieșiră din orbite. Xav încercă să cîntărească situația. Era decis să vorbească. Dar pe urmă ? Altădată n-ar fi ezitat : moartea violentă era pentru el ultima fază a negocierii. Dar era vorba de bandiți : poliția nu se pasiona peste măsură să-i răzbune. Dacă era responsabil de moartea lui Philippe, Ducor și a Christianei, de ce să-și închipuie că are scrupule ? Ar adăuga fără nici o teamă la listă numele lui Xav și Valérie. În fața lui, în picioare, cu colțul mereu în mînă, Simon privea rînd pe rînd spre prizonier și spre Valérie. Dominique o apucase de păr ca să-i mențină capul în apă. Părea foarte interesat de spectacol. Xav nu vedea decît picioarele fetei care se zbăteau. „N-ai rușine — zise Simon — lași să fie torturată o astfel de fată drăguță ?". Un plan se năștea în mintea lui Xav. Să reia negocierile, să cîștige timp, să-l conducă pe Fondari la documente întîrziind cît de mult clipa cînd i le va da.

Dominique stătea aplecat peste cadă. O trase pe Valérie spre el, ca să-i dea voie să respire. Fața fetei reapăru. Înghiți cu lăcomie aerul, cu ochii aproape sticloși. „Vorbești sau îi dăm drumul din nou în apă ?" — întrebă Simon. Xav tăcu. Valérie își recăpătă cunoștința. Încercă să-i surîdă lui Xav. „Ei ?" — întrebă Simon, cu o voce nerăbdătoare. Xav întoarse capul. Simon făcu un semn lui Dominique, care o cufundă din nou pe Valérie în apă. Ea horcăi. „Ești un mare ticălos — zise Simon. Din fericire, în curînd va fi rîndul tău". Ușa se deschise. Apăru Fondari. Părea furios. Îl privi pe Xav fără milă. Pe urmă îi făcu un semn lui Simon, care veni spre el. Fondari îi murmură cîteva cuvinte la ureche și apoi ieși. „Dă-i drumul" — zise Simon spre Dominique.

Acesta se supuse fără entuziasm. Se simțea frustrat. I-ar mai fi plăcut s-o mai chinuie pe Valérie înainte de a trece la Xav, cu care nu-și închipuia că va fi mai satisfăcut. „Îmbrăcați-vă" — zise Simon. Îi aruncă un halat de baie. Valérie se acoperi, frecîndu-se cu putere. Îl întrebă pe Xav, din priviri, neînțelegînd ce se petrece : nu-l zărise pe Fondari și se întreba dacă nu cumva Xav cedase. El încercă s-o asigure cu un surîs. „Domnul Fondari vă așteaptă în birou" — zise Simon. Avea o față indescifrabilă. Era imposibil să afli dacă era decepționat sau nu, văzînd că se termină exercițiul fără ca Xav să participe la el. Nici unul, nici alta. Executa ordine, fără să pună întrebări. Coborîră urmați de Simon, care manevra cu aceeași dezinvoltură colțul. Fondari era instalat la biroul lui în stil vechi. Valérie tremura. „Vreți o picătură de alcool ?" — întrebă el, fără cea mai mică ironie. „Ticălosule" — zise ea cu o voce calmă. Păru să nu audă. Era preocupat de soluția unei probleme care se ivise pe neașteptate. Le făcu semn cu mîna să se așeze. „Pernais a dat telefon — spuse el. Cere să-i fiți remiși, Valérie și cu tine". „Cum de a știut că sîntem aici ?" — întrebă Xav. „Poliția are cîteodată inspirație !" — zise Fondari, tăios. „Și n-ai putut să-l refuzi ?". „Nu" — zise Fondari. „Vine aici ?". „Nu. Trimite o mașină cu doi inspectori". „Vreau să-l văd pe el însuși" — zise Xav. Se priviră o clipă. „De ce ?" — întrebă Fondari. „Nu mi-ar face plăcere să mi se întîmple un accident pe drumul de întoarcere. Eu n-am încredere decît în el". „Și dacă nu poate veni ?". „Nu mă mișc de aici". Fondari zîmbi, batjocoritor. „Rămîi sub protecția mea ? Mă flatezi !". Xav dădu din cap. „Nu. Ceva s-a dereglat în mecanism. Tu știi chiar dacă ești incapabil să spui ce anume. Nu mai poți nimic contra noastră".

Vorbea cu siguranță, fără a avea totuși convingerea că are dreptate. Dar ridurile care se formau pe chipul lui Fondari spuneau multe. „Cheamă-l pe Pernais" — zise Xav, arătînd telefonul. Fondari se hotărî și cu un gest brusc apucă receptorul. Formă numărul. Așteptă, privind rînd pe rînd spre Xav și spre Valérie. Xav își apropie mîna de mîna Valériei. „Nu trebuia să te las..." —

începu el „Ai făcut foarte bine — spuse ea cu o voce înăbușită — e util să înveți să urăști". Fondari ceru să i se dea legătura cu Pernais. O obținu imediat. Îi spuse în cîteva fraze scurte că Xav refuza să urmeze pe inspectori dacă Pernais nu era de față. Ascultă ce spunea polițistul. Xav ciuli urechea, dar nu distinse frazele pronunțate de Pernais. Vorbea cu o voce hotărîtă și imperativă. Fondari nu făcu nici un comentariu. Spuse doar atît: „Vă așteptăm". Închise. „Ai cîștigat" — spuse el lui Xav. „Poate". Fondari se gîndi. „O să-i dai lui Pernais documentele ?". „O să mai văd". „De exemplu, cele în legătură cu mine ?". Xav îl privi pe Fondari. „De ce n-aș face-o ? În numele vechii noastre prietenii ?". O răbufnire de minte răvăși trăsăturile lui Fondari. Dar se stăpîni. „Serrano deținea multe lucruri despre mine ?". „Destule". „Ce anume ?". O întrebare seacă, brutală, rea. Xav surise. Fondari se calmă la fel de repede cum se aprinsese. „Vei povesti ce s-a întîmplat aici ?". „E rîndul tău să-mi dai motive puternice ca să n-o fac. De ce m-aș priva de plăcerea asta ?". „O să vorbești de vizita lui Jean-Marie și a lui Dupaire ?". „Pernais va fi interesat ! Are fișe de ținut la zi". Fondari reflectă. „Victoria ta nu e decît provizorie — anunță el. Ce va urma va înspăimînta pe toată lumea". Xav nu răspunse. Era curios să-l vadă pe Pernais. Intervenția lui însemna o nouă turnură a afacerii ? Și care anume ? „N-o să fiu în tabăra învinșilor — zise Fondari. Voi păstra ceea ce am. Dintr-o singură pricină : dacă pierd, nu voi fi singurul. Și nu va fi vorba de tipi de plîns". Se adresă lui Simon. „Condu-i în salon. Nu mai am ce să le spun. Supraveghează-i. Sînt sub protecția mea. Și, prin urmare, și sub a ta".

Se așezară pe canapea și Simon în fața lor, în fotoliu. Valérie părea foarte obosită. În ciuda voinței, ochii i se închideau. „Nu înțeleg prea bine" — spuse ea. „Nici eu — zise Xav. Nici Fondari, ceea ce mă încurajează". Îl arătă pe Simon. „Nici prietenul nostru" — zise el. „Singura diferență între noi — spuse simplu Simon — e că eu n-am încercat niciodată să înțeleg".

Pernais stătea în picioare în fața lui Xav. Doi polițiști îl urmau. Fondari era alături, urmărind scena. „Dragă Xav, ai greșit neavînd încredere în mine" — spuse Pernais. O salută pe Valérie. „Mi-ar fi plăcut să vă întîlnesc mai devreme" — zise el. Atitudinea lui era echivocă. Nu era nici amicală nici distantă. Părea tipul de slujbaș care îndeplinește o misiune, neadăugîndu-i nici un element personal. „Trebuie să vă duc la Paris". „Sîntem inculpați?". „Deloc. Ancheta este în curs de desfășurare. Sînt însărcinat să vă interoghez ca să lămuresc o serie de mistere despre care aveți cu siguranță opinii personale. După aceea îmi voi face raportul". „Va pasiona pe mulți" — zise Fondari. Pernais se întoarse spre el. „Fondari — zise el — temperatura a scăzut mult în ultimele douăzeci și patru de ore. Pentru dumneavoastră în special". Corsicanul nu răspunse. Trăsăturile sale se înăspriră. Xav o luă pe Valérie de după umeri. „Să nu ne supărăm gazda — zise el. Prezența noastră îi displace".

Pernais aprobă. Făcu un semn celor doi inspectori, care ocupară loc lîngă Simon și Dominique. Pe urmă îi invită pe Xav și Valérie să treacă în fața lui. Fondari observă scena. Nu scoase un cuvînt. Mașina poliției aștepta în fața peronului. Clădirea era destul de masivă și avea un turn. O pădurice o acoperea și o ascundea de privirile indiscrete. „Cum de ne-ați găsit ?" — întrebă Xav. „Nu facem nimic împotriva lui Fondari, dar nu-l ignorăm — zise Pernais. Avem despre el un dosar. L-am deschis. Am aflat că a cumpărat cu un prieten acest castel abandonat. Bluffînd nițel, am avut legătura telefonică cu el". Inspectorii ieșeau, la rîndul lor, cu spatele înainte, observînd împrejurimile. „Tot ce ați făcut a fost un bluf ?" — întrebă Xav. Pernais ezită. „Aproape". „Climatul este la fel de dulce pentru Fondari, în ciuda amenințărilor dumitale". Polițistul deschise portiera, fără să răspundă. „Urcați" — zise el. Xav se supuse. „Valérie — zise Pernais — o să stea lîngă șofer". În mașină Xav fu înconjurat de Pernais și de un inspector, în timp ce Valérie se așeză în față. „Nu zăbovi" — spuse Pernais inspectorului care luase loc la volan.

Mașina porni în trombă. O lună destul de clară lumina castelul. Intrară pe un drumeag. „Pentru a spune totul — zise Pernais — trebuie să recunosc că nu mai știu unde mă aflu. Am impresia că în sferele înalte au ajuns să întrebe dacă nu ar fi mai bine să fie debarcat un număr de persoane prea compromise. E de răspuns însă la întrebarea cine ar putea fi sacrificat fără riscuri". „De ce nu Fondari ?". „Pentru că de el le e teamă și pentru că nu sînt destule probe împotriva lui. Este imposibil să pui mîna pe el, poate din pricina faptului că, fiind cel mai șiret, a încurcat toate pistele. A învățat asta în leagăn, aș putea spune : tatăl lui a fost traficant. Fondari a avut de unde învăța". „Dacă ai avea aceste probe, ai acționa ?". Pernais îl scrută pe Xav, prin jocul de umbre și lumini pe care îl făcea luna între arborii drumului. „Poate". „Nu ești sigur ?". „Totul depinde de conținutul documentelor". „Prin Fondari puteți pune mîna pe toată filiera ?". „Nu e sigur". „Doi oameni au venit la castel, în timp ce eram acolo prizonier. Jean-Marie și Dupaire, secretarul de stat". Polițistul nu păru surprins. „Povestește-mi tot ce s-a petrecut".

Xav relată discuția, pe urmă scena torturării Valériei. Aceasta se întoarse pentru a vedea reacția lui Pernais. Dar polițistul nu făcu nici un comentariu. „Sînt gata să depun mărturie — spuse ea. Nu mi-e frică". Pernais îi puse ușor mîna pe braț. „Nu e vorba de frică — zise el. Dar n-o să mergeți prea departe cu revelațiile. Sînteți bănuită că l-ați ucis pe Philippe Dubay, Xav la fel, în ceea ce privește cazul Ducor și Christiane. În plus, e acuzat de spionaj. Este, din păcate, o regulă în justiția noastră și probabil în cea a tuturor țărilor : ceea ce pretinde un acuzat în apărarea sa vine pe locul al doilea. Nu i se dă decît o importanță relativă. În plus, sînteți hippy, de stînga și contestatară. În consecință de o sută de ori mai suspectă. Ziarele de stînga vor face puțin zgomot și asta va fi totul. Cît despre ceilalți, vor găzdui arzătoarele dumneavoastră povestiri, într-un colț de pagină. Dacă nu cumva vor scrie titluri ca : **Valérie, tru-**

moasa hippy, se plinge că a fost torturată. Cu toate detaliile potrivite să atragă pe cititorul sadic și să-l facă să regrete că am oprit fermecătoarea scenă". „Pernais — zise Xav — am un plan. Vi-l propun". „Să auzim". „Ne lași să plecăm. Mă ascund din nou și de data asta nu mă mai las prins. Am singura armă de care ceilalți se tem: Caietele. Fac fotocopii și inund ziarele, parlamentarii, notabilitățile. Asta va face totuși zgomot. Despre Fondari, de exemplu, am detalii ale filierei financiare. Aveam o mică parte a documentelor în valiza diplomatică pe care mi-a luat-o. A înțeles imediat că e grav. Pot să-l fac să mărturisească cine l-a ucis pe Philippe". Pernais dădu din cap. „Cred că știu" — spuse el. „Cine ?". Polițistul se răsturnă pe spate. „Nu vreau să-ți spun" — murmură el. „E un secret atît de teribil ?" — ironiză Xav. „Intr-un anumit sens, da". „Incă un motiv ca să mă lași să plec; nu vei fi dumneata acela care a pus mîna pe cuibul cu viespi". „Am s-o fac, zise Pernais. Dar prin alte mijloace". „Bluful ?". „Nu — spuse grav Pernais. Am nevoie de dumneata și Valérie. Chiar dacă veți ieși un timp din circulație. Am să cîștig făcîndu-mi meseria. Nu sîntem cu toții corupți. Am prieteni în poliție, care, ca și mine, sînt sătui. Voi juca alături de ei. O să stai liniștit și o să-mi dai caietele. Imi voi face raportul. Voi spune ce s-a petrecut, asasinarea lui Serrano de către Philippe Dubay, moartea acestuia — și îmi voi prezenta teza —, afacerea cu orgia — și aici îmi voi da explicațiile. Voi povesti cum v-am eliberat. Dacă n-aș fi intervenit, ați fi dispărut deja ca Ben Barka. Amintește-ți, bandiții și politicienii mergeau deja mînă în mînă. Voi face un dosar care va fi exploziv. Voi avea alături pe toți colegii care nu mai pot să suporte. Sau cîștigăm, sau ne vom pensiona înainte de termen. Și voi merge la pescuit de somon în Nive. N-am avut niciodată ocazia s-o fac". „Cumpără-ți undițe de mîine !" — îl sfătui Xav. „Poate că nu-i nevoie !" — zise simplu Pernais.

O lumină risipi brusc întunericul. Ea venea de la farurile unei mașini care rula destul de departe în spate. Xav și Pernais se întoarseră în același moment. „Fondari" — zise Xav. „E grăbit să se reîntoarcă la Paris". „Sau să ne regăsească". Pernais îl privi pe Xav. „Nu va îndrăzni !" — zise el. Dar începea să se îndoiască. „A fost un lup turbat înainte — zise Xav. Astăzi se simte hărțuit". „Accelerează" — ordonă Pernais șoferului. Mașina țîșni înainte. „Ar fi nebun !" — zise Pernais, ca să se încurajeze. „Dacă doi sau trei oameni n-ar fi devenit nebuni — spuse Xav — niciodată afacerea n-ar fi ieșit la iveală". Inspectorul care se găsea lîngă Xav își scoase pistolul din hamul de sub braț. Cu părere de rău, Pernais dădu la iveală o armă din buzunar. „Dă-i pistolul domnului Maupin" — ordonă el șoferului.

Conducînd mai departe, inspectorul înmînă arma peste umăr, lui Xav. „E încărcată și are cartuș pe țeavă" — zise el. Xav examină pistolul. Era de 11 mm. Il armă. „Valérie, dacă se trage, te pitești sub bord". Ea se întoarse și-i surîse. In spate, mașina se apropia. Pernais, care se afla lîngă portiera din stînga, se chirci puțin, în timp ce Xav și inspectorul se instalară în așa fel încît să poată trage fără să se jeneze prea mult. „Ne jucăm poate de-a indienii !" — zise Pernais. „Sînt mai puțin sigur !" — răspunse Xav. Urmăritorii cîștigau irezistibil teren. „Dacă e Fondari — zise Pernais — este definitiv pierdut". „Dacă nu cumva sîntem pierduți noi !". „Cînd încearcă să ne depășească, frînează !" — ordonă Pernais șoferului.

Cu un ultim efort mașina ajunse lîngă ei. Dominique era cel care conducea BMW-ul. Lîngă el, Simon ținea un pistol mitralieră. Cînd ajunse aproape, Xav îi zări fața serioasă: se concentra, ca să nu-și greșească ținta. Era un veritabil tehnician și Xav își zise că au încurcat-o. Toată lumea trase în același timp. Xav văzu două fulgere și auzi un geamăt. Pernais se răsturnă pe spate. Șoferul frînase, dar Simon continua să tragă. La volan inspectorul se înălță ca și cum ar fi primit un pumn în stomac. Simon trăgea mai departe, deși depășise mașina. Xav văzu portiera din față deschizîndu-se. Valérie sări pe marginea drumului, într-un șanț plin cu iarbă. Calculase bine: motorul făcu explozie în timp ce ea ateriza pe pămînt. El căută cu disperare mînerul, îl găsi și deschise portiera. Se aruncă în spate. Dacă trecea era salvat. Altfel se prăpădea odată cu mașina. Se simți aruncat în gol. Contactul cu pămîntul fu dur. Dar cîștigase. In timp ce mașina în flăcări se îndrepta spre un arbore, își adună forțele și începu să se cațere pe taluz. O strigă pe Valérie cu o jumătate de glas. Auzi un șușotit în spatele lui. Se găseau într-o pădurice. In cădere, reușise să-și păstreze și pistolul. „Ascunde-te și nu te mișca" — zise el. Mașina polițiștilor explodă, lovindu-se de un arbore care îi bară calea. Se cățără cît putu de repede și se apropie. La douăzeci de metri de flăcări se opri. In acest moment, zări pe drum o formă lipsită de viață, fie șoferul fie Pernais. Se ascunse după un copac. Dominique se oprise la cincizeci de metri. Simon venea pe drum înarmat cu pistolul mitralieră. Era un conștiincios: venea să facă bilanțul exact al operațiunii. Fu obligat să se îndepărteze puțin, din cauza căldurii degajate de incendiu. Pe urmă zări corpul. Ii făcu semn lui Dominique care veni după el. Cînd Simon fu la un pas de cadavru, Xav ridică încet revolverul. Constatase că și Dominique era înarmat cu un revolver. Xav ochi în pieptul lui Simon. Acesta tocmai se apleca deasupra corpului cînd fu atins de gloanțe. Incercă să-și îndrepte pistolul mitralieră spre locul de unde venea împușcătura. Dar, brusc îi dădu drumul, ca și cum ar fi vrut să-l arunce altcuiva. Căzu.

Dominique păru îngrozit. Iși agită revolverul în toate direcțiile. Spre deosebire de Simon, el nu văzuse de unde pornise împușcătura. Incercă să-l repereze pe cel care trăsese. Făcu un pas înainte. Xav trase a doua oară. La distanța la care se găsea nu putea să nu-l atingă pe Dominique. Il lovi drept în piept. Ieși furișîndu-se din ascunzătoare. Simon putea fi periculos, dacă nu era decît rănit. Xav nu respecta ierarhia decît într-o singură materie: puterea focului. Revolver contra pistol mitralieră era inegal. Nu greșise. Simon se cățărase spre pistolul mitralieră și era gata să-l înșface

cînd Xav îl descoperi. Trase. Simon avu o tresărire și căzu cu fața la pămînt. Dominique nu mai mișca. Xav culese revolverul căzut la cîțiva metri și pistolul mitralieră. Tîrî cele două corpuri pe marginea șanțului. Apoi o strigă pe Valérie. Ea apăru ezitînd la marginea pădurii. Îi făcu semn să se grăbească. Corpul întins era al lui Pernais. Se aplecă asupra lui. Fața îi era acoperită de sînge și în partea dreaptă a pieptului cămașa arăta o gaură larg căscată. Îi simți inima bătînd slab. Se ridică. Valérie se apropia. „Curaj, Valérie, o să-l transportăm pe Pernais în mașina lor". Îl luară pe polițist pe sub umeri, iar Valérie îl apucă de picioare. Se îndreptară încet spre mașina banditilor. Motorul BMW-ului încă mergea. Îl instalară pe Pernais pe bancheta din spate. „Suie cu el — zise Xav — o să-l ții". Ceilalți doi inspectori erau morți, pe trei sferturi carbonizați. Pernais scăpase datorită faptului că se afla mai aproape de portieră și aceasta se deschisese sub efectul rafalei. Reveni la BMW și se instală la volan. „Nu cred că mai rezistă mult" — zise Valérie.

Xav acceleră motorul. Noaptea era și mai luminoasă. O porni înainte. Nu știa cu exactitate unde se află. Cu siguranță că nu pe o șosea națională. După cinci kilometri, zări o placardă. Se opri și coborî. Citi: Chateauroux, cincizeci de kilometri. Merse vreo zece minute înainte de a zări în depărtare un drum semnalat de lumina farurilor. Direcția spre Chateauroux era iar indicată. Xav cunoștea orașul, venise de mai multe ori prin aceste locuri. Știa unde se află spitalul: cu trei ani înainte condusese acolo un prieten ușor rănit de gloanțe rătăcite. Între timp, îi explică Valériei ce trebuia făcut. Cînd intrară în Chateauroux orașul era aproape pustiu. Se încrucișară cu o mașină, zăriră un trecător. Asta fu totul. Xav se îndreptă spre spitalul de pe strada Aigurande, o mare clădire prevăzută cu un portal. Depăși ușor intrarea și parcă.

Îl scoaseră din mașină pe Pernais, care tot nu-și recăpătase cunoștința. Îl transportară pînă la intrare. Îl așezară de-a lungul zidului, pe urmă Xav alergă spre mașină. Valérie apăsă pe un buton deasupra căruia se afla scris: sonerie de noapte. Așteptă o clipă, pînă cînd răsunară pași. Atunci se instală și ea în mașină, lîngă Xav. Motorul era în funcțiune. Văzură un om ieșind din spital, privind în dreapta și în stînga, descoperindu-l pe Pernais. Xav o porni în trombă. Se întîlniră cu numeroase camioane care reveneau de la Rungis. La primul han opriră. Xav îi spuse Valériei să coboare. Sala, destul de cochetă, era plină. Xav se îndreptă spre patroana de la tejghea. Comandă două sandvișuri, două pahare de vin și întrebă unde este telefonul. Mîncă repede și o obligă pe Valérie să facă la fel. Înainte de a pleca, sună la jandarmeria din Chateauroux. O voce somnoroasă îi răspunse. Declară că un accident mortal s-a produs pe drumul departamental care dădea în șoseaua națională la 50 de kilometri de Chateauroux. Închise imediat. Ajunseră la Porte D'Orléans spre orele două ale nopții. Traversară Parisul adormit și o luară în direcția celui de al 15-lea arondisment. „Unde mă duci ?" întrebă Valérie. „La o prietenă".

Françoise nu dormea. Era în rochie de casă, cu o țigară în mînă. Nu părea prea surprinsă. Xav i-o prezentă pe Valérie. „Poți s-o ții la tine o zi? Evenimentele se precipită". Cele două femei își strînseră mîna și se studiară cu o neascunsă curiozitate. „Povestește-mi! zise Françoise. „Nimic deosebit: patru morți în plus. Doi bandiți și doi polițiști." „Banalități, una peste alta." „De asemenea, au torturat-o pe această tînără fată." Françoise tresări. „Xav, e rău să te numeri printre prietenii tăi." „Sînt fiica lui Serrano" — zise Valérie. Nu vor cădea una în brațele celeilalte, dar Xav știa că putea să conteze pe Françoise: fără plăcere, o va ajuta totuși pe Valérie. Din mîndrie. Pentru a arăta că ea este independentă de toți și de tot. „O să revin diseară — zise el. Dacă mi se întîmplă ceva o să aflați prin radio. În acest caz, Valérie se predă poliției. Nu are altceva de făcut." „Unde te duci ?" — întrebă Valérie. Xav o văzu pe Françoise închizînd ochii timp de o clipă. Înțelesese. El nu răspunse și ieși. Pe Champs-Elisées era pustiu. Luna căuta cele mai frumoase efecte pe Arcul de triumf. Xav se apropie cît mai mult posibil de farmacia lui Fondari. Găsi un loc liber și parcă. De acum trebuia să lupte cu somnul. Nu credea că o să aștepte mult. Fondari trebuia să treacă pe la biroul său în cel mai scurt timp. Era inima imperiului său. Una din informațiile lui Serrano, care îi rămăsese lui Xav în memorie, spunea că Fondari branșase clandestin o linie directă cu principalul său asociat, un marsiliez. Era normal ca după evenimentele nopții să ia contact cu el.

Abia după patru ore Fondari se arătă. Xav fu avertizat de lumina unui far din spatele său. Se pitic în interiorul mașinii. Fondari urcă trotuarul de pe Champs Elysées ca să ajungă la garajul lui de sub farmacie. După ce îl depăși, Xav ieși liniștit din mașină și îl urmări pe Fondari. Acesta schimba fazele luminii, ca să obțină deschiderea automată a ușii garajului. Mergea foarte încet. Xav se apropie. Avea revolverul în mînă. Fondari îl văzu. „Știam că vei fi aici — zise el, cu o voce fără accent. Urcă". Xav se supuse, fără să-l piardă pe Fondari din vedere. Se așeză cu arma îndreptată spre bandit. „N-ai de ce să te temi — zise Fondari. Am văzut pagubele. Bravo. Regret că nu ești de partea mea." Intră în garaj. „Pernais e mort ?" — întrebă el. „Nu știu". Fondari vîrî mașina într-o boxă goală. Era o mașină americană. Mai avea în garaj un Mercedes și un Ferrari. „E a fiului meu." Avea o voce tristă. „Vrei să-mi vorbești, nu-i așa ?" „Da." „Să urcăm în birou." În trecere, aprinse toate luminile. Părea obosit. „Pernais a bluffat — zise el. Dar

nu în întregime." „De ce ai încercat să-l omori ?" „Întotdeauna am acţionat astfel. Tragi tu intîi. Apoi cauţi să vezi ce ai putea să spui. Dacă imbecilii aceia nu te-ar fi scăpat, am fi dat lovitura. Toată lumea ar fi fost mulţumită de moartea ta. Şi cea a lui Pernais n-ar fi făcut să plîngă pe nimeni, în afară de ministru, în ziua funeraliilor." Xav îşi ţinea pistolul îndreptat mereu spre Fondari. „Ştiu că tragi bine — zise acesta. Lasă arma." „Cine l-a ucis pe Philippe ?" Fondari suspină. „Eşti obositor !" „Răspunde !" „Altfel dai la iveală tot ce e în legătură cu mine în caietele lui Serrano ?" „Da." „De exemplu ?" „Linia ta telefonică cu Marseille." Fondari îşi manifestă uimirea. „O să plătesc o amendă mare, nu mai mult." „Şi filiera ta pentru banii de pe drog ?" „Numărul de cont ?" Xav îl dădu. Fondari tăcu. „Să ne continuăm jocul — zise Xav. Dă-mi numele." „Stabilim atunci un contract ? Numele contra hîrtiilor?" „Da." „Totuşi, Xav, sînt în ochii tăi unul dintre cei mai vinovaţi. Drog, omoruri... Şi mie îmi dai o şansă. Eşti un justiţiar ciudat." „Sînt un justiţiar ciudat, e adevărat. Dar se întîmplă că am nevoie de tine şi de ştii tu ce." „Ce-o să faci ?" „O să înmînez hîrtiile tuturor celor pe care îi interesează, mai ales oamenilor din opoziţie. Nu pentru că aş fi cu ei. Dar sînt singurii care se pot servi de ele. Îmi trebuie numele asasinului pentru că sînt bănuit. Graţie lui scapi. Mă dezgustă, dar nu pot să-ţi fac nimic. După toate, tu mă dezgusţi mai puţin decît alţii. Cel puţin tu eşti un adevărat gangster."

Cuvîntul făcu o impresie dureroasă asupra lui Fondari. „Maret" — zise el. Xav aprobă, cu un aer ironic. Dar îşi bătea joc de sine însuşi. Nu-l bănuise niciodată cu adevărat pe tînărul poliţist decît de cîteva ori şi într-o manieră foarte vagă. Acum adevărul îi apărea evident. Ca numele cîştigătorului pe care n-ai pariat, cursa fiind terminată. „De ce ?" „E o istorie lungă. Philippe îl avea la mînă pe Maret de trei sau patru ani. O istorie idioată. Maret avea ca amantă o fată care locuia în acelaşi cartier mărginaş, ca şi el, o tîrfă după cum am aflat mai tîrziu. Fiica unei femei de menaj, mai mult sau mai puţin alcoolică. Pe scurt, Maret s-a săturat la un moment dat şi chiar atunci prietena lui a rămas însărcinată. El i-a spus să scape de copil. Atunci fata l-a şantajat. Nu că ar fi dorit copilul, dar ţinea să-l convingă s-o ia de nevastă. Dacă el refuza, ea se ducea să povestească totul şefilor lui Maret. S-au certat într-o seară, pe malul Senei, într-un loc pustiu. Maret s-a înfuriat. Sigur e că fata a căzut în apă şi a luat-o curentul. Atunci Maret s-a speriat. Şi-a văzut întreaga carieră distrusă şi dumnezeu e martor că este ambiţios. Îl cunoştea vag pe Philippe. S-a dus drept la el şi i-a povestit totul. Era foarte tînăr şi asta explică această stîngăcie. Înţelegi că Philippe a văzut folosul pe care poate să-l tragă din povestea respectivă. L-a pus pe Maret să dea o declaraţie. Pe urmă s-a descurcat ca s-o facă pe mamă să tacă. Bineînţeles, el n-a apărut niciodată. Totul s-a petrecut prin intermediul unui avocat, care a remis bani lichizi. Cît despre mărturisirile lui Maret, ele nu erau datate. Începînd cu acea zi, Philippe s-a servit de Maret. El i-a condus cariera. Tot el mi l-a trimis şi trebuie să spun că Maret ne-a fost foarte util. Apoi a intervenit moartea lui Serrano. A doua zi, Philippe mi-a telefonat. Mi-a zis că Valérie ştie totul. Mi-a cerut un om ca s-o omoare. L-am trimis la plimbare. I-am adăugat că n-avea decît să se adreseze lui Maret : acesta avea obiceiul să omoare fete. Mi-a răspuns că e o idee excelentă. I-a dat deci telefon imediat lui Maret. Dar el a fost cel care a murit. După opinia mea, Maret trebuie să-şi fi zis că sosise momentul să scape de Philippe. Pe drumul spre vilă l-a omorît. Cum tot el a fost cel care a întreprins percheziţiile, presupun că trebuie să-şi fi găsit şi confesiunea."

Xav dădu din cap. „Nu — zise el. Trebuie să fie în ascunzătoarea unde am găsit caietele. Dar eram atît de grăbit, încît n-am luat decît sacoşa lui Serrano. Se găseau însă şi alte documente." „Atunci înţeleg de ce Christiane şi Ducor au murit — zise Fondari. Christiane a auzit telefonul pe care i l-a dat soţul ei lui Maret. Ea a făcut pe urmă legătura. Dar s-a înşelat asupra obiectivului. A crezut că eu sînt în spatele omorului. De aceea, s-a gîndit că din asta poate să cîştige bani. I-a telefonat lui Maret, care gîndea foarte repede. Seara, cînd te-a văzut intrînd la mama Corat, a profitat de ocazie, fără să ştie că Ducor înscenase contra ta o lovitură teribilă. Christiana trebuia să moară, pentru că era prea proastă : era în stare să flecărească. Ducor vroia să-ţi pună crima în spinare. Pentru aceasta, imaginase un plan foarte complicat, pornind de la partida în patru pe care trebuia s-o faceţi. Mai întîi, tîrfa pe care o adusese trebuia să spună că preferă să se culce doar cu tine. Pe urmă, sub un pretext oarecare, să o şteargă. Ducor ar fi procedat la fel după ce ar fi omorît-o pe Christiane. Ar fi zis mamei Corat că v-a lăsat singuri. După toate probabilităţile, tu ai fi descoperit corpul. În orice caz, el ar fi avut mărturia fetei. Erai pierdut, mai ales că, după cîte sînt informat, ai căzut în capcană. Dar Ducor n-a avut timp să acţioneze. Maret a intrat pe o uşă mascată, pe care o ştia ca orice poliţist. El i-a omorît pe Christiane şi Ducor şi a plecat. Şi el a fost cel care a început ancheta. Era stăpînul afacerii. Am înţeles totul din atitudinea lui : se şi vedea deja şeful poliţiei judiciare." „De ce îl deconspiri, după ce l-ai protejat atîta ?" Fondari ridică din umeri. „Mi-era util. Ştia să tacă." „Acum o să vorbească." „Are trei cadavre în spate ! Asta înăbuşe bine strigătele. Pericolele trebuie să le clasezi întotdeauna în ordinea mărimii. Tu eşti în frunte. Mă înclin." „Şi îl sacrifici pe Maret !" „Ora sacrificiilor soseşte. Nu se poate scăpa fără urme. Chiar şi la nivele destul de înalte." „Dupaire ?" „Nu-i prezic un mare viitor." „Şi tu ?" „Totul se va clătina. Datorită ţie." „Cheamă-l pe Maret." „Aici ?" „Da. Imediat."

Fondari întinse mîna spre telefon şi formă un număr. Lăsă să sune o clipă. „Nu-i acasă" — zise el. „Mi-ar părea rău să te înşeli asupra numărului" — zise Xav. „Nu m-am în-

șelat — zise calm Fondari. Maret e celibatar. Doamne unde vrea. Poate să fie și la serviciu. În orice caz, trece pe la birou pe la ora opt." Xav îl opri. „Atunci o să-i așteptăm aici." „Dacă ne găsește împreună, o să priceapă repede — zise Fondari. Și e iute, crede-mă." „O să-l primești singur." Fondari se strîmbă, resemnat. „Dacă îmi permiți, pînă atunci vreau să dorm." Se adînci în fotoliu, căută cu ceafa cea mai bună poziție pe spătar, închise ochii. Xav își spuse că noaptea viitoare nu va avea insomnie. Cu condiția să nu fie la închisoare, postură care îl decepționase altădată.

•

Fondari deschise ochii cu prudență. Îl zări pe Xav în fața lui și suspină. „Am visat că ai șters-o în Argentina." — zise el. Xav îi arătă ceasul. „Am din ce în ce mai mult chef să-l văd pe Maret." Fondari își lăsă mîna să alunece pînă la telefon. Formă un număr, așteptă, îl ceru pe Maret. „Vino — zise el, după o clipă. La birou. E grav." Închise. „Într-o jumătate de oră e aici. Are aerul că e la curent." Xav examină biroul. Observă o ușă în dreapta sa, puțin oblică în raport cu fotoliul lui Fondari. O deschise și pătrunse într-un cabinet de toaletă. Constată că nu-l mai vede pe Fondari, dar putea să observe un vizitator aflat în picioare, în fața biroului. „Voi sta aici" — zise el.

Fondari merse spre fereastră și acționă manivela care comanda storul de fier din exterior. O rază de soare intră în birou. Champs-Elysées se trezea. Circulația se înviora. Prin gurile de metrou ieșeau funcționari. „De paști — zise Fondari — aș vrea să merg la țară. O să fie o vreme !..." Era melancolic. „O să-mi dai hîrtiile ?" — întrebă el. „Cred că da." „Ce-o să se întîmple cu Maret?" „A omorît trei persoane." „Da..." „Ai spus că trebuie făcute sacrificii !"

Fondari nu răspunse. Xav își privi ceasul. Era aproape nouă. Vru să-i ceară lui Fondari să telefoneze din nou, cînd auziră o ușă deschizîndu-se. Se retrase repede în cabinetul de toaletă. Înainte de a dispare îi arătă revolverul lui Fondari, care aprobă cu gravitate. Se auzi o bătaie în ușă. Cu o voce plictisită, Fondari rosti: intră. Xav își înclină capul, ca să-l vadă pentru ultima dată. Banditul era așezat în fotoliu, cu chipul hotărît. Xav se puse la adăpostul ușii întredeschise. Auzi pași înăbușiți pe mochetă. Cînd vizitatorul depăși cabinetul de toaletă, i se văzu chipul : era într-adevăr Maret, îmbrăcat într-un costum bleumarin. „Știi despre Pernais ?" — întrebă el. „Nu" — zise Fondari. E în spital la Chateauroux, ciuruit rău. Xav a dispărut".

Își vorbeau unul altuia cu o voce neutră, inexpresivă. Xav se miră. Dar nu-l putea zări pe Fondari, chiar și aplecîndu-se. Nu vedea decît spatele lui Maret. „Trebuie cu orice preț să-l împiedicăm să ne facă rău" — zise Fondari. „Da" — zise Maret. Fondari trăda. Xav înțelese repede că banditul nu-i acorda încredere. Prefera să-și joace cartea cu Maret, pe care îl avea la mînă. Dacă trebuia să fie cineva sacrificat, acela era Xav.

Tocmai vroia să irumpă în birou cînd auzi o împușcătură. Maret avea un revolver în mînă și revolverul fumega. Se auzi un horcăit și zgomotul unui corp care aluneca. Imediat, Maret se întoarse către cabinetul de toaletă și mai trase un foc. Xav anticipase, prevenit de instinct, și plonjase în spate, căzînd aproape în cadă încastrată în zid. În același timp, trase și îl văzu pe Maret eschivînd ca un boxer. Încercă să-și recapete echilibrul pentru atacul care urma. Văzu că fața lui Maret se strîmbă. Cu mîna se sprijini de zid. Calculă că i-au mai rămas două gloanțe. Împușcătura porni fără voia lui. O bucată de lemn sări din bibliotecă. Maret plonjase înainte. Ultimul cartuș : Xav își opri respirația. Dar Maret făcu un salt în direcția ușii, care rămăsese întredeschisă, și dispăru. Nervii îi cedaseră.

Xav ieși din cabinetul de toaletă. Fondari era căzut la pămînt și încerca să se ridice, agățîndu-se de marginea biroului. Avu pentru Xav o privire rugătoare, ca pentru a-și cere scuze. Era atins în piept. „L-ai făcut să înțeleagă că sînt aici !" — zise Xav. Fondari încercă să surîdă. „Nu m-au avut niciodată — suflă el. Și acest ticălos de sticlete..." Dădu drumul la marginea biroului și căzu, iar Xav formă pe cadranul telefonului numărul poliției. „Farmacia Fondari — zise el. O crimă."

Închise și se repezi pe culoar, uitînd de ascensor și coborînd în goană scările. Ajunse pe Champs-Elysées în clipa în care Maret se urca într-un R 16 bleu. Xav alergă spre mașina lui. Trecătorii se dădeau la o parte din calea lui, stupefiați și reprobatori. Unul dintre ei, clădit ca un pilier de rugby, încercă să-l facă să cadă, împingîndu-l cu umărul. Xav se răsuci și își regăsi echilibrul. Fără efort, aproape reconstituia ce se petrecuse. Fondari a vrut să-l doboare prin intermediul lui Maret. Pe urmă, ar fi explicat că Xav a năvălit în birou și că a trebuit să-l omoare. Dar Maret a raționat altfel. El îl execută pe Fondari, ultimul martor al trecutului său. Și ar fi atîrnat crima de gîtul lui Xav, a cărui prezență îi fusese semnalată poate cu o simplă clipire din ochi. Dar tînărul polițist a prins frică în fața revolverului lui Xav. Prima dată cînd se găsise în fața unui revolver, gata să scuipe gloanțe, și Xav se pierduse și făcuse în pantaloni. Apoi se înustrase, își purtase o asemenea pică încît data următoare a încasat un glonte în plin umăr. Dar celălalt murise.

Porni. R 16 era în fața lui Maret. Trebuie să aștepte ca să intre pe Champs-Elysées. O altă mașină, venind din sens opus, îl jena. Întorcîndu-se, îl zări pe Xav și păru îngrozit. Acceleră brusc, zgîrie în trecere o mașină al cărui șofer începu să urle. Pe urmă, în loc să meargă drept, traversă calea. Xav reuși să-l urmeze. Circulația nu era încă intensă. Xav se menținu fără greutate în spatele polițistului. Reflecta la situația al cărei punct esențial era acela că nu mai avea decît un cartuș. Înțelesese în ultimul moment manevra lui Maret, care o porni pe contra-sens. Puțin mai departe, polițistul o viră la dreapta. Mișcarea era atît de neașteptată, încît Xav trebui să frîneze cu desperare. Auzi strigăte, dar nu se opri. În urmărirea lui Maret, tra-

versă trotuarul și pătrunse în pasaj. Se stirni panică. Înaintea lui, Xav zărea trecători îngroziți care fugeau în toate direcțiile, strivindu-se de vitrine. Două femei fură proiectate în aer, ca sub efectul unui suflu puternic. Maret accelera mereu și claxona ca un nebun. Xav îl imita. Doi agenți de circulație ieșiră la iveală. Măsurară într-o clipă raportul de forțe și o luară la sănătoasa. Maret ieși în strada Ponthieu. O mașină sosea și se opri, auzind urletul claxonului. Xav reuși să se apropie de Maret, care întoarse în sens interzis în strada Berri. Pe Champs-Elysées viră la stînga. Dar cînd se regăsi în fața pasajului acceleră profitînd de faptul că circulația era întreruptă de semaforul roșu. Xav trecu la timp. De data aceasta Maret o luă pe trotuar. Cînd mașina apăru la intrarea pe Champs-Elysées fu nebunie. Trecătorii abia își reveneau din emoție. O fată fu împinsă de mașina lui Maret și proiectată într-o vitrină care se sparse cu zgomot. În strada Ponthieu, un agent încercă să se opună cursei. Fu agățat de o aripă, ridicat, tîrît. Ateriză pe capota unui taxi. „Ei — zise șoferul — iată brigada mobilă..."

Maret o luă prin pasajul subteran, în direcția Porte Maillot. Xav se neliniștea: becul roșu de la rezervorul de benzină se aprindea. În ritmul ăsta, nu ajungea departe. Dar după toate, Maret se demascase. Era un fapt nou și valora un preț bun. Mai ales că venea după mărturisirea lui Fondari. Xav știa unde este confesiunea lui Maret. Își ridica deja piciorul de pe accelerație, cînd auzi în spatele lui o sirenă. Văzu în oglinda retrovizoare o mașină a poliției, care se apropia cu toată viteza. Se lăsă depășit. O a doua mașină apăru ai cărei ocupanți îi făcură semn să gareze cînd ajunse pe Grande Armeé. Se supuse. Un bărbat țîșni înainte cu arma în mînă. „Coborîți — ordonă el. Xav îl ascultă. „Ucigașul — arătă el — este cel din față".

Sticletele avu o privire neîncrezătoare, arătă spre portiera mașinii poliției. „Urcați!" Își vîrî revolverul în coasta lui Xav. Mașina porni în aceeași clipă. Sirena reîncepu să urle. „Sînteți Xavier Maupin?" — întrebă polițistul. „Da". „Și în mașina din față cine e?" „Unul din colegii dumneavoastră: Maret." Polițistul îl privi surprins. „Ce porc!" zise el. „Se mai știe ceva de domnul Pernais?" „E în spitalul din Chateauroux." „Știu, eu l-am dus acolo." Din nou, polițistul se miră. „Bine — trase el concluzia — o să vă explicați cu șefii."

Traversară Pont de Neuilly, în direcția cartierului Defense. Mașina lui Maret menținea trena, urmărită îndeaproape de polițiști. „Întotdeauna a fost puțin cam sucit" — zise o voce de lîngă Xav. „Vroia să zdrobească pe toată lumea" zise celălalt. În cartierul Defense, Maret o luă către centrul orașului pe sens interzis. Traversă un loc de trecere pentru pietoni, se învîrti în cerc. „L-am prins — zise un polițist. Maret se apropia de clădirea unde se afla biroul lui Philippe. Îi mai trebuia să străbată o trecere, cea mai vastă. O luă drept înainte, accelerînd la maximum. Maret țipea intrarea compusă din două uși de sticlă, care străluceau în soare. Parcă ar fi explodat cînd mașina le lovi din plin. Țîșniră flăcări. „E complet țicnit" — zise inspectorul, de alături de Xav. „Cel puțin n-o să mai facă tîmpenii — zise celălalt. Nu mai poate..."

Ocupanții primei mașini se avîntară spre dezastru. La ferestre se iviră capete îngrozite. Mașina lui Maret ardea, împreună cu conținutul ei. Un inspector reuși să sară în interiorul clădirii, printr-o fereastră. Un altul îi urmă exemplul. „Vor încerca să stingă focul" — zise vecinul lui Xav. „Mă întreb ce-o fi fost în capul lui" — zise celălalt. Ușor de înțeles, gîndi Xav. Un ultim gest de mînie și de ură, prin care Maret încerca să distrugă odată cu corpul său și simbolul opresiunii pe care o suportase.

Flăcările începură să descrească. La etajul al doilea, o femeie încălecă fereastra. Un inspector îi făcu un semn liniștitor: nu mai era nimic de temut. Ezitînd încă ea reintră în clădire. Polițiștii formară un lanț, ca să bareze calea curioșilor. Inspectorii care intrară în clădire se arătară printre sfărîmăturile mașinii și ale ușii. Continuau să stropească tablele fumegînde cu un stingător de incendiu găsit la intrare. Polițistul care îl arestase pe Xav se îndreptă spre edificiu. Xav îl urmă. Se apropie la cîțiva pași. Chipul lui Maret semăna cu cărbunele. Xav ridică ochii spre biroul lui Philippe. Soarele își îndrepta razele în altă parte. Geamurile păreau total opace. Xav nu iubise niciodată acel loc.

Xav aștepta într-o cămăruță tristă, așezat într-un fotoliu de piele. Dincolo de o masă, deasupra căreia era o singură lampă și un telefon, era așezat un om îmbrăcat într-o haină boțită. Se aflau în anticamera biroului lui Pernais. Adjunctul său, Jean Laurent îi ținea locul. Xav îl cunoștea vag: un om înalt cu fața slabă și nasul coroiat. Pernais îl stima, sau cel puțin așa susținea.

Se făcuse seară. Toată ziua Xav rămăsese sub pază straşnică, la început într-un comisariat, unde mîncase o friptură adusă de la un restaurant învecinat. Erau date ordine în acest sens, așa că nu mai fusese nevoit să ceară nimic. După-amiază fusese transferat la poliția judiciară. Polițiștii nu-i vorbeau decît pentru a-i arăta ce trebuie să facă. Zărise ziarele de seară, dar nu putuse citi decît titlurile: șeful poliției, Pernais, fusese rănit grav într-un accident de mașină. Nimic despre moartea lui Fondari și a lui Maret. Avea poftă să doarmă. Ațipise de mai multe ori în timpul zilei. Acum ar fi vrut să se dezbrace și să se strecoare în așternuturi curate. Era plin de transpirație. Aștepta aici de mai mult de o oră. I se adusese o sticlă de apă Evian. Și, totuși, își simțea limba uscată și încărcată. Nu mai băuse alcool de douăzeci și patru de ore. Nu se impacienta de faptul că interogatoriul întîrzia. Era ceva obișnuit. Venise momentul ca partida să se sfîrșească, se calculau conturile și erau socotiți cei care au pierdut. Se programa mai ales ansamblul de ipoteze, verigă cu verigă, avîndu-se în vedere ce ar costa mai puțin scump pe cei vii.

O ușă se deschise. Un bărbat destul de tînăr îi făcu semn lui Xav. Acesta se ridică

şi îl urmă. Se trezi în biroul lui Pernais. Laurent era singur, dar, judecînd după densitatea fumului şi mirosului de tutun, nu de multă vreme. „Aşezaţi-vă" — zise amabil Laurent. Îi dădu timp lui Xav să se aşeze. Împinse spre el un pahar, în timp ce apuca o sticlă de whisky. Xav primi. Bău cu uşurare. „Pernais e mai bine. Se speră că va fi salvat. Vă mulţumeşte". Xav răspunse cu un surîs uşor. „Am făcut lumină în legătură cu aceste fapte detestabile — zise Laurent. Ea vă este în general favorabilă". Pîndi reacţia lui Xav, care rămase impasibil. „Faptele stau astfel — zise Laurent. Mai întîi Dubay îl omoară pe Serrano. Sînteţi de acord ?" „Pînă aici, da." „Pe urmă intră în joc Fondari. Caietele dispărute îl determină să reflecteze mult. Mai multe file îl privesc. El riscă mai mult decît oricine. În legătură cu el nu sînt numai oameni politici, dar şi asociaţi francezi şi americani. Nici unul nu-i poate ierta o eroare. Îşi riscă viaţa. De aceea, acest om ajuns s-a lăsat ispitit inexorabil, împotriva voinţei sale cu siguranţă, să reia arma tinereţii : lichidarea tuturor celor care pot să-i dăuneze dezvăluindu-i trecutul. Oricine e bănuit că ştie prea mult este eliminat : Christiane, Ducor, dumneavoastră, Valérie. Nu acţionează singur, bineînţeles. I-aţi văzut pe oamenii lui la lucru şi, după Pernais, i-aţi suprimat pe doi dintre ei. Aşa-i ?" „I-am omorît, într-adevăr." „Nu vă neliniştiţi : nimeni nu se gîndeşte să vă ceară socoteală. Dar continuaţi să fiţi de acord : Fondari este, după Philippe Dubay, responsabilul masacrului." „Cituşi de puţin — zise liniştit Xav. Fondari fiind mort, devine pentru mine un personaj puţin cam prea util. Neglijaţi de exemplu cele două vizite pe care Fondari le-a primit în timp ce eu şi cu Valérie eram în mîinile sale. Un secretar de stat şi un şef de cabinet." „Să-i uităm, pentru un moment". „Chiar şi în acest caz — zise Xav — am o altă versiune asupra morţii lui Philippe Dubay. Asasinul nu este altul decît Maret." Laurent mormăi nemulţumit. „De unde aţi aflat asta ?" „Din hîrtiile lui Philippe, care îl avea la mînă pe Maret." Chipul poliţistului exprima o totală confuzie. „Ştiţi mai mult decît mine. Dar să admitem că e aşa. Aveţi o probă care să vă facă să ziceţi că Maret l-a asasinat pe Philippe Dubay ?" Şi cu vocea sa cea mai convingătoare adăugă : „Sînt gata s-o consemnez." „Maret l-a ucis pe Fondari şi a încercat să mă lichideze pentru că noi cunoşteam adevărul. L-am făcut să vină ca să-i obţinem mărturisirile. El a tras-o." „Fără să spună nimic !" — triumfă Laurent. „Într-adevăr, a deschis focul fără să spună un cuvînt." Laurent aprobă. Pe urmă se reculese, ca un profesor cu infinită răbdare. „Ajungem la faza cea mai penibilă a acestei drame, pentru că pune în cauză pe unul dintre ai noştri, la care ţineam mult. Trebuie să mă întorc înapoi şi să vă spun cine era Maret. Fiul unui funcţionar din minister care a sfîrşit şi el tragic : s-a sinucis. Era asta un motiv ca să-l condamnăm pe fiu ? Noi am încercat să-l corijăm. Era un băiat extrem de nervos, nevrozat spuneau unii. Era foarte inteligent, muncitor, ambiţios. Apoi s-a petrecut acea tragedie. A sosit în dimineaţa aceea surescitat. Îl iubea pe Pernais ca pe un tată. Dacă ne-ar fi spus că se duce la Fondari, l-am fi împiedicat. Dar a făcut. A vrut să-l răzbune pe Pernais, despre care aflase că e în agonie. A tras asupra dumneavoastră, pentru că a crezut că-i sînteţi complice lui Fondari. Un epilog foarte trist pentru fiecare dintre noi..."

Xav dădu grav din cap. „Este foarte frumoasă şi tristă istorie, într-adevăr..." Laurent îl privi pe Xav. Dar nu remarcă nici o ironie. „Credeţi-mă — zise el — această versiune e mai aproape de adevăr decît a dumneavoastră." Xav îi răspunse că i-ar face plăcere să creadă asta. Avea chef să doarmă şi începea să-i pese prea puţin de virtuţile republicane şi de ceilalţi. „Să vorbim de dumneavoastră — zise Laurent. Aflaţi, mai întîi, că acest asamblaj de fapte nu lasă loc nici unei bănuieli în ceea ce vă priveşte. Domnul Pernais n-a crezut niciodată. Nici eu. Alţii poate că da, dar nu în modul serios. În ceea ce priveşte invenţia aceea cu spionajul, ancheta a arătat că a fost montată contra dumneavoastră de către cineva interesat să lasă dintr-o încurcătură. Sînteţi, deci, liber..." Xav mulţumi cu un gest evaziv. „La fel şi domnişoara Valérie Serrano, pe care mi-ar face totuşi plăcere s-o văd într-o zi, ca să-i pun cîteva întrebări fără importanţă." Surîse larg : „Sînteţi fericit, domnule Maupin ?" „La fel ca şi dumneavoastră, fără îndoială." Laurent ridică mîna. „Mai rămîne faptul că aţi manifestat o oarecare descurajare în faţa corupţiei. Pot să vă spun de acum că un secretar de stat va intra în curînd într-un soi de concediu medical. O să meargă să se odihnească la mare. În ceea ce-l priveşte pe un şef de cabinet pe care îl ştiţi foarte bine s-a oferit voluntar pentru o misiune culturală în străinătate. El va servi cu siguranţă artele şi literatura, cu multă devoţiune. În zilele care urmează, aşteptaţi-vă să izbucnească vreo cîteva afaceri scandaloase. Trei sau patru înalţi funcţionari, aparţinînd oficiilor fiscale în special, vor dormi la închisoare. Se va aplauda în colibe." Şi mai spuse : „Vreţi părerea mea ? Guvernul este decis să taie în carne vie. Asta trebuie să vă dea satisfacţie." „Cred că asta o să facă plăcere mai ales celor care vor veni să ocupe locurile libere." „Sînteţi un om trist" — zise sec Laurent. „Am un ulcer la stomac, care îmi dă probabil o viziune supărătoare asupra vieţii." Laurent se aplecă spre Xav. „Am o întrebare, ultima : ce veţi face cu caietele lui Serrano ?" „Mă voi gîndi şi la această problemă..." „Zi cu zi, ele se devalorizează, domnule Maupin. Opinia publică nu e lacomă, în ciuda a tot ce se crede. Ea va înghiţi în zilele următoare cele trei sau patru scandaluri pe care guvernul le va lăsa să izbucnească. Se va lovi destul de sus. Tot ceea ce va mai ieşi la iveală în continuare va apare ca o campanie răuvoitoare împotriva unor oameni care şi-au făcut datoria. Reflectaţi deci. Într-o săptămînă, documentele dumneavoastră nu vor mai valora nimic !" Pocni din două degete, în semn de dispreţ. Xav se ridică. Aproape că se clătina din pricina somnului. „Domnule Laurent

— zise el — tocmai din această pricină vreau să le păstrez. O să le recitesc seara, la gura sobei !" Ieși, urmărit de privirea lui Laurent. În ea nu se citea nici o indulgență.

Françoise o contemplă melancolic pe Valérie. Apoi se apropie de Xav „Mă săruți ?" „Desigur" — zise el. Ea îl sărută pe buze. Pe urmă, la despărțire îi zise : „Valérie nu poate fi geloasă, pentru că ea cîștigă." Deschise ușa. Valérie trecu prima. În trecere, Françoise îi strînse mîna lui Xav. „Revino, totuși, să mă mai vezi."

În mașină, Valérie mărturisi că Françoise era o fată drăguță, dar aceasta nu era un motiv pentru Xav să întîrzie cu ea. „Dacă nu cumva o preferi !" Nu răspunse. Se gîndea la ce va face. Sugeră să meargă la Chennevieres. Valérie se miră. Pe drum îi povesti întrevederea cu Laurent. „Iți pot spune ce o să apară în ziare : Fondari va fi încărcat cu toate păcatele lumii, ceea ce nu va schimba cu prea mult fizionomia sa reală. Este posibil chiar să i se pună în circă moartea tatălui tău. În ceea ce privește moartea lui brutală, ea va fi opera lui Maret, indignat de atentatul îndreptat împotriva lui Pernais. Sînt sigur că ziariștii vor stoarce lacrimi cititorilor lor și vor evoca o tragedie grecească în legătură cu asta. Un foarte drăguț punct final, pe care oamenii îl vor asculta distrați în mașinile lor, în toiul ambuteiajelor."

Borrini îi primi fără entuziasm. Se îndulci aflînd că afacerea, probabil, fusese închisă și că un oarecare număr de răufăcători au dispărut din arenă. „Vreți părerea mea ?" — întrebă italianul. O oferi fără să aștepte răspunsul. „Ardeți caietele. Scandalul n-a dat de mîncare nimănui." Xav surîse : Era o frază pe care vechii săi prieteni ar fi apreciat-o : ar fi citat-o neobosiți, pentru a ilustra bunul simț popular. „Ați face mult mai bine — continuă Borrini — să luați în mîini afacerile lui Serrano. Cine va da de lucru băieților mei ?"

Erau pe șantier. Borrini arătă către muncitorii care la cîțiva pași ridicau o schelă. Apoi, se adresă spre Valérie. „Tu moștenești probabil totul..." „Da." Îl indică pe Xav. „Ai aerul că-l apreciezi. Te poate ajuta să-ți păstrezi șantierele." Valérie izbucni în rîs. „Ai accepta ?" — îl întrebă ea pe Xav. Și fără a-i lăsa timp să răspundă : „O să cîștigăm mulți bani — zise ea. Și după aceea vom finanța lucrurile cele mai demente : opere pop, festivaluri, unele mai nebune decît altele." „Și vom cîștiga și mai mulți bani" — zise el, surîzind.

SFIRȘIT

Versiune în limba română de GEORGE ARION
după romanul Mort d'un pourri de RAF VALLET
Ilustrația : DONE STAN

